



LE CALLIGRAPHE


N° 24



N° 208

Ve de la librete

n^o 22



Dilluns, 15 d'abril del 1968.

Al mateix temps que començai aquest nou valuer creati de llegir lo que porte la fi de les meues relacions amb l'Odette. De la commemoració d'aquest passat me trae la conclusió que si no vaig arribar a estimar, tot seguit, l'Odette poudi resultar del passat recent amb la Carue. La idealització de l'amor i l'epigoneu que me feis del grau d'estimone que volie per marital-se en relació als sentiments que deya albirar lo festeig reuse il·lusió de casament, ja que estava maridada amb la Carue, feren que l'amor i la tendresa de l'Odette no trobessen en mi l'eco receptiu que mereixien. Vol a dir, tant mateix, que reuse la derrota de France de l'estiu de l'any 1940, aquesta manque de receptivitat haqnis jagut camiat. Elle me tiene anunciada la vinguda pel meu aniversari del 1940; jo haqnis jagut amar-li de permís i si l'amor del tipus que somniava no haqnis vingut, potrei, finalment, haqnis fet com amb l'Esté, casar-m'hi el vey de vuit anys. Qui sap, deus, es definitiva, si la guerra no haqnis partit France en dos, com havia evolucionat aquesta relació i de conseguint la meua vida, la qual, es evident no haqnis puda la mateixa orientació. En resum, de tote aquesta evocació, senti lo desig de robar noves d'elle i estaria molt, molt content de robar pús, felis, que l'amor, que jo no vai robar demor-li (pel record massé recent de la Carue) l'haqni trobat finalment, en un altre. Mes, pel que me recordi dels nostros contactes després de l'alliberació, rospite de que no ha vingut vert i aquesta rospite me fa pensar encare més en elle i en que, indirectament, roe jo a l'origen de la seua dissert. Si jaqnis entria en contacte amb la seua germana, per robar noves d'elle, ho farie.

Amb motiu de ls fests de Poinçide ha baixat de Paris la família Troy i ha vingut de Montjeller lo d'en Jozé Goupié, dos bons amics amb los quals nos lligue una bone afeció. Amb los Troy nos hem ja vist tres o quatre vegades i torney aquest vespre.

1138 Les parlots, que feu von desvacionals, ja rigui a casa
dels seus ropros, a Prads, ja rigui aci a casa nostra.
Aleshores de marxar cap a Servian, l'Albert i fa-
mília de pas de Barcelona. Aquest passatge no nos ha
permes de fer un pla de vertide veui, i de que no
me contrarie gens car sempre me trubi a casa.

Dissabte, 20 d'abril

La Delça arriba ahir d'Anglaterra molt satisfeta d'a-
quest breu estade de treball i d'esbarjo, i amb ganes de
tornar-hi. La casa on estava l'hostatjage de deu que està
a uns deu kms. de distància del Cristal Palace on hi
ha aquell campus en novaltés hi vam passar
vuit dies. Com que lo dit campus - instal·lat en lo
jardí del que fou lo Cristal Palace - estava a uns
deu kms. de Trafalgar Square, vol dir que ella es-
tava, aproximadament, instal·lada a uns 20 kms.
del centre de Londres.

Aquesta tarda hem anat a revore a Espirina
de l'Agli un mariste amic d'en Llorenç Sangués,
aquell altre mariste que vai conèixer quan la
pierre a Tarradellas, on r'hi va unificar per estat
de que lo "pipessin", los incontrolats d'aquella època.
Lo pobre tenie rob de malpar-se perquè de 18 ma-
rists que estaven junt en un cel·legi n'assassinaren
13. Durant lo temps que estiguérem junt fou un rebordi-
nat men; llavors jo no podia pui ere. Fera lo seu co-
mès molt correctament i abandonà l'espèrit quan
aquest harent se reorganizat, volucionà lo cost dels
voluntaris d'una certe edat. Ell marxà cap a Bar-
celona per tractar d'unes meste d'arranjament
primari de la Generalitat. En realitat, me dirigí
a la represa, l'any 63, anà a meste a València;
després passà vint ^{paus} al seminari mariste de Bolaguer
i, desde 58 que està al seminari de Llinàs. Per
poder reprendre amb mi se li oserregui de telefonar
als Bois i Marsella, que tenien telèfon. Començà per
la mateixa persona i ja obtingué lo que volie. I així
fou com m'escripí, l'any 63. Deie, aci dalt, que
no sabia pui ere, mes, regons veio per l'escrit en un

altre lloc, si jo vai anar a l'escola de Terralbe per
dirigit-le ^{ho} a fi de controlar-lo a ell, car n'hi havia
pue viciem lo seu origen i la confiança creti-
mitade. De tots maneres, no vol, no ve l'aparellà
sino'pue se'l tractà exactament igual que los al-
tres.

Dimenge, 21 d'abril.

No hem sortit gens de casa; val a dir que no
ha fet bo i pue ningú tenie ganes de sortir a no
esser l'Eli... Durant lo mati' hai fet música por-
tant un xurriquis de Dietrichen al magnetofon i
cascades durant la tarda. Aquete ha estat un-
jornada, a més a més, a l'ornament del vestibul
d'entrada de l'immoible, a llegir i a escriure. En
conjuent, doncs, no m'hai verrit gens; continuà
trabuant-me bé a casa. A ve, a les vint' abrise la
televisió per veure les actualitats i després una
pice de teatro. Aquet será lo calup' d'aquete
jornada.

Dijous, 25 d'abril.

Ahír vai reverre lo Dr. Botiste i Rague retorn d'Es-
peterre. Van parlar dels forens Toluges i de la
meue intenció de participar-hi a ambós; no amb
la desig d'obtenir la recompense en diners sino'
de contribuir a l'elucidament dels problemes de
la permanor de les terres catalanes i de la pau
del món. Me diguei puel de la pau no podrá es-
ser atapat enguany; manque de diners i de
temps per constituir un jurat internacional.
En a l'altre il m'aconsellà d'hi participar.

Aqui jornada de treball extraordinària. Per la
tarda, com pue havia d'anar a Calce, ha vin-
cut l'Eli amb mi; elle ha llegit en lo cotxe
mentre jo discutie i forene molt de vi amb lo
president i lo cobiste.

Divendres, 26 d'abril.

Hai anat a marbone a esperar los Drs. Bruncean

4140

i Estivach, les quals portaven pressa d'arribar a Perpinyà i no tenim una correspondència ferroviària tot seguit.

Aquest matí hem inaugurat lo nou estatge d'una manera oficial. Li'ha huent, d'après dels discursos, un aperi-tiu molt ben presentat, amb tota mena de "fuyetets" i vins selectes.

Dijous, 27 d'abril.

Pel matí un vic de treball al despatx. Per la tarda no resta de can: tradueixi el costellà en ar. ticle meu publicat a "mai no morirem" d'Angoulême, per transmetre'l al Director del diari "Hoy" de Badajoz, lo qual endevini que no li farà cap gràcia de rebre... Després he preparat un altre article per participar a la festa commemorativa de Toluges referent a la germania de les terres catalanes. Actualment he continuat la lectura d'apunts onomàstics. Ara vau a reprendre lo volum III i conseqüent la meua vida de la fi de l'any 1942. Continui descriuint, en la lectura d'apunts, pàgines, velles de més d'1/2 de segle, records i fets que, qüestions, havia completament oblidats.

Dimecres, 28 d'abril.

Un altre dimecres sense sortir a casa i sense a-
morir-me gens. No he tingut ni temps de fer lo que hegués volgut.

Dilluns, 6 de maig del 1968.

Dissabte va a fi, arribar lo Sr. Andreu Linares, acompanyat del seu fill, esposa i filla solterona. Heid anys que me tenie anunciada aquesta visita. Fou, doncs, me gran alegria per a tots dos i una bona ocasió per conèixer los seus acompanyants tot tres molt amables i simpàtics. Han retornat a Barcelona aquest matí i si, per veure, Don Andreu ha de desaparèixer lo primer (té 80 anys), me sembla que amb

10 seu fill (que no vaig conèixer a l'època perquè tenia 1144
set o vuit anys) podria continuar l'estatut. Lo pobre
Sr. Girau vafer una depressió moral i física arran de
la mort de la seva esposa; era d'una gran bondat i millonat
molt i aquesta era la seva primera gran vertida, va
tenir una gran il·lusió de veure'm. Jo també la tenia i
hoi estic molt content d'aquesta visita.

Dimecres, 8 de maig.

Ahí vam tenir una reunió a l'O.R.T.F.
(lo "bureau" del C.R.F.C.) en vista a tractar d'ampliar
i de millorar les emissions en català de l'estació
de Perpinyà. Aquí he fet un nou article per
"St. Joan i Barres" i preparat lo text d'un projecte
de comitè de coordinació de totes les entitats de cul-
tura catalanes, art i folklore del Rosselló. Est tractant
efectivament de fer reguar l'ordre i l'eficàcia entre
totes aquestes entitats, els directors d'algunes de qual-
ques de les quals, criticant i sabotejant, a vegades l'obra
d'una o una altra. No m'estorbaven espècies nequi-
naries perquè faran part de la natura humana.

Vaig a anotar aquí quelcom que vaig escriure,
en un bonic de paper, fa uns setmanes i que està
relacionat amb l'univers: L'infinitat de l'univer-
s és com la infinitat del nombre. S'acaba on fi-
neix la perspectiva o les consciències de consciència i s'a-
grandaix a unidè que s'agrandeix aquesta perspectiva
o aquestes consciències. L'univers seria, doncs, a
la vegada, una creació de la matèria i de l'esperit,
exactament com l'univers de cada ésser viu
està compost de la imatge que li reflecte lo seu
propi esperit. Si aquest esperit se cultiva més i
més, la imatge, la imatge, la grandària del seu
univers ideal, més i més gran i ^{de} no existent, de no
real, se materialitza, apareix real. Hi ha tant
més com més viu i més desenvolupa d'aquestes es-
sències té lo seu propi món, més que nous, ev-
luciona i s'agrandeix a unidè pu'evoluciona
i s'agrandeix lo seu propi esperit. Si l'esperit,
evolucionant, descobreix un món desconegut lo

4142

però, el món existeix no obstant, independentment i abans de l'evolució en ciència, és que en aquest món no descobert hi havia ja éssers vivents (vegetals, animals i gasosos?) que, existint, havien deixat traça (matèria fossilitzada i altres deixalles, de vidre) de llur món, però que podria ésser, ja sigui molt primitiu, ja sigui molt evolucionat, ja sigui intermediari.

El món, doncs, els creus seria la creació de si mateix (deh' éssers vivents). De conseqüència, si un dia se pogués arribar als punts on s'indica els límits de l'univers - perquè no hi ha cap més altre món enllà - se clarie, automàticament, un nou món, l'engendrat, vist pel nostre esperit el qual s'omplena, a mida, de la nostra matèria envaïdora. I en conclusió podríem bé dir que l'univers és, en definitiva, una creació de la matèria i de l'esperit. L'univers és l'infinitement petit; la macrocosmos és, abans que tot, el microcosmos.

Dijous, 9 de maig.

Acabem de passar una vesprada ben agradable amb els veïns del nostre veïnat: Jean-Pierre i Colette, un matrimoni que no arriba a la trentena, molt simpàtic. Un motiu de simpàtic suplementari és que se senten bé catalans; ell és d'Illes i ella de Corbère. Cada divendres es quinze, que ella restava sola a casa seva - per raons de treball d'ell - ve també a passar la vesprada amb nosaltres. Avui hem escoltat conversacions catalanes: cant-minica i monòlegs i després hem parlat de coses i altres.

Divendres, 10 de maig.

Acabí de veure ahir d'un 25 anys un fill (munt) fet l'any 26 que s'intitula "Metropolis". En resum un record, o un de pueril d'extraordinari; amb el recul del temps ja no n'és tant, és, inclús, força arrinelo, paternalista i, fins i tot, en la sociologia, podria dir antirevolucionari.

4113

Aquesta tarda hai anat a veure en Marcel Cagall³ lo penil està fent la temporada lírica del rei a Perpinyà. Hai insistit per pòr vinguin a dinar un die, mes diu que enguany, fent lo seu jove delicat, no podrà esser, car la temporada només dura cinc setmanes i ja s'està acabant. Jo li hauria dit que no hai pogut anar. Li abans perquè no podie parlar per ordre facultatiu deput a una irritació de gola que encara no m'ha passat enterament. Segons sembla, aquesta irritació ve d'haver dormit tot l'hivern amb la finestra oberta sobre a prop del meu llit.

Dissabte, 11 de maig.

Del matí hai anat tres hores al departe com esal fer del resultat del mercat del vi. Poder així, tan mateix, podrem fer mig servei a fi de poder tenir un disabte lliure cada quinze dies. Per la tarde m'estic a casa escrivint i llegint sol, ben content i tranquil; La dona ha anat a càl per unes hores i los infants a col·legi.

Demà rebem la familia Brunneau. Hi seran tot menys la fille recentment casada i lo fill gran que treballa a París; seran, doncs, set. Valien venir només lo matrimoni sol, mes nosaltres hem insistit per pòr vinguin tots.

Diumenge, 12 de maig.

Del matí hai assistit a una ballada de rabadans seguida d'un vi d'honor amb motiu del die de la rabadane. A dinar com previst, ha vingut la familia Brunneau. Tot i que venen set la hora estava més buida que puax hi ha lo penil de Servian; Well dir que malgrat haver-hi dues noies a fi i 10 anys i un noi de 12 o 13 han estat tot d'una conversació perfecta. Lo senyor Brunneau ha fet, quasi, com a casa seva, es a dir, servit tota hora, tallat, repartit, etc. Després, tot prenent lo cafè i cope, bona estona de conversació i cap a les 6, han marxat. La resta de la tarde l'hai passada llegint. Pel vespre ha-

quinem pagut amar, gratis, al teatre, a veure "Rêve de Valse", substituïts per un excois, mes hem preferit restar a casa.

Dijous, 16 de maig.

Hebbem d'escalat i veure una emissió de televisió tractant dels últims esdeveniments estudiantins. Els tres representants: dos d'estudiants i un d'ensenyants han estat bé, molt bé inclús. Un tal Loku-Brendit en particular ha parlat i dit les coses pel seu nom. En conjunt són joves seriosos, actius i que demanen la desaparició de les inseguretats i de les injustícies de l'ensenyament per tant i tant vegades hem demanat jo, en particular les víctimes, d'aquest estat de coses del conjunt de les pròximes jornades n'hoi estat la víctima.

Dilluns prop-passat, de resultes d'aquesta situació i per protestar contra la repressió política, hi va haver una vaga general força ben observada. En la manifestació que se celebrà aquí a Perpinyà almenys que hi hagué cinc mil persones; en tot cas foren imponentment solidaris, estudiants i ensenyants units. Jo hi vaig anar amb la dolce.

Dissabte, 18 de maig.

ahir nit vam anar al Teatre Municipal a veure una fantasia musical rossellonesa adaptada de d'un text de l'amic Jordi Pere Cerdà, per Jordi Barre. Fou una funció distreta i interpetada pel Granoll de St. Vicent, una agrupació artística que festival d'apreciats, me semblà.

Lo toque-diret que teniem essent ja vellut i no de qualitat, avui hem comprat un electrofon de qualitat. Quan vaig comprar lo primer va ésser, principalment per veure-m'eu per gravar bandes magnètiques, o millor dit, per passar discos en les bandes magnètiques. Ara, los fills d'artistes tenen discos propis de llur edat; los podran escoltar millor.

A l'mateix temps n'aprofitarem nosaltres per evoltar millor també los poes que tenim. En resum, ^{amb} los aparats a dises, des televisors, des magnetòfons i quatre ràdios ne podem fote de coroll!

En la revista "Atlas" se publica un article tractant del bore petrificat de l'Arizona. No'iem lo especialista, trobant que ripen tan extraordinari i perquè emprèn lo terme de petrificat en loc de fossilitzat. Lo que passa allà es lo mateix que passa i parte encara arreu del món; la única diferència es que allà, fotes per raons de ralinitat subite, o tot altre canvi relativament brusc, la vegetació no fou ja possible i aleshores, dranyíngui la redimentació natural produida per la reproducció vegetal i animal. Això feu que la vida existint, després d' morte, no pogué enser enterrada per la rite redimentació i la regió prengué l'aspecte desolat de regió morta, de desert. Lo fenomen de rotació anà fent lo seu lent treball, eliat amb l'evaporació, tot lo puol es a la base de la fossilització i petrificació. De bones vici, vull dir fossilitzat, lo món n' està ple; l'única diferència es que l'ariditat no aponeguent, la redimentació anà fent lo seu fet, enterrant successivament les diverss generacions d'arbres que no se descomponeren per la humitat i altres fenòmens d'acomproment; e gràcies a aquest procés que podem tenir avui totz ls riqueses subterranies que tenim: carbó, pedra de tota mena, petroli (coses grates del vivent, d'antany) gasos, etc. Lo que passa es que hi ha fossilitzacions purament ^{animals} vegetals i fossilitzacions d'origen mineral; ens al dir mineral menys fem per allunyar la data de la fossilització en puestas car abans d'esser minerals haviem enst vegetals e animals.

Dijous, 27 de maig.

Albir nam nartit de bene here, l'Eth. i jo per anar cap a Montpeller a cobrar la indemnització de l'U.R.C.A.M. per la ruptura de contracte de treball arrel de la veul cessació d'activitat.

4146

Forem 26 en aquest cas que haviem promogut en 1^a instància i "appel". Com que no volíem pagar lo nostre advocat comú lo mençà de declarar-bas en fallida, mes això lo Crèdit Agricol era ho volíem a cap preu i nos fèu proposicions de les pèns, finsolument, hi ha havut acord a base de 85% de la condemnaçió en "appel" i dels interessos. A mi m'ha fet exactament 25.700 frs, los pèns, un cop pagat l'advocat (800^{frs}) m'anirau molt bé per acabar de pagar les 10000 que deca a en idemert, per fer alguns milles-res en l'apartament en lo garatge i en lo celler i, un cop restablí l'equilibre del pressupost de la casa, retornant al del coste lo prestat si ne rette serà per les properes vacances, a títol extraordinari.

A Sigeau vam anar a cercar en Doinvert lo pèns, no havent lo pogut advertir per telèfon a cause de la vaguet, en curt, ja ho heu marçat a la Bonnelle. Finalment amb la recua donc marxarem tot quatre ben contents cap a Montfeller i ne retornarem més contents encara.

Hum anat tot proteu, m'hi una única de la Delec, a Couet a veure l'emplacament futur de la caravana. Després un volt a Lorede a veure si hi havia la família Lagnès; no hi era.

Dilluns, 27 de març

Altir vam anar a cercar la caravana a la Reboute. Un cop estigut a punt de marxar l'ovinem a instal·lar a Couet, al lloc convenint. Aprofitant d'aquest viatge ne vam aprofitat per passejar per Servion en l'hi vam dinar; i anant cap a la platja, vam anar a volutar als de St. Tibery.

Aquell moviment estudiantil que prengué proporcions gegantines, fou un motiu feliç solidari per solidaritzar-se amb ell i, a l'ensens, per sortir dels propis reivindicacions. Fou un moviment popular espontani que desenvolupà partits polítics i clubs sindicals; comunistes i C.T.

4147

aven, inclús, hostils al començament i ne tornen a
smer ara que han conseguit equalitzar l'esforç
del estudiant a llur benefici. De resultats, doncs,
del estudiant van a haver-hi uns quantes
medures substancials pel salariat i assegurats socials;
ms tinc por que lo problema del estudiant i
ensenyant sigui escaçat i que, en definitiva,
llur esforç vagi particularment aprofitant
pels altres i ben poc o quasi per ells. Per tant,
crec que objectivament, tot lo mèrit principal
dels fruits que ja s'han sortit d'aquella, quasi,
petita guerra civil, los beneficiais la deuem a
ells. Quan començaven ells no hi havia cap
vague a France; fa uns dies que es puja pen-
ral, lo país està, virtualment, paralizat. Totes ve-
gades los estudiant i molts obrers, particularment
los joves, han vingut combat èpics amb la
policial i no cal a Paris sino en nombroses
altres ciutats de France. De manifestacions i de
desfilades n'hi ha havent portat, ms principal-
ment en les ciutats on hi ha universitat
o nuclei d'estudiants.

Del que resta breument exposat me cal tirar
dues conclusions: Que ni lo govern ni l'oposició
no toquen los joves per terra. Un govern que fa
deu anys que anava sense interrupció i que ve
ara demanant un altre plebiscit-referendum, que
hauria pogut fer lo que li plagués volgut i que no
ha fet ni lo mínim per evitar que corés lo foc
que ha esclatat, es un govern de follida, es lo
més gran dels fracassos que cap altre govern
de la III i IV República n'haurien tingut tot i
tenint en compte de llur espièssole durade
comparativament a aquest. En passant a l'op-
osició tampoc està a l'altura de les circumstan-
cies perquè no fou pas ella que tingué la iniciati-
va ni romniare que lo violentat general fos
tan prom o de les possibilitats de combatre lo
paulisme que hi havia. Sense los estudiant no
hi havia havent res; es a ells que los detur-
ren tot.

#148

Dijous, 30 de maig del 1968.

La situació a França continue empitjorant. El govern té tan poc prestigi que de Gaulle ha havent de renunciar al seu referendun plebiscit per dissoldre, finalment, l'Assemblea Nacional i convocar noves eleccions. És lo que hauria d'haver fet primerament. Del que fa referència al govern i com que no val perdre la "palla" conservar lo motell d'empirisme, mes, los altres ministres hi haurà de més, segurament molts consis parau, fins ara, no més, n'hi hauria havent un, lo ministre de l'Educació Nacional. De tots maneres, la proclamació ideològica d'oposició tard, la manca que ha prosperat, lo "promocionament" que, segurament, progressa, s'haurà de desajustar, misteriosament, durant més de sis hores, no haurien de servir a modificar semblantment la situació en favor del gaullisme; per retornar la confiança serà difícil, car ni durant dos anys no s'ha fet res per evitar una tal explotació, és difícil que la confiança pugui tornar per l'efecte d'una sola allocució. Lo perill que hi ha, tanmateix, és que si no donem pas a un altre govern, pugui començar efectivament una veritable guerra civil. De moment se comença a espantar la gent amb l'espant del comunisme lo qual seria l'artífex de tot. Pels que volen pensar mes bé, la bola és un únic que hauria de passar a empassar quan se sap que, al començament no foren els iniciadors d'aquesta situació; ja bé ve que se comença aprofitar de les circumstàncies, mes, en la condició actual, i a França, forçadament, no puc creure en un triomf del comunisme.

Dimarts, 1^{er} de juny del 1968.

Traï a notar quelcom sobre les banyes: Les banyes són vèries com a la vegada regards l'origen, mes hi ha vèries classes de banyes. Ho noti tot barrejat: Les banyes són exercicis residuaris d'un passat morfològic primitiu? Són antigues gotes aquàtiques? Són antigues dents a vèries permanent?

Són probablement tot això. Després ha vingut l'especialització, l'utilització pràctica o potser ambdues coses a la vegada; l'una ha fet l'altra i vice-versa. Lo fet és que les banyes han servit, serveixen per la tal i per la defensa. Aquests diversos especialitzacions són comparables a la que l'home ha fet amb l'entàcio dret: les mans i les peus s'han adaptat a la nova funció; els braços s'han atrofiat ja que no han tingut de suportar més lo cos ni la durse. Una altra rifa d'especialització: Lo sistema de defensa del bestia cobert ha fet especialitzar lo cap i les banyes a donar frampades; en lo cas del rinoceròs l'arme neta exclusivament les protuberàncies ossees; protuberàncies ossees provinents, probablement, de primitives incisives a creixença permanent. A l'ésser utilitzades com a mitjà de defensa i d'atac, aquestes experiences s'han especialitzat i deformat i de primitives dents s'han transformat en banyes.

Lo ramatge dels urfs i altres espècies similars podria esser, a l'origen, una protuberància racial ("pauca-aileron-trète") distintiva, probablement de sexe, transformada després, per especialització, en mitjà d'atac i de defensa, doncs en banyes.

Aquí veí una altra notació, relativa a les mamelles: Les mamelles són epials, primitivament, de les escates; la pell de ls, escates, los pèls de la zell, les mamelles dels pèls. Digo ho provarie lo fet que l'ovitarine, pel fet que en lo seu estadi de transició actual, aquest animal encara no es mamífer, mes ja nodreix los petits, nartits, aveure, d'ous, los quals manen los pèls del seu ventre; l'especialització parà qurèixer, ulteriorment, les mamelles, epials d'aprells pèls que manen los petits. Lo fet que hi hagi mamelles ventrals i mamelles pectorals vindria de la ferne adoptada, per costum i mode de vida, per cada espècie. Pel nombre de mamelles veie relatiu a l'espècie, segons si es monoxar o multipar. Lo misteri de les mamelles masculines o mascles reste un misteri que, de moment, no em n'explicarie pel fet d'un fenomen hereditari transmiss, a ambós sexes, mes

sense consciència biològica pel sexe masculí.
L'origen d'aquesta reminiscència vindria del fet que
l'heretatge biològic es interposa: de la mare al fill;
del pare a la filla. La mare dona mamelles em-
briònaries al fill i, fins tot, un sexe femení embri-
onari també. El pare dona, igualment, un sexe
masculí embrionari a la filla. Els desplaçaments i
obstruccions normals biològics (no les devien) vindrien
del fet que el sexe embrionari pertorba l'altre
perquè la concepció s'ha fet en un moment més
tardant del paratge de la fecundació masculina
a la femenina, repens la meua teoria de la fe-
cundació.

Dilluns, 3 de juny.

Altrí vam anar a veure la família Jozef Fay-
nès a Lorede. Junts vam partir al Pirineu en nom
per comprar alguns productes de l'altre banda
del Pirineu.

Vaig a notar algunes qüestions, coses, idees i
preguntes: Perquè la vida es prolifera en les aigües
(l'hi ha) fredes i en les regions calents (terre)?

Perquè els cetacs tenen ja pulmons? Perquè
llur massa els impideix de banyar massa pro-
fundament? obligat per tot a viure en les aigües
altas en hi ha llur maritima. Seria, doncs, una con-
seqüència d'adaptació al mitjà marítim? O bé una
conseqüència de la reducció de llur part aèria
amb paulatina adaptació al futur impossible: la
terre, car els cetacs viuen en regions que no són
més que les veïnes de llurs parts aèriques natu-
rals, amb envoltura pel gel? És possible que els
cetacs naufragarien si sorguessin tants aigua
com les altres peixos? No ho crec perquè les altes
no l'empulsen; només els hi entra per la boca i
els hi surt, immediatament, per les afoles, després
d'haver-ne retingut l'aigua que contenen.

Avui, dilluns de pasqua granada, demés fes-
tin encara, fa mal dia, plou, fa foc, etc. No
sortim gens i passam lo dia treballant, llegint,

escriuint i escoltant música. A mitj matí i fins a les 15, hi ha havent l'intermedi de l'Albert i família que retornarem de bateig de Barcelona.

Dijous, 6 de juny.

Allí va haver-hi un altre crim polític als Estats Units. Lo senador Robert Kennedy, candidat a la presidència del país, ha estat assassinat a Califòrnia. Era pro, una altra personalitat liberal: lo pastor, premi Nobel de la pau, Martin Luther King, vaigui també mortalment ferit. N'hi ha havent molts d'altres aquests darrers anys; mes lo més important fou, precisament, lo germà del que acaba de finir; ocsorgué en novembre 1963 en l'exercici de ls seues funcions de president dels E.U. Per mi, los instigadors de tots aquests assassinats, almenys los dels dos germans, són los mateixos: són los racistes, los antiliberals de tota classe, los que volen la guerra total al Vietnam, etc. I lo més lamentable es que los veritables criminals resten impunitos; en lo cas del pastor King, l'assassin executant inclús no se l'ha apafat. En lo del president Kennedy han mort los principals comparses, i curiosos; mes no per l'acció de la justícia, per l'acció de la banda interessada mateixa que anà eliminant tots los que podien, un die o altre, marxar de la clengue.

Quine vergonya més gran que pugui encara existir aquests home de crimis! I lo més trist es que subsistiran mentre subsistisq les condicions que los fa naxifels: los estats tal i com són són i han estat més o menys sempre. Quib una oportunització social que com la que jo presomtz, les condicions per la naixença d'aquests crimis, i de molts altres, no podrien guardisfer.

Dijous, 7 de juny.

Allí havent sopat, vam ferir una reunió de copropietaris. Lo matí era de presentar los dos darrers instal·lats i de discutir de préstims diverses

Dissabte, 7 de juny.

Heu anat, com previst, a Port la Nouvelle, on dinar, invitat per un Beisvert, lo qual m'hoie promès que puon celebrar la indemnització de l'U.R.C.A.M. ho celebrarem menjant-nos una llaporta que serie tant més grossa que més trigariam a celebrar... La bruna que hoicem fet sobre aquest fet tingui lo seu colaps' alir, on curs d'un àpat esplèndid, en lo llagorte, naturalment, no hi manava. Després retornarem al seu motel on, després d'haver-li retornat lo milió d'F. francs que me deia, continuarem una agradable plàtica. I no feu més que marxar a les 19^h30 que retornarem cap a casa.

Dimenge, 9 de juny.

Alir hoicem anar-nos a Port la Nouvelle la dansa i jo. I furi, tot puote, heu anat a celebrar lo celebrament de la dita indemnització, en un restaurant típic a Corsari. Se tracta, precisament, d'un restaurant adaptat en un antic stable de russe. Molt original.

Després verpre comptem anar a ballar valdoses.

Dilluns, 17 de juny.

Tot lo que està passant, feu i defeu, uns i altres, després de la gran crisi de règim, que encara no s'ha acabat, demostre que lo mal es més profund del que, uns i altres, (majoritat i oposició) creuem. Lo que pot prove que són les bases motives de l'oposició social actual que demostren que ja ho són viscos en aquesta època. "Un gran terrostrat, un fracàs general, una constatació de carència, d'indignitat, d'impotència. Cap a lo solucions actuals, pre-comitades - les de l'est com les de l'oest - no arribem a solucions, a harmonitzar la vida i lo societat modernes. La joventut, generalment abandonada i

generosa, se sent frustrada per la incertesa de l'heretatge que trobey, que esteveny que tabaran; per la dificil integraci6 en una societat desbaratada. La generositat i la sed de justicie d'aquesta joveutat pensant se revolt6 i se decanta capatots ls solucions teoriques per veure si son millors i si no ho son, puen per temps podran ener fitjers. Dissortadament, cap d'aquests altres solucions teoriques podran solucionar lo conflicte estructural de la societat moderna, precisament perquè, de lluny o d'aprop, la base, l'estructura resta la mateixa. Ciso me fa pensar que la bona solucio, la solucio natural y, potser, la que jo voldria proposar, la qual no deixa res de ls espontaneismes i estructures estatals realitzades o preconcibibles, per fer revivifer les patries etniques i la cooperaci6 intrinseca o veritable internacional, car avui, quan diny internacional en realitat se tracta d'interestatal.

Dijous, 19 de juny.

Les explosions no son altre cos que'l passatge violent - per alliberaci6 - d'una pressio a una altre. La paperina inflada que se fa esclatar en lo planell de la ma, fa lo novell producte per la funcio de ls diferencies de pressio; la de la paperina i la de l'ambient. Lo novell, doncs, seria lo xoc de ls dues pressions abans que la mes forte neutralitzi la mes feble. Lo mateix fenomen de la paperina es aplicable a qualsevol altre explosio: desde la del llumí que s'encen fins a la bomba nuclear que esclata - pel que fa referencie als fenomens provocats per l'home - i desde la mes petit tro fins a l'explosio volcànica mes important - pel que fa referencie als fenomens de la natura.

Quan una pressio es menys feble que'l cos que la conté hi ha explosio. Si la pressio arriba a atenyer un estat extrem de supercompresio hi ha auto-explosio i combustio dels gasos així alliberats. Hi pot haver, inclús, inflamaci6 de gasos i cosos solids en l'atmosfera, si la supercompresio ateny pro-

4154 porciam siderals.

Per què hi puguen haver concentracions de gasos, ones magnètiques de galàxies, d'estrelles, de planetes, de satèl·lits, de porcs, etc., col·locats a l'aripeny hi ha-hi havent gasos. Mes d'on han sortit? Quin era el continent. Per què s'ha concentrat en galàxies, estrelles, planetes, etc.? Per rotació? Alsheres qui atreu i impulsa o impulsa la primera rotació de l'univers? On comença? On acaba?

Dijous, 21 de juny.

Aquí he acabat de dictar a l'Andrée - la qual accepta amablement de col·laborar - la part catalana del "Manual de les ètnies europees" que s'ha d'editar a Viena aviat. Mentrestant estic absent (durant una setmana) tractant de dactilografiar-ho i després ho he de transmetre al Secretariat general de la Comunitat de les ètnies europees, que està instal·lat a Copenhague.

Deic que estic absent una setmana; me'n vaig a París i Reims per qüestions professionals. És a Reims el motiu del viatge, gràcies a la iniciativa del representant Gant; mes vaig decidir d'apropiar el viatge aprofitant primer a París i, baixant de Reims, tractant de prendre d'altres contactes professionals fins a la fi de la setmana, ja venen on: Dijon? Macon? Lyon? etc. Compto marxar dimenge al vespre, dormir tota la nit - si puig en trobar (heu llegat una llitera) i així anar a visitar clients d'illuny al matí a l'arribar a París.

Dimenge, 7 de juliol del 1968.

Ha una setmana de dies que no he escrit res en aquestes pàgines. Dos dies després de l'últim comentari vaig anar, durant una setmana, al viatge de negocis relacionat amb la meua funció professional. El motiu inicial era anar dos dies a Reims; ne vaig aprofitar per prospectar dos dies a París i, de retorn de Reims, veure, professionalment veure, Dijon, Mâ-

com a Lyon. Lo viatge fou positiu, mes l'exploitació 4155
dels resultats ne serà difícil perquè, de nou, en lo sí de
les nostres organitzacions, hi ha punt interessada en que
no fiquem gran cosa; ve semblen que lo que fem
mes es lo mateix (Bruneau, potser per un ocasional
interessa de grans i cercadors que fan pressió prop
d'ell. En force empiedador tot d'una quan lo resultat
que podria fer veure molt més notable que l'actual.
Si no fossin les experiències de la meua consciència
professional ho deixaria fer, com qualcun volen,
i aniria vivint tranquil·lament...

Les dues setmanes passades a París les vaig
aprofitar per tractar de retrobar traces de l'Odette
i dels Lroy; sense resultat: massa anys s'hau eren
lat sense contacte i no me vanen donar raó
en cap de les diverses antigues adreces que tenie
En l'última perquè rellegint les pàgines d'aquest
diari, com continueu fent, heu sentit lo desig de
reprendre certs contactes amb unitats estranyes.

Contràriament als casos que heu esmentats me
fou fàcil reprendre contacte amb la neta de
Madame Humbert car amb ella sempre heu man-
tingut un cert contacte epistolar: mes mot a
exemple Cap d'any. Veie, tanmateix, 21 anys que no
havem vist: la darrera vegada fou en lo llit d'hò-
pital amb l'opuel accident de ferrocarril. Nos re-
coneguerem tot seguit malgrat que les dues no
hau passat en va. Heu ja avisat lo seu marit
del meu cas de telefon, a fi que amb a cop
a casa d'ells abans de perdre lo teu. Per feint,
a les 21 h. Vei papir me avisa-hi: lo temps era
just i no tenie gran, i anàvem a beure un
trapeu tot passant en revista aquests vint
d'anys de vida estat. Fou una bona estona eva-
cativa. Que que los seus pares, retirats, retornat
a Montpeller, tindem ocasió de veure'ns més
sovint, lo que que ve mateix segurament.

La retornem que vaig un cop de viatge
fou la d'eleccions. L'han preme lo teu re-
mençover. a considerar lo primers resultats. A
Paris vaig llegir-los: donaven un gran èxit

els gaulistes. Lo sepon fern del diumenge vinent, l'èxit fou confirmat i augmentat: una prova des-
feta de l'època, a la guerra, desunides i sense cap personalitat capaç de fer lo pes decisiu.
Dijó fou un dels factors que decidí molt elec-
tor, tradicionalment d'època, a votar los gaulis-
tes. A part d'aquest fet, tot les altres que han con-
corregut a l'èxit dels gaulistes, son de natura a
concloure que l'èxit civil i de ciutadania dels
francesos no correspon al grau de civilització que
supose tenir. Lo cas electoral francés d'èxit una
majoria - com ensi cap república havia de-
nat - a un partit que governa - com ensi
cap partit havia tant i tant intensament gover-
nat durant deu anys sense interrupció, i més
havia tractat lo feble i lo parlament amb menys
fermeza menor. Durant deu anys han fet lo pes
han volgut sense que cap oporció los ho ho pi-
junt impedir, creant així la situació explo-
riva de crisi la qual amplada, profunditat
i intensitat respongué a tot hom: a la dreta com a
la esquerra, com a l'estranger. Mai un govern ha-
via fet la seva via sense preocupar-se de rondar
l'època de la seva acció en el ri del feble, lo qual
prenia com un error inferior a qui si li pot
permetre certes petites cèleres mes sense necessitat
de demanar-li lo seu parer: una mena de paternal-
isme rígid de fons i bonasse de forma. Entreu tan
inbuita de llur "raó" que quan lo joc de la rebel-
te començava a encendre's, lo cas de l'Estat marxà
cap a Romania i lo primer ministre cap a Iraq.
Res los havia fins llavors, fet Gaiques del pedró
de llur sobèria. Ma aquesta vegada, quan retorna-
ren al país, los cas havia omat massa lluny.
Los estudiants havia iniciat una aprofiteu com-
parable a la celebre Comune de Paris i sino havia,
vebut los motius efectes repressius d'aquella fou
perquè lo més solariat aprofità l'ocasió llançant
les vapors que no arribaven a una revoluciona-
ria perquè los motius diversos sindicals, i polítics,
impresen par. Aci començà la primera traició

als estudiants i als salariats conscient del mo-
 ment històric. De tots maneres, un moviment d'a-
 questa amplaria no se pot crear artificialment: cal
 que hi hagi un fons de protesta latent, un foc que
 coneix el seu temps ha. ~~El~~ Trinit felts unit, ~~es~~ ~~per~~ ~~els~~
 altres, restaran, malgrat tot i malgrat la gran història
 del gaullisme - que n'assemble massa a la pu' ~~es~~ ~~ca~~
 la Comune Tombé - pu' ~~ca~~ ~~de~~ ~~gran~~, d'heroi i d'ain-
 pena a la vegada ~~de~~ ~~els~~ que l'han ~~im~~ ~~posat~~ la ~~venge~~ ~~ança~~ ~~de~~ ~~la~~ ~~història~~.

L'últim a un pel de l'enfonsament del règim.
 Un país d'opressa nature a mi no ni hoqesés me-
 nat a Calambey - les - ~~de~~ ~~ny~~ ~~Ep~~ ~~lises~~ rino' a Calambey
 les - ~~de~~ ~~ny~~ ~~Co~~ ~~u~~ ~~vent~~, car en lo seu bloc, no n'ha-
 gué ~~tu~~ ~~mp~~ ~~ut~~ ~~pro~~ ~~pr~~ ~~o~~ ~~mb~~ ~~un~~ ~~per~~ ~~fer~~ ~~pen~~ ~~ite~~ ~~nc~~ ~~ie~~. Enloc
 d'origi se rebifa, se rebifaren; s'obsesta a prendre
 contacte directe amb l'exercit per assegurar-se
 la participació ^{eventual} ~~l'~~ ~~en~~ ~~loc~~ ~~de~~ ~~fer~~ ~~act~~ ~~de~~ ~~co~~ ~~nt~~ ~~ri~~ ~~cc~~ ~~io~~ ~~o~~
 autoeritpue, acceptarem tots ~~ls~~ ~~pre~~ ~~vis~~ ~~io~~ ~~ns~~ ~~moment~~ ~~à~~ ~~ni~~ ~~g~~,
 per millor eludir ~~ls~~ ~~de~~ ~~ps~~ ~~is~~ i nous cediren real-
 ment sobre la pietat dels solaris rohent que des-
 pri d'opressa satisfaccio desinfladere, les hi rerie
 fàcil de tornar a reprendre als salariats indiac-
 tament lo que homien ~~tu~~ ~~mp~~ ~~ut~~ ~~de~~ ~~de~~ ~~nu~~ ~~er~~ ~~per~~ ~~la~~ ~~for~~ ~~ce~~
 de ~~ls~~ ~~circ~~ ~~um~~ ~~st~~ ~~à~~ ~~nc~~ ~~ies~~, tant més quan les dirigents
 sindicals - menys o més simplices, les mes per raons
 polítiques, les altres per raons de tactique o d'in-
 capacitat - no coberen o no volperen cobrir
 les voques. D'aquesta manera lo govern ~~en~~ ~~à~~ ~~re~~
 present l'autaritat produet ~~o~~ ~~mb~~ ~~t~~ ~~ot~~ ~~lo~~ ~~s~~ ~~mit~~ ~~jà~~ ~~n~~ ~~s~~
 - ~~en~~ ~~or~~ ~~me~~ ~~s~~ - al seu obst, ~~en~~ ~~pre~~ ~~ng~~ ~~ue~~ ~~u~~ ~~ne~~
~~co~~ ~~mp~~ ~~ro~~ ~~miss~~ ~~io~~ ~~no~~ ~~de~~ ~~co~~ ~~nt~~ ~~ri~~ ~~cc~~ ~~io~~ ~~o~~ ~~d'~~ ~~au~~ ~~to~~ ~~er~~ ~~it~~ ~~p~~ ~~ue~~, ~~si~~ ~~n~~ ~~o~~
 d'estar contra l'epuerre en general i contra les co-
 munistes en particular, fent una per encreu a tot
 les "autoleplards" de France i que s'ón molt.
 Tot ~~si~~ ~~ng~~ ~~o~~ ~~u~~ ~~it ~~que~~ l'epuerre no oferie les gan-
 tes de ~~ls~~ ~~pus~~ ~~ja~~ ~~he~~ ~~par~~ ~~lat~~ ~~i~~ ~~que~~, a mi a mi, les
 veritables revolucionaris homien estat decevuts pels
 dirigents comunistes, fien que la victorie gaulliste
 fos tan gran: l'esperit civic tan pobre atà-
 bant de fer lo pes al no voler distingir tota la
 pudentat d'abusos; de menyspreu que deu~~

4158
augs d'gaullisme horriu implicat al poble. En
una paraula que, en virtut a la massa, les gaullistes
- la menys republicana de tots les formacions políti-
ques actives franceses - han aparegut com les val-
vols - oïde r'ho ha proclamat - de la República
i enllac de processos per deu anys de govern inefi-
cax, com a triomfadors.

Tot això me ha pensat, com tants altres vegades,
que la democràcia, a aquesta escala, no es demo-
cràcia, es plutocràcia. Omb diners i omb unitats
no d'informació oïde de deferència tot es pos-
sible; fins i tot treure lo sentit dels fets i de la rea-
litat, de orientar, emborronar, espontàniament, a con-
cordar lo poble, i d'home un poble d'alt esperit cívic
i civilitat com lo que creix tenir France.

Sipui com oïde i acabi com acabi; de tots a-
quests endeveniments, lo més gran, lo més noble, lo
més pur, indugat lo temps inevitable enllotades-
haura estat lo del estudiant i lo que lo requi-
ren sincerament. Clar que la majoria no s'avia
en anover ni lo que valien; se'n rodique preci-
sament llur noblesa i se'n ven més la falta del
augs de no haver pogut bastir, per ella, una
societat a llur mesura enllac d'improvar les
l'actual que - a l'est com a l'oest - no s'apr-
ovar al davant del endeveniment; car el feuo-
men francès, omb més o menys intermitent apareix,
ha aparegut, apareixerà o apareixerà, en tot
lo estat de la terra o quasi, si les condicions de
llibertat o d'evolució fossin demandades.

Los estudiant de France i lo de París en particu-
lar i llurs aliats conscients han fet una gesta tan
honorable com lo que feren la Comune. I com
aquells altres que veni gèn lo pertipenat de la
gent d'ordre. L'avenir més tard o més d'hor,
los hi farà justícia i los glorificarà.

Dilluns, 8 de juliol.

Per acabar de parlar al dia lo més important
ocorregut durant aquests darrers dies cal reuya-

lar que la D'oc ha acabat los seus estudis secundaris d'una manera riu molt brillant, d'una manera regular. Ha passat, efectivament, una sola vegada, los Exàmens del batxillerat i l'ha obtingut amb menció "Aste bien". Dipsò fa que, durant tot temps ha estat aprovada cada any; no ha tingut que repetir cap curs ni l'exàmen final. No cal dir que este content d'oposte remarcable reputat i de ritgi que continuï així en los estudis superiors que començava en lo proper curs.

No puc ^{pas} dir lo mateix ni tenir la mateixa satisfacció pel que fa referència a en Nell. D'aquest que brillà més que sa germana en l'escola primària, no requereix més que irregularment en la secundària. D'un passat va haver de reconquerir així a Perpinyà, lo mateix curs de Poèsis, i malgrat refer, donat, lo mateix nivell, no brilla pas gens. No sabem, encara, ni copie de curs, jurem que sí. Aquesta piuntia d'estudis és una de les nombroses insatisfaccions que me dona i de les quals fins la intenció d'escriure així a la primera ocasió veinent.

Dijous, 11 de juliol - Ternet dels Baugs.

Lo correu del dilluns no portà lo butlletí de fi de curs d'en Nell, mediana, amb la decisio, tanmateix, de que passava al proper curs, a la classe superior, o sigui que entrava en tercera.

Alliberat del meu treball arrel del viatge recent, lo dilluns, en lloc de lo dissabte, com estava previst, vaig començar les meves vacances abans d'ahir dimarts. Enguany, les vacances les passareu fent una cura per la mateixa gorga. Avienem projectat d'anar a Loève o a Alemanya; ans en definitiva hem vingut així a Ternet. Lo motge m'ho va indicar, primer, Aquèlie dels Baugs. Hi anàrem dimenge a veure com nos podiem instal·lar en un bon camp. Trobàrem que feia tanta calor que vam pensar que, com a estació d'estiu, no era gaire reconfortable. I veus amigues (en referència principalment) nos

aconsellaren de fer canviar la nostre afectació - la meua - per Vernet, vallada molt més fresca i altitud més important 650 m. contra 130 a 150 a Amàlic. Així ho férem i disports al migdia ja estaven xei, era granis hi ha 57 Km. de sobe Perpinyà.

La cure que faig per la gorge ha estat decidida pel metge de Perpinyà al veure que més de tres mesos de tractament no havia permès lo més mínim progrés. Aquest tractament lo vai provocar jo al veure que una de les cannes a vipilar, per despitats los caners era l'eucapallat tenaç. Jo, ja no ve lo temps, que esteu sempre, així o menys, eucapallat. Vaj a veure al metge i constata que tenia, efectivament, irritació de la gorge si bé m'asseynava - i lo metge d'ahir, ahir, també - que no podia esser un càncer, que era una faringitis crònica, crec que glieua, si bé no sé si n'estan ben certa perquè lo Dr Perpinyà també me digué al començament, que dins de deu dies no li hoire per mi... Lo fet es que tinc una irritació persistent i sempre no es ni normal ni natural i que cal tractar de fer puelcom. Lo metge d'ahir digué que ve unes ombres d'aquesta afecció mes que no se veu d'ella.

No esent fumador ni parlador en xei, no atini a treure l'origen d'aquesta afecció. Només tibi dues probabilitats: l'una lo fet de dormir prop - massa aprop de la finestra, oberta hivern i estiu, desde que anaven a habitat a l'apartament nou de Beners i l'altre, lo fet de parlar, de forçar-me a parlar loig després a pui los espontaneus van tota breu. La primera d'aquelles es, des suposicions estamurades, a la vegada possible i intranya ve l'aire que respirat - respiradament pel la boque, tot dormint - si bé m'eucapallava o podria eucapallar-me lo curios es que no m'eucapallava car, de fet no m'eucapallava, practiquament mai. En parant a la respiració, l'origen podria venir del fet que al forçar-me a parlar m'hi fluija que la meua respiració normal, obligava a treballar forçadament, anormalment de la meua gorge i que a force d'aquesta futurització anormal, n'haig vingut la irritació. En un cas com en l'altre verit, una vegada més,

víctime del menzel de volguer sempre fer les 4161
coses^{no} massa ben fetes, nió lo més ben fetes possibles:
devenir i respirar l'aire exterior enlloc de l'aura-
rit d'una cambra tancada; de veure l'exemple que
cal parlar boig en los apartaments moderns a fi
de no molestar los veïus. Ja veurem pué ne resalta-
rà i si ne robó mai lo veritable onyay.

Fei a Veruet - amb la coronada - només hi en-
fem l'Eli en vell: jo. La dolce la vai condeu,
amb lo seves dues principos amigues, a la platge
on hi estan passant la retunne; després aniran
a La Torre de France on los pares d'una de ls ami-
gues hi teney una casa.

Dimarts, 16 de juliol

Dimòrtz anirém a Perpinyá per retirar los vestits
que hem comprat per anar a la noua a la filla d'ny
Bismert i per altre cosas al mateix temps, si no com pren-
dre puésens completament pel nostre retorn aicí. Tante
haurém de veure la dolce la puse preferim continuar
amb ls seves amigues Andrée i Annie, ja aquí a la
platge ja aquí a la montanya, en casa dels parents
d'una d'ells, que no fos venir amb nosaltres. Van
retornar dimenge al migdia on van reprendre
la nostra vida colunada i reproductora. Ahir, per la
tarda, van venir a veure'ns los amics de St. Thi-
bery i llurs amics de Pantelle, passant una bona
entene, particularment amb los berrits d'en Jean-
Pierre. D'quí father vindran a veure'ns las Mar-
don als quals hem anat a veure i que habitay
a uns deu quilòmetres d'aquí.

Tot lo temps que me deïxe d'liure la cura, i
que es molt, ja que nunca m'ocupe, máxim, una
hora i mig per die, l'empri a llegir, escriure,
fer petits treballs inferants a la nostra vida de camp;
tantal me repoi molt i dormi com no fari mai
casa, inclús los dimenges i altres dies que no tene
cap obligació professional. Referent a la professió
ahir me van telefonar del departa infermant-me
un pic dels afers corrents.

Dissabte, 20 de juliol.

Vai fent la cura normalment. Ahir, per la tarda, vam venir a cà a Perpinyà, per qüestions professionals. Avui hem tornat a Lloret per tal de preparar-nos i anar a la noce de la filla d'en Baixrest.

Dimarts, 22 de juliol.

La noce prevista se passarà bé, molt bé. A les tres de la matinada retornarem a casa. Dimecres retornarem a Tarrat, al migdia, aquesta vegada acompanyats, a més a més, de la dolça, la qual podrà fer una cura d'aire de montanya després d'haver-la fet de mar.

Ahir vam venir, altre volta, al Manden, Julia i fill; aquesta vegada a dinar amb nosaltres. Hem fet, en primer lloc, cada die a cà, com a la brasa (un die anyell, un altre molto, un altre bedell, un altre boer, porre, etc.) menjant, dunes bé i passant una bona diada.

Avui heu trobat a Dinamorge lo treball que'm va demanar la Comunitat Etnica europea relativa als països catalans per tal d'esser publicada en un manual que s'ha d'editar properament a Viena.

"Mai no morirem" publique un altre article meu.

Avui heu anat a rebre visita medical desde que faig la cura. No hi ha, pràcticament, cap resultat encara i no n'hi haurà, segurament, cap pel fet de la cura, perquè les dos metes que heu consultat a Perpinyà relacionat amb aquest cas de gorga hem demostrat esser uns banals; lo d'aquí sembla que ha trobat la veritable causa que me produïa l'efecte de la gorga, cosa que no hauria d'esser difícil de trovar pels altres dos metges si no fossin lo que deia lo Sr. Mestre: "des ànes". I si lo d'aquí també r'equivoca serà un "âne" de més que haurà tingut, tanmateix, lo mèrit d'anar més enllà que lo, altres dos.

Dijous, 26 de juliol.

Abans d'ahir vam retornar a Perpinyà per qüestions professionals.

Ahir vam sortir per anar primer a St. Miquel

4763

de Cuixà, a Melitè i a Finestret. A St. Miquel hi havia d'haver una visita organitzada en relació amb la commemoració de Tolosa de dimenge; no fins que lluc. A Melitè hi anàvem amb la dolça intenció de veure l'indret - que és magnífic - i de veure en Raymond Perera, un antic company de treball de "La Voz de la Patria". A Finestret finalment, per veure, també, aquell diuen de "Leins Madame" que me feu passar la família de Barcelona aviel del casament i de la veïnesa de la Dolça. Després heu retrobat la trace d'en Saulich que cada any lo vai a veure.

Després de veure un altre breu teatral a la televisió, la qual certific molt bé. Lo nostre aparell portàtil nos permet de veure a la 13 hora; la segona no arriba encara en aquest racó del Pirineu. Aquell aparell, comprat l'any passat pensant no tenir l'apartament bon de pressa com feu, nos serveix, tanmateix, force a veure, en juny amb l'altre, nos permet de veure alguns programes a la vegada.

Dimenge, 28 de juliol.

Ahí vam veure el veïu Teneboscus. Vam passar una tarda - després d'un bon àpat de migdia junt - ben agradable, i després vam venir, de nou, cap Perpinyà on no havent-hi la commemoració catalana prevista, vam anar al cinema. Aquell de matí heu d'anar a Tolosa per assistir a commemoració principal, o sigui la de la Trava de Dieu.

Lo veïu nos portaven lo correu i amb ell arriba una lletra de l'ollette, la dona del fill d'en Pol comunicant nos una terrible nova: En Pol morí sobtadament, durant la nit d'ahir a dimenge passat - malgrat que, diu ella, estava molt malalt - precisament puz alguns estada a la casa de la filla d'en Desvert. Senti enyorament a quette per due prematura, en devia tenir 62 a 64 anys i tan lluny: a Cosoblanque! Encara que la veue a - mistat no fou sempre desinteressada per mi, tindrà alguns plets i fets de veritable amic. I, a

4164,
més amb, sempre la meitat de fer-me conceïr lo
seu fill i d'afestimar-lo com un veritable amic,
car de fet l'amistat del fill era, pel meu temps-
rament més receptiva que la de son pare. Segon
sembla ha d'èsser enterrat a Coll-llieva; no cal dir
que, en aquest cas, tinc lo propòsit d'assistir al
seu enterrament definitiu.

Dijous, 30 de Juliol.

Avui és lo primer die trist desde que estem aquí,
car lo cel està cobert i plou. Comença a ploure per la
tarda; aquest motiu semblava que'l cel acabaria per
feranyar, me encara'ia empitjorat.

Del que fa referència a la penca que m'ha acabat
avui i sense cap resultat com havia presist. L'ob-
rigen de la irritació de la gorja és deguda a l'aïr únic,
alors a respirar un sic més lo efecte del tractament
i del règim alimentari: en tot cas ni la cura no
m'ha fet mal - i no me n'ha fet - tampoc no m'ha
fet res de bé, car per tractar lo que tinc no s'ha
que havia d'haver vingut. Això confiere que lo
dos metges de Perpinyà no roberen veure lo que
tinc. M'haig mal que opuste contrade s molt
belle i que n'heun apropiat tot per fer repos.

Dijous, 1^{er} d'agost del 1968.

Avui vam anar a visitar l'interior i les
fortificacions de Vilafranca de Conflent, car tant i
tants vegades que hi hem passat davant mai
ls havien visitat. Ha estat ben interessant.

En arribar al "camping" vam rebre la visita
de la família Hoffmann i Puente i vani man-
nat la primera i la família de la fille petita.

A part això lo temps passe sense poder cli-
ent car no fa bon temps; tant s'ha aïrat que
demà, segurament, marxarem ja ripen cap
a Perpinyà (a base de retornar primer cap a) ja
ripen a Andorre.

Dilluns, 5 d'agost. - Perpinyà.

4/65

Es a Andorre que vam anar; un viatge sense història que agrada a tot poble. A mi de deuure opucip, valls si bé desde pu' habità a Perpinyà, ja no me fan la mateixa cosa com a Perpinyà, ni bé la llengua oficial ni es la estalme lo país es, Catalunya, Catalunya. Quan habitava en lo Llenguadoc l'efecte d'anar a Andorre era més gran. A la dona i los fills los li plorà molt i ja tenen pouz de retornar hi.

Allir, al vespre, retornarem a casa aprofitant que jo reprenhe lo treball ordi. N'aprofiteu ven per un moment. Nos sobre lo possibilitat de beque per lo Saler ni, en definitiva, ha d'anar a la Facultat de Meippelch. A'ide de retorneu pensem retornar a Vernet on hi hem deipat lo corronne. L'èrde en aquest vilor ha agra-dat molt a tot poble, particularment a l'Elie la qual voldria ja conforar hi qualcun...

Dimecres, 7 d'agost del 1968.

Avui fai 52 anys. No ho hem celebrat en res. No val la pena d'estendre'm represent a aquesta no celebració; i no obstant m'hoquis agradat un cop, almenys, un sic aquesta data.

Dijous, 8 d'agost

Una colla de dies sense escriure res: manque d'ambient i manque de temps. Pel 15 d'agost vam tenir quatre dies de festa. No vam aprofitar per a-nar a passar los a Vernet i no vai prendre aquesta llibrete. Allà vam revewe los Granden, los Haffning, etc. També ne vam aprofitar per fer una excursió al cim del Corigo; fore molt interessant: 15 kms. en "jeep" fins a 2100 m. i la ret-a a peu, 2 hores, aproximadament, anada i tor-nada i a 2550 m.

Dilluns passat arriba, com previst en Saugis. No nos havien vist desde finals del 1928. Aparent

1166
míddie l'hem anat a acompanyar a la fron-
tera. Ha estat una visita molt desagradable per sub-
dus bandes i force veient que un creient sig-
uer i no no creient rinceu pugui mantenir
tan bona amistat. Lo prebe, com es molt més
vell que Jo (74 anys) no he volgut fer res per
riquir-li que tot lo que fa no li servirà de res
per l'endemia de la veue mort. haurie estat més
re cruel de llançar lo "trouble" en lo seu esperit
en oportet edat. Al contrari, tot i significant-li que
per mi, la religió ja es una pietós de passada, li
he dit de fer com si estés a casa veue, dones, de
resar, de beueir d'onor a unse, a combregar,
etc. tant com volgués. Edue l'hem acompanyat a
visitar esglésies i la catedral. Val a dir que té
un esperit molt obert i critica l'obscurantisme
de l'església espanyola. En la meua biblioteca
ha trobat i s'ha posat a llegir, tot seguit, un llibre
d'un capella republicà que empra, com marxista
i que no es tendre per que se onomen a Espanya:
església i estat; l'hi ha interessat tant que han-
rie volgut comprar el llibre en pietós, lo qual ja
no deu estar en venta sulloc. L'hi he, dones,
ofert.

Ahír, a dinar va venir Tomé en Bruncau
meu altre "granote de pite d'aigua beueida". Amb aquest
ni que, ni l'ocasio de parlar, discutie a fons de la
pietós religiose, car només té 49 anys i en lo cas de
destruir-li tote la base en repde lo seu sentiment reli-
giós actual, li restarie anys per fer-se'n un de nou,
pitjor o millor, dependrie d'ell.

Dimecres, 1^{er} de setembre del 1968.

Després d'un s'angés (ahir nom veue la veue primere
Metre de retorn, plena d'amabilitat, i d'agraïment) vin-
que l'Encarnita a la qual, finalment, he conegut.
No he tingut, ni creat ocasio per parlar-li a veue.
L'hi sembla que ha tenut aquesta possibilitat fent que
no nos pogués trobar veue.

Conjuntament amb l'Encarnita haurie de venir

los Montaput. Una mala previsió nos feu anar.^{4/6/67}
També thovien de venir - per poc - los de Servian,
i ho feren; los de St. Chouros i los Dithou, i no
los hem vist.

Los de Servian deixaren la rogre i, divendres, nos
anar a reconduir-la deixant, a més a més, en vell
per una setmana.

Del punt de vista internacional hi ha havent un
fet molt greu: La U. R. S. S. i los altres estat comunistes que
encore la reconeixen: Alemanya de l'Est, Polònia, Romania
i Bulgària, han enviat la Txecoslovàquia, forçant-lo
govern i tractat, venen a aconseguir-lo, forçant-lo un
de nou d'obediència a ells. Davant d'oposar primer fra-
cs von sortir de la presó los dirigent txecs que hi ha-
vien estat; a Moscu, von tractar de sortir un com-
promís. ~~Si~~ doncs, lo mateix president de la República
(que no son detingut) lo mateix cap del Partit, i
lo mateix cap de govern, lo mateix cap de parlament
han tornat als mateix càrrecs; mes, a fet ja no es igual
que abans perquè no han pogut obtenir la retirada
inmediata dell'efèrcit invadors. I la cosa no sembla
que pugui anar bé perquè lo poder real pertany
als ocupants i a la U. R. S. S. en particular, la qual
vol destruir, sigui com sigui, lo moviment liberalit-
zador iniciat lo primonere d'arrere, per lo nove
direcció del Partit comunista txec, de la qual han estat
eliminats los antics protegits de Moscu.

Tot això es tan greu, per Moscu i lo que diuen repre-
sentar que cada die veuti més haver perdut tant temps
i il·lusions amb ells; cada die reconec com a més just-
te la posició que vai prendre després de la puera d'Es-
panya i que, feble de mi, no vai saber guardar i de-
furar millor quan ne vai informar el Partit,
joc després de l'alliberació, a Montpeller.

I lo més trist de tot q que lo principal culpable de lo
que passa a Txecoslovàquia - com de lo que passa a Ale-
mà en 1956 - és la U. R. S. S., la qual, protegint llurs homs,
homs que ja no tenen, o no han tingut mai, la con-
fiança de llurs pobles, volen per crear un tal estat
de tirantor que no volament descontente lo "partit comu-
nista" sinó que donec arms als enemics polítics de
l'interior i de l'exterior. Quan Rússia acense,

desse, que la felitique de G nous dirreccions comunis-
 ts conduex a la contrerevolució i hi pot conduir
 iguereu, o valen ignora que són los moteyles reutes
 los prometois d'apuet procés, al no volguer aban-
 donar los seus protaytis en apuet, poyssos. Si la
 intranparence russe en no volguer desdir, de posse
 certs poyssos, es llavors poyssos los enemis, de dius
 i de fora, n'apropitay per tractar de scambiar la
 discórdie i menar l'únique cap a llur mali. En
 lo que passa a d'augur, poter volguer fredament
 pels russos per poyssos aida interveinir directament
 i eliminar, a la vegade, los comunists, no moscu-
 vits i los veritables contrerevolucioneris. Es, segureq-
 uent, amb un metode un xic diferent, lo que vey
 a fer a Txecoslovàquia, i lo que faran demà, pot-
 res, a Romania, a Iugoslàvia, a Albànie... En
 a dir: lo que no passa per ni l'Estalin quan lo es,
 de Iugoslàvia. Horrores, horrores!

A la desil·lusió que lo marxisme (Leninisme no ere
 científic, quan lo conflicte ideològic russo-xinès) are s'hi
 apeguen nous desil·lusions, valguis retrospectivament per-
 que la comprensió no ha volgut més que avet d'a-
 quelle gran desil·lusió.

Allí vai arribar, totref, açí a Tarrat on hi restaré
 fins a demà al mati fins a l'hore d'anar a trava-
 llar. Això farà 48 hores de "retraite", de solitud, de
 colone, sense apuet feique ambient familiar, pu-
 de de un temps ençà, tan poc colone espectius te per
 mi... Me passi les hores llegint, escrivint i escoltant
 la ràdio; no hai volgut prenda la televisió peque sa-
 riel que no m'averria. Com a escriptura hoies-
 crit en apuet, poyssos i un article per la revista
 d'Augulume "Moi no moriren". Com a llectores,
 estudi dels documents de la propere A.G. de copropieta-
 ris del nostre immoble, un llibre, i la continuació
 dels volums d'apuet diari: are este a l'any 1953.
 Com que no vull instal·lar, per tant poc, la televisió ete-
 tie, me poy de llegir amb la lloror del die i
 després, escolti la ràdio. Del menjar m'hai fet un
 sol apuet colent, a lo manere de Barbosay: sense
 sucre, ben ty, i sense la més mínima auxyencia
 digestive.

Dimecres, 4 de setembre.

Abans d'ahir he primer treball que mai fer al despatx feu obtenir les resultats de fi d'exercici, la sturem lo 21 d'agost. Hai fet una cinquantena de milers d'hectàtils. Heu considere au aquest resultat com bo i supicient; jo lo trovi feble car si me deifessis treballar lleurement, me farie molt més. Jo que ho volay siapi n'haurie d'estar content, puif este ben pagat, mane, per la tasque que fai; mes, a mi, aiço no me satisfia i voldrie obtenir resultat tripliat, la qual ure no serie pas molt dificil. Les hores, delect, puim rotey lliures al despatx les empai per mi, llegint, escrivint i, fins i tot, escoltant la ràdio.

Ahir i avui hai tingut dues bones conversacions amb el professor Göttsche i Repue, lo qual esta passant uns dies a Perpinyà avans de retornar a Cambridge, la veue residence habitual.

Dijous, 5 de setembre.

Repue cose per fer avui al despatx. N'hai aprofitat per acabar de rellegir ^{lo volum} ^{de les classes} d'apunte memoris. A part d'això, repue ure més. Tranquil·litat en lo despatx i solitud. Com que este sol me trovi molt bé així; nome tinc companyie guay vridi la secretarie per dictar-li la correspondencia; a part d'això, l'amic lligam amb la rete de la cose, es lo telefey, car jo este en la planta baixa i tot los altres despatxes estan en lo 1er i 2n estatge.

Dijous, 6 de setembre.

Tant repue ure com ahir avui al despatx. Continui delect, llegint i escoltant la ràdio.

Rellegint les pàgines d'apunte Diari vaig veure que lo 21 de febrer del 1954 descobrie lo meu primer cavell blanc. Excurià que desde llavors ençà, no'n feue pas gaires més. Jo canvi, los vai

4170
perdent, lentament, mes regularment. Fa uns deu anys que la cura va començar i ni, al primer cop de vista, sembla que encara els tingui tot, una mirada més desimpulsada fa veure que no es així i de bon tros. Ja sé que n'hi ha - la majoria dels homes - pu' a la mateixa edat, ne teny encara menys; molt bé avant, d'altres cops; mes supò no es motiu per tenir'n cap conclusió: es així, o així.

Dimarts, 10 de setembre.

Dimarts, per la tarda vam marxar cap a Veruet a fi de passar-hi la fi de setmana. Mes, com que d'Elis no estava segura d'aver tancat lo gas de l'escalfador d'aigua, lo vaigut nos feu retornar d'orobe a la tarda. N'aprofitarem pel vespre, per anar a una vetllada que hi havia a St. Vicent. Vam passar una bona estona, per l'ambient de la festa i pel quadre magnífic, de St. Vicent lo qual no coneixie encara.

Dimenge vam decidir d'anar a Prats de Mello i al Coll d'Ares per au jo vai emigrar l'any 1939. Ara la carretera hi arriba per ambdós costats. A part d'opnest canvi, popue ara ha estat millorat en lo tractate; vai, doncs, popue remano. rar force hi aquell dolerós exili.

Vam anar a dinar a aquell bon restaurant d'Amèlie dels Banys perquè la delce tenie pomes de veure l'exposició Chapall a Ceret. Finalment vam decidir de passar la tarda a càr Jo. Bayés a Torred. Pel vespre un film, forse Co, a la televisió.

Dimecres, 11 de setembre.

Axubi d'arribar de dinar amb lo professor Batiste i Roque. Ha volgut, de tots maneres, invitar-me per tornar-me la nostra invitació i, a més a més, per parlar de coses de Catalunya. Quasi quatre hores d'una plàtica emulig d'un bon èrat.

12 part d'això sapue cose més d'important: ⁴¹⁷¹
poc treball al departx; dones lecture.

Jo no'n tenc gaire de temps, es cert, mes, en general, no n'hi ha gaire, almenys en aquesta epoque, en tots les nostres organitzacions; n'hi ha, i adue, encare en vacances dels deu que seun fixos. Al cap de tots nosaltres hi ha lo Secretari general temporeu moment Henri Bruneau; es un senyor de ratlla la empuantene, molt intel·ligent, amb molts podidats i no pocs defectes. Lo seu adjunt se diu Danga, un ex professor de Liceu de la trentena passada, tímida i respectadís, treballador i discret. Semble no tenir un volut formidable i la par lo guanye quan ven qu'un dia haurà de fer lo que fa lo Sr. Bruneau. Entorn d'aquest dos senyors hi ha dues dones: Madame Desombes, vella, senca i tíbil secretària, prof de la empuantene, senca i tíbil, i M^{lle} Trémine, una solterana de 45 anys, petite, delicada i bufona que sou. En l'estatge inferior hi ha la recepció-telefonista, M^{lle} Schnell, ex-Duis, una vidua de 25 anys aproximadament, que sou a petite i que sembla que li ha falti un bull. Hi ha, a més a més, del saló de recepció i del bar, la Comptabilitat i lo Service dels Labels. En lo primer hi ha Madame Serre, 62 anys, amable i empolloson sempre i M^{lle} Palat, 25 anys aproximadament, los quals sembla que li pesen enormement, agriciant-li lo seu caràcter i la seva figure que veuen esser belle, no es desaprachable. En lo departx veu hi ha lo Sr. Vita, un ex-gendarme, de la meue edat, al qual l'esperit del cos d'on prové, l'ha marcat profundament, lo lo ventit lepolitte i desmultiplicat xelos dels ordres rebudes. El seu cortat hi ha André la més jove (25 anys crec) i la més belle de tots les empleades; la de més bon caràcter també. Finalment, a la planta baixa hi ha jo tot sol, si be, disposi de la colaboració d'André pel secretariat de Gilberte pel telèfon i altres coses variis, de Jacqueline i M^{lle} Serre per les prestacions administratives i comptables.

H172

Dijous, 12 de setembre.

Aquí heu adreçat una demanda de beca per la Dulce, a veure si, aquesta vegada - amb mitjà d'honor d'anar a estudiar fora del lloc de residència - m'acordaran queixos.

A part d'aquest fet, a penes dique d'orientar, no li ha res més. Com que continui deure tenir gaire feine, va llegint força i escoltant la ràdio.

Dijous, 17 de setembre.

Dijous, passat vam anar a Besiers i a Lemian a rependre un Dell - que li ha passat 15 dies - i a emportar-nos la Lili. A Besiers li van fer temps per mi i pel treball.

Dijous vam anar a dinar a casa Josep Gynis a Sorède. Com la decisió vingué de moaltres, nos emportarem l'agraç; ho podíem tot es comú i l'extone fan agradable.

Dijous, al vespre vam anar a un cine a l'aire lliure i en cotxe, amb altre-ven especial per cada cotxe. És un sistema iniciat als E.E.U. que és ben agradable.

Dijous vam anar a dinar a Lemian - on envia-li ferir la coronave - Vam fer portar un pollastre i vam passar-li unes hores avant d'anar a veure los Mordley i retornar cap a casa.

Dijous, 21 de setembre.

Avui vaig anar a Besiers per feine professional. Hi vaig anar sol; l'oliviunt per anar-hi, de part dels fills ja se va boifant. Val a dir, tanonostes, que la setmana prouca li ítem tots. Per mi, la ciutat està plena de records - bons i dolts; més dels primers que dels segons - més semblay ja molt més lluny del que deure lo compte del temps.

Dimarts, 29 de setembre.

Avui de la lectura del volum d'aspecte d'unió, vaig decidir de renovar, o tractar de fer-ho amb alguns qualquens amitats o a pets del passat. Al moment, tenia la intenció de fer-ho amb la Coma i, i d'altre, vaig tenir a parlar d'ella, favorablement, en algunes pàgines, influenciats pel que acabava de llegir i que feia lo millor d'ella o referent a ella, influenciats també per l'ambient, ^{faustic} força trist. Després, a l'acabar la lectura completa vaig veure que no volia la pena de fer-ho a intentar reprendre contacte amb ella; Lo text de la darrera lletre prova bé lo punt final a aquella amitat i pot continuar aquí.

En comi lo cas de l'Odette era diferent i com avui del meu viatge a París del mes de juny passat, no vaig poder retrobar la veu adreçada a l'Elizabeth, me vaig decidir d'escrivir a la "Mairie" de Breteville. Ho vaig fer i me vaig fer que me ho habite - coratge - amb la veu ombra a Dermitos, en lo mateix Colvades. M'ha donat una gran alegria veure que viu i que ha profert esforç, car sentia que no for felicitat. Tal la dir que no s'hi n'és, mes, finsament ha fet un tot hom en aquesta societat - o quasi - en lo cas, meurt - fallat o no - és, enure, la vie normal. Tinc la intenció d'escrivir-li i d'invitar - a ella al meu marit i a sa mare (per la qual veu - moltes simpaties) a venir a veure'm.

Dilluns, 30 de setembre.

Divendres, pre-passat vam anar a Montpeller a inscrivir la solsa a la facultat de Lletres i de Ciències humanes on compta, per lo estudi, per ser professor d'història i geografia. En la universitat renaixent que comença a haver-hi a Perpinyà encara no hi ha algunes disciplines la qual cosa nos ha obligat a anar a inscrivir-la a Montpeller i a suportar les despeses que estudi, alotjament, alimentació i desplaçament van a produir.

L' allotjament l'hem trobat a casa d'un refugi-
 at, que nos conèixer quan habitava a Montpeller,
 i que s'anomena Rovire. És un matrimoni sense
 fills i lloquen dos cambres del seu apartament.
 És, quan, un amic i crec que hi estava bé.
 Menjar ho farà als restaurants universitaris.
 Amb ^{70%} de taovar aquesta cambra hem revist
 velles amistats i coneixences; primer, com, pre-
 cisament, en Rovire, feia anys que havia perdut
 tot contacte. Hem revist també tot el barri i veïns
 de la vil·la "Les Treilles" ho puja molt estret a
 la Dolce. vam passar, igualment per davant
 del "Els Christian". Tot s'ha convisat molt veïns
 i barri. "Les Treilles" que vam visitar inte-
 riorment, completament modificada; la poesia
 del passat n'ha desaparegut. Entre les amistats
 amb les quals ^{70%} mantenim contacte hem revist
 les Marques i, entre les que ^{70%} mantenim, les Peup,
 Raynaud i Joane Carrió. A càl primer hi vam
 menjar un dinar; la Dolce s'hi hostatjà; a com
 Raynaud hi vejam, després i l'universitat.
 En Poyres no hi era.

Dijous a la tarda, la dona i jo anàrem a
 fer mita a Servian i plus los ajudarem a
 veurem retornant, finalment cap a casa amb
 en Nell. La Dolce ha d'arribar aquest vespre
 després d'haver intentat, aquest matí, a Montpeller,
 de presentar una demanda de beque.

Dijous, 3 d'octubre del 1968.

La petició de la beque no feu res a la Dolce car la
 persona que nos havia recomanat està malalta.
 Avui heu tramès una lletre a una altra per-
 sone, recomanat per la mateixa primera i que
 és la Geropette Colomer, un cap de serveis de
 la Inspecció Acadèmica que heu conegut
 per intermediari d'un Josep Poyres.

Dilluns, 7 d'octubre 1965

Avui nos hem a instal·lar lo telèfon. Quine lentor i quin retard puc té'mance en aquest aspecte! N'hai fet de pestanyes per escurçar l'espera, fins i tot protestar a la Providència de la República.

Ahí vam anar a passar lo dia a Vernet. Aquí a Perpinyà lo cel estava cobert, més allà dalt feia molt bo. D'haur de retornar vam anar a veure los Mardoz:

Dimarts, 8 d'octubre.

La relectura, recent, de ls pàgines d'aquells moments m'ha fet pensar, forat, en lo que seria, en realitat, la natura veritable de l'amor. Hai vist pu'raí estat, més o menys, enamorat més d'una vegada i m'hai sentit atret per moltíssimes dones qu'hai conegudes directament i moltíssimes d'altres que només hai vist a esquitlletes o, joitjar murre, en revista, en el cine, teatre, televisió, etc.

Quan se din que només s'estime una vegada es la vida sembla que s'impò'riqui, més aviat, una il·lusió que un fet afectiu evident, real i indistintible. L'amor, amb una A majúscula es, repurament, un eufemisme. Lo que sembla l'amor, així definit, seria una altre cosa, seria, a la vegada, un fenomen fisiològic, d'una mena d'afeció psicopatològica, la qual, com ls afecions fisiopatològiques, acaba per desaparèixer.

A aquesta interpretació de l'amor seria la primera, la més natural: entre dues persones (o unilateralment) hi ha intercanvi d'efluvis; hi ha, podríem dir, "contagi" inflamació amorosa si se vol. Es devant aquesta "inflamació" fisiològica, que les dues persones (o unilateralment) s'estimen intensament, volen estar sempre junts, viure, respirar, morir junts. Com més forte es l'afeció més potent es lo sentiment que provoquen en l'un i l'altre. Aleshores no veuen altre més que lo projectat per ambdós, no s'interessen, amorosament,

a d'altres persones que les respectives, en una paraula: vivim un gran, un gran amor, es a dir, estan sota la influència d'una intensa afecció psicofisiològica, una afecció que no guarissen les nesses, car desapareix totalment quan la necessitat, produïda per una tal afecció, se va satisfent. De l'afecció, doncs, ne veix més o menys d'hora, una necessitat: la de la possessió de l'èsser contrari o complementari. Si aquest després de la mateixa afecció amant l'altre, l'amor amb una f . inajutable, naixerà, sense que vulgui dir que durarà. Durarà, més o menys, segons la intensitat afectiva de l'un i de l'altre, la qual no té, pot, forçosament, la mateixa durada. Per això hi ha casos on l'un continua amant, es a dir, contaminat per l'afecció amorosa mentel que l'altre cerque ja, més o menys inconscientment, una altre "contagi"...

La necessitat, doncs, de gèmicar pot presentar dues facetes: la 1^{ra}, i la natural, es la que ix de la correlació d'afeccions amoroses, i quin de la durada que siguin. L'altre es la necessitat de la natura i només apareix quan la 1^{ra}, la natural no's pot manifestar lliurement; es llavors quan se cerque lo sexe pel seu desig de satisfacció carnal. Aquesta segona necessitat ha estat artificialment creada per les condicions de vida, segurament antinatural, a les quals ha menat la moral de les societats dites evolucionades. Altrement dit: en una societat humana natural la necessitat sexual, sense afecció amorosa no existeix; les crisis noves i traumàtiques segons llurs crisis d'afecció amorosa i cal, evidentment, preveure que n'hi haurie moltes més que les d'una vida matrimonial actual, mes moltes menys que totes les crisis no relatades, que tot els desitjos coaccionats, que totz les aventures efectives que se apareixen, més o menys, segons les cases, en cadascun, amb la fema de vida amorosa anormal que menen totz los ciutadans de les societats modernes. Ara, los homes i les dones més fidels del punt de vista de la moral actual, los que no han mai en-

ganjat físicament, llur espòs o esposa, ho han fet, moltes i moltes vegades, en intenció o en romni. En quant als altres, tots aprofiten - més o menys segons les temptacions i altres consideracions - tots les ocasions que's presenten, de saltos, de casats, de viudes, de divorciats, etc., etc. Les hi passe i une única lo que pot donar durant la guerra amb lo menjar: la por de no poder menjar quany se tenie gana, feie pensar constantment, sump la minestre, agravant lo cas. Ara la por de no poder tenir uste afecció amorosa corresponent a la teua, te fa pensar, més o menys constantment, en lo sexe contrari i la manera de de satisfer lo teu. I es així que naix aquest desig d'insatisfacció sexual que fa que, en més o menys gran grau - segons los casos de maduresa - tracte de satisfer se aprofitant totes les ocasions que's presenten i provoquant-ne d'altres.

Clar que n'hi ha que diran que continuen estant amorats com lo primer dia. Mes oblidara de recordar-se que aleshores namis tenien ells per se ser estimat mentre que ara, tot i estimant-lo molt l'hay enganyat més d'una vegada d'intenció, en romni o efectivamente. N'hi ha, inclús, que llur infidelitat efectiva ha estat motiu per donar-se compte que la creació d'afeccions, d'elucis, amb l'espòs o esposa, ere molt superior a tots les satisfaccions trobades en l'ventura de curta o llarga durada. N'hi ha d'altres, al contrari, qu'hi troben lo compliment, més o menys complet, que llur "portenaire" - oficial o moral, socialment parlant - no'ls hi dona ja o no'ls hi ha donat mai, i així s'acompanya en aquesta doble mutilació de sentiments.

De tot això - en lo cas dels motius moris - quan l'afecció amorosa ja ha desaparegut i que los caràcters són, més o menys complementaris, no esart un altre sentiment: lo de la tendresa. La tendresa es, efectiva-ment un sentiment que naix de la convivència mentre que l'amor mor amb ella, en quant l'afecció que li ha donat naixença, ha desaparegut. La tendresa es lo sentiment que fa viure en harmonie moltis

1178

simés persones, entre les quals l'amor fa temps i temps que s'ha esfumat.

L'amor que dura més es l'insatisfet, precisament per això. L'home, la dona que s'ha estimat i no s'ha pogut haver, se'n serveix un record viu, a vegades divíssim; resta quelcom que representa, més o menys, un ideal superior a la realitat del que s'ha arribat amb la companya o company do fet o de dret. És la insatisfacció la que alimamente aquesta il·lusió il·lusió que desapareix, les més vegades, si los atzars de la vida porten a retrovar-se. Aleshores hom se pregunta, adfue, com ha estat possible que s'hagi estat, més o menys, perdudament amarat d'un tal "ideal", que ja no és tal i que, de fet, s'hi haves havut satisfacció a l'imprimèrie, no ho haves estat mai.

Se guarda, també, un bon record, a vegades, de suposats tipus ideals, la satisfacció dels quals, tot i haver hi estat, s'ha estroneat, per raons alienes, prematurament. És, precisament, per aquesta raó que lo il·lusió continua, i que, segurament, haurie desaparegut amb una relació més llarga, haurie desaparegut o s'haurie transformat en tendresa, més o menys volcànica, segons los temperaments.

En resum, doncs, de tot amor, amb començament de satisfacció, no'n resta res si no hi ha contacte, llevat d'una simpatia, més o menys viva, en record del passat i que, sovint, s'esfuma si hi ha nova relació. Lo que sempre resta es lo desig de satisfer les necessitats afectives i sexuals mentre que aquestes se manifesten. En aquest cas, com que l'afeció amorosa complementària no pot crear-se, normalment, en aquesta societat, l'individu, home o dona, se ven obligat a satisfer-la, amb les que los lligue la tendresa, o l'estat civil, o per tot altre mitjà més o menys ocasional.

Del que resta dit se'n despreuen les equacions següents:
Amor = satisfacció = desaparició.
Convivència = tendresa = relació - estabilitat

Dimecres, 9 d'octubre.

Ohir al vespre vam tenir una reunió de copropietaris del nostre immoble. L'objecte principal era de canviar de delegat. Sóc jo que vai l'empai lo lloc al segon estat, o sigui en Touchébauf. Un altre tema vai fer lo balanç de la meua actuació i vai explicar també com lo fer valguer complir les decisions preses, unànimament, me ha portat a enfrontar-me amb la impue note discordant dels deu que som: la família Baiget; note tan discutint que fathou o quasi - car novingue ningú d'ella veie les dificultats que presentava haver de conviure amb una mare i fills (lo pare e un bonjan) tan poc aprofitables per la vida comunitaria. Quai die quasi vell fer al·lusió a la Sra. Bermond la qual, malgrat lo molt bestialista que es, se donà compte de l'art de denaturar les coses que es la Sra. Baiget, transferint en calumnies i altres baixeres les accions més vulgars i los propòsits més anodins.

Dimecres, 11 d'octubre.

Hai fragit, finalment, entllagar de nou amb la Maria Teresa Abrogal, i me de ls altres amistats amb les quals volie rellejar. Diu que elle també ho intentà, mès no fingué l'acord de fer com jo: demanar a correus de fer seguir la meua targeta a la noia adreçat que los reglaments impideixen de donar al públic. Ara habita a Madrid i continue sense haver pogut refer la seua vida: lo seu marit ha mort fa tres anys; de l'home amb lo qual s'havia de tornar a casar i que, me sembla, no fingué des filles, no'q parle, nous diu que sin este amb dues filles. Es una gran llàstima que visqui així, car mereixie tenir més sort, malgrat que les me d'aqueixes natures que són, i me unique, artesanes de llurs propis dissorts.

Dissabte 12 d'octubre.

Demà se fan les manifestacions commemoratives

4180 del centonari de la naixença de Pompeu Fabre; ha
Grade que té' lloc lo principal. Senti no poguer hi
esser jo que hem promés d'anar a ajudar en Jo-
sep Caspà a sortir lo seu canot de la platja i
jo a vehicular li fuy a Lorede.

Dilluns, 14 d'octubre.

Avui hem tingut Consell d'Administració de
l'Unió. En definitiva no crec que'n sorti gran cosa
més referent a l'orientació actual. Així i tot, cal
esperar que treballaré més que davant la dar-
rera companya.

Dimecres, 16 d'octubre.

Aliv vau anar a Dorsiers per reprendre ls
claus del nostre apartament car lo llogater que
teníem, un Andorrà, se'n ha tornat a Andorra.

Pensant que seria un llogater de bone fe
li vau fer condicions econòmiques molt especials,
malgrat lo parer contrari d'en Dorsiers, lo qual, ex-
cepte en la matèria, sap de què va. Volia més que
l'hapuessim cregut car no'm ha servit de res: ha
desfetat un apartament brutíssim i, si, de dret,
femig recórrer contra ell, de fet encara li per-
drem més.

Dijous, 18 d'octubre.

Tal com no tenia la intenció, fa uns dies va i-
virure a la mare de l'Odette (ne servi capre). Li
recordava lo passat i li deia que la invitava
a elle, a l'Odette, al seu marit, d'acord amb
l'Elis. Des que si remenar lo passat per elle jo
dic esser perillós, no li digui res car desitjave,
més que cap altre cosa, que fos feliz.

La seva mare an'auia recepció, molt amable-
ment, de la meua lletra la qual, tal com jo so-
porava, li causà una gran sorpresa. Diu, tan-
misteri, però, ^{reconole} bé de mi i està contenta del bo

record p'ha guardat d'ella i de l'Idette. Afe - 4181
jaig pue, tal com jo desitge, ja'is molt felix casade.
Diu, no obstant, que preferisc no dir-li que jo li
he escrit, car no pot saber la reacció que podrie
tenir lo seu marit sobre coses del passat. Aca-
be valudant-me bez respectuosament així com
també la meua família.

Aquesta lletra em'ha fet més content encare
que la 1^a pue voi rebre de la batllie d'Idetteville
dient pue estare ay ríde i casade car cre' se' pue,
a més a més de maridade es felix. Que digni
per molts anys! Naturalment pue m'haquí aprat
veure-la, mes també se' pue no totom pot arri-
var a veure aquets cos, de l'auror rote l'angle
que ls vei jo i que, en molt aspect, me com-
prene l'Eli.

Dilluns, 21 d'octubre.

Diorolte per la tarde vam marxar cap a Gouren
per tal de netejar millor, vull dir de presentar onillar
l'apartament, netejant-lo de la gran bruticie i qui-
sadesa pue hi havia. Vam treballar l'Eli, la Dolce
i jo tote la tarde i part del diumenge a la tarde.
A rogar i dormir hi anarem a Gouren.

Dimecres, 23 d'octubre.

Havi fa 20 anys pue'm voi casar. Aquet uni-
versari lo passi en molt millors condicions a peti-
tes pue'l del mes d'agost darrer. Tant en la done
escu en los fills t'odi més escolt. Millor, millor
pue digni així i per damunt de tot, pue aluri. Hem
fet, t'adme, un apat bon fic extraordinari i
hi havie havut, fins i tot, regoll si t'ingressim
encare lo sentiment - o vint folt - que p'ridaif
aquete onne d'acció.

Recordi, a més a més, afectuosament aquete
date de vint anys endarrere perque t'encie
amb mi los meus pares i feie t'au bo com
engany. Ja fa vint anys!

4182

Dijous, 24 d'octubre.

Aquesta tarda ha anafat cap a Barcelona la Dolce a li d'assistir diumenge al casament de la meua neboda, la filla delay Hox. En altres circumstàncies no hi hauré anat... Ha anys i anys pu'esperar... aviat me parà trenta! Li s'oposent casament s'haurá celebrat per l'aport, com estava previst, en well hi haurie pogut anar; mes ora l'estudi passa d'evant. Precís encare puc Dolce, per anar a la universitat, encunany encare està de vacances.

Dissabte, 26 d'octubre.

Hai passat la tarda treballant a casa on acabam d'arranjat la galeria després d'haver-la tancat. També hai ordenat les coses del garatge en la prestatge especial que li hai fet pagar.

Diumenge, 27 d'octubre.

Avui heu entrat la caravana la qual estava encare al campus del Terret. L'heu entrat en lo garatge que puc disposar, al costat del derbata i que hai fet aixecar la portada. La timbreu, així al costat de casa, és un gran garatge per ell'role. Així fa puc no utilitzaré lo que femus a la Redoute economitzant així la distància que hem i trique i los inconvenients d'anar-la a cercar de retornar-la i de no fer-la a mà per petits articles. A més a més, malgrat puc lo garatge de la platge tanque bé, aquí estarà encare més ben protegida.

Dijous, 31 d'octubre.

Passant en lo cas de l'anor del qual parla ve lo 8 del corrent, l'anor inicial, natural, feter serie lo compravat amb les altres femelles

les quals només tenen "l'afecció" en determina-
 des èpoques - la majoria la primera -. I pu-
 ny tenen emetteixen una mena de fluid que les
 fa perceptibles dels marcos corresponents. Tots les
 femelles, segurament que no, més les que no emetteixen
 una mena d'efluri, mentre les hi duri lo període
 de "rut", cerquen o criden lo marcol. Lo cas de la
 done seria dels que no emet cap efluri ni
 fluid puix que l'home no'l sent. A més a més,
 lo període de "rut" anual ha desaparegut pos-
 sablement pel fet de la consciència-intel·ligèn-
 cia que han provocat lo desig pel desig. Es a
 dir que la done, de femelle fa "rut" anual,
 ha passat a "rut" ocasional, succedint que es
 societats natural o presentant variats vege-
 des per uny o hi haurie "afecció", més en la
 societat actual amb lo "afecció" o sense hi h, a
 almenys la fornicació per pur plaer sexual.

Ah aquest món! Està ple de veritables pro-
 blemes i de falses solucions, solucions qual-
 unes, de les quals son terriblement destructives.

La dece va arribar dimarts de Barcelona.
 La noce se passà bé; lo viatge fou ràpid, més
 tingué temps de veure tota la família. Una no-
 ve desagradable es quien dels r'ha trovat sense
 feine d'una manera una mica estranya. Es
 una gran llorista això, cal a la veu edat,
 en les societats, com la de França i d'Espanya
 i tots les altres, principalment les de tipus capitaliste,
 es difícil de trobar a trobar un empleu més
 o menys estable i decent.

Dimecres, 6 de novembre del 1968.

Ara estic fent aquest i lo fust i l'ambient me
 manquen. De totz maneres val a senyalar lo
 principal: La setmana passada vam tenir 15
 dies de feste. Lo disabte vam venir a veure'ns
 Chai Onouique i llord quatre filles, vam amar
 junt a fer una passejada fins al Portús o 3

1184

en gran ne va profitat per fer force compres. Lo dia
mange vany invitar a berenar les veïns del veïnat
i Mene Sabaté. La resta del temps feu aprofitade en
veïnat, llegint, pintant, endreçant, etc. a baix
al garatge i al celler després dels treballs d'ins-
tallació darrerament fet.

Ahí votaren al E. U. per elegir lo nou president.
Quatre dies avans, l'actual president Johnson, annu-
cià que feia suspèndre ^{tot} les atacs aeris, terrestres i
maritims sobre lo Vietnam del Nord. Aquesta de-
cidid, prese quatre dies avans de les decisions,
quan fa quatre que durave se veu que es mas
se oportunista per a favorir lo candidat del seu
partit. Aisò fa que, per mi es encare més in-
probable: durant quatre anys han matat i destruït
d'una manera horrible en aquell país i ara, per a-
fendre les simpaties d'un cent de milers d'electors, se
paren de matar i de destruir. Es a dir que peten
més milers d'electors que ~~les~~ incalculables víctimes
fets per ells en aquell país i les incalculables destruc-
cions. I pensar que ~~les~~ que fan aisò són, encare, mi-
llars que'ls altres dos partits que voten un presi-
dent!

Dimarts, 12 de novembre.

Dimenge vany anar a dinar a cà-
n Solador a St. Thibery, invitat, com cada any,
amb motiu de la festa major del poble.
Bon dinar, bona companyia, bona passeja-
de i estony cap a Serviaz en horien fore-
stet de demur, no die cejar perquè no
provarien res.

A Serviaz vany aprofitat de la vesperada
per anar a passar una estona amb
Mr. Fialle, l'esp. parent de la Cooperativa (re-
tirat) amb lo qual simpatitzaven fore-
quay ell stove en activitat i jo a Disiers
per l'U.R.C.A.M. També vany veure la viu-
de Bebo la qual feia anys que no havia

tingut ocasió de fer-li una visita.
 Aahir (festej del l'Armistici) vam anar a
 Passov-lo a cà la Manique i Chau en llur
 "château" de Lieuray. Fou també una agra-
 dable visita, amb bona taula, bon ambient,
 etc., etc. No volem restar a parar, mes,
 finalment ho femem perquè ben pare va
 deuenar que podíem fer un oprot fins
 amb les seues invitats que ja coneixíem.
 I així feu com no ens quedarem, de nou,
 a taula, la dona i jo, pràcticament sense
 menjar. Lo retorn a Perpinyà se feu rà-
 pid i sense cap mínim incident.

Dissabte, 27 de novembre.

Ja una setmana de dies, però no heu anotat res
 en aquests passats. És que tinc molta febre
 per fer aquesta temporada; deuen, lo temps
 i l'ambient me manquen.

Diumenge prop. passat vai anar,
 amb la dona a Cerbere de Mar per assistir,
 amb una delegació del C. R. E. C., a un
 consell municipal extraordinari que de-
 mane puèl estala d'ensenyi by les escoles
 locals. Va passar lo fet a la televisió, mes no-
 altres no vam pensar a mirar-lo.

Després de l'acte vam anar a prendre
 l'aperitiu, invitats per lo Batlle, i final-
 ment anarem a un dinar de primanor
 a Coll-lliere, perquè a Cerbere no hi havia
 possibilitat.

La Maria-Teresa me veu, tan entusias-
 mant o més, a la meua i m'invita a l'a-
 nunc-lo a veure tot puete i si jo no vull, o
 no puc, a anar hi la dona i filla. Molt,
 molt simpàtic!

Dimecres, 29 de novembre.

Lo diosabte en préstio, pel vespre, vai anar

a una conferència, feta en català, per l'abat Cortada, sobre los voluntaris catalans en la guerra 14-18. Participi força bé.

Al mateix temps vai anar, per primera vegada, a la biblioteca municipal per tal de fullejar lo diccionari català-valencià-balear. Comença a interenar-me molt i fins la intenció de tornar-hi. L'únic que m'impedeix tan voluntarios (10) i tan car o no lo empraria per la mateixa biblioteca.

Dimenge no vau sortir. Jo n'he vai aprofitar per completar certs coses que estic a acabar avui des darrers arranjaments que fem a l'apartament.

Durant la setmana no hai escrit en aquests pàgines per la molta ocupació temporal.

A França en particular (i un pic a Anglaterra i Estats Units) i ha havut (altre cop septadement com quan lo me d'any) un abt d'atabaig. Aquesta vegada la victima e la moneda. Se veie, com a disminució econòmica, que s'havia de devaluar la franc. D'alt, de folla, que lo seu orgull - que tan va servir França durant la guerra - decidí que no's devaleraria. Aiso ha donat una mica d'empañe als que l'havien perduda i ha atorgat la virtut de - com quan mai - fer-li tocar, de nou, un pic ~~de~~ los frens a terra, reduint una sèrie de despeses de prestigi, d'ignitell i d'altre, víctimes indirectes. Com sigui, però, que ha estat una solució política a una solució econòmica, en definitiva tot oïso acabarà en aigua-fell. Cada vegada me doni més compte de la perniciositat, de l'Estat i dels capitallistes i, tal que fa referència a l'Estat francès, a què non facià del pautisme, lo vintuèns més indolent canvi de la dictadura. Les necessitats d'oposició important en menys de sis mesos e que nois permet de no desaparèixer estrepitadament a un re-

guir de tipus autoritari. Per atenuar la importància del fracàs, l'Estat ha dit i redit que la crisi monetària és internacional. És una meua opinió que el sistema monetari repere sobre base natural; més la gran fatuda és França i la gran punyent es l'allemanye venuda la penat de permetre lo luse de prestar 2 bilions de dolars a França!!! També de Gaulle ha dit que tot això es la consciència del esdeveniments de maig-juny. Estaria més aprop de la veritat si digués que tot això es una regene consciència d'una mateixa incapacitat.

Dilluns, 2 de desembre del 1968.

Ahí van deixar la Dolce a Montpeller on, finalment, sembla que semi començaran los cursos universitaris. Totes vegades, nos haviem ja reprovat de la nostra filla, aviel de viatges, esportism, raucos, etc.; més mai nos haviem fet la impressió d'aquesta vegada. Ah, lo buit que deixe sembla que opni més profund i, en realitat ho es, car ara es, quan ja, un abandó de la cose praxial, un involucrament pels la cose propis als; potser fins i tot, per una i altre basat, ja no tindrà més densitat efectiva amb nivells, començant a partir d'ara, la cose vide independent. Naturalmente que comptem sobre la govin: cada retornare i quasi. Amb vital finalitat, ahir mateix, ja van sobre de com s'havia de fer per obtenir una cote de llure circulació en lo ten. Caldria, tanmateix, tenir present que, venir cada retornare, no li permetrà de fer gaire vide de relació amb lo jony (meis, mais) de la cose generació: aquí a Perpinyà lo des amipus que sem ja no hi pot correspondre, l'unes a Paris i l'altre cada dimenge va al seu jolle nodiu; a Montpeller, si se'n va cada diumenge, no podrà lligar cap a mistat per sortir. A tot això s'ha afegida la cose timide i escurive la qual cose no

avanzarà res. En fi, ja anirem com evolucione.

Dissabte 7 d Desembre.

La Dulce arriba ahir al vespre després de la seva primera setmana d'immigració. És de positiu encara en estudi: lo rebombani encara no està acabat.

Ahir també vai participar a la ^{segona} primera reunió (la 1^{ra} estava, precisament, a Montpeller per insinuar la Dulce a la Facultat) d'estudi del mensual rossellonès: "La vie catalane". No sembla qu'hi podré col·laborar com d'antiga per lo referent als projectes que havia fet. Ha, ja, restat una mica de número o si lo per número veritable sortirà pel gener proper.

A case estava acabant los millorament que havíem previst.

Dilluns, 9 d Desembre.

Dissabte al vespre vam arribar bé, després d'un viatge però nota la pluja, la boira, la nit i la inundació, a Castor, a can Montgat, on nos esperaven, com convingué, per tal de discutir sobre la oportunitat, i la possibilitat, de fer publicar a "Moi no m'ovien" la Ultra que vai "proude" per Franco aviel de l'assassinat de . En Montgat, com d'altre, quan lo fet se produí considerava que la rudesa del text me podria fer mal. albirà, inclús, una intervenció de l'estat espanyol prop del francès, una supressió de la meua naturalització, etc. etc. sense excloure una liquidació física per serveir més o menys especials. Tot això volmetent que la direcció de la revista n'acceptés la publicació, la qual cosa, segons ell, cre faré segur que no seria. Tot això feu, encara, més por a la dona. Decidírem, doncs, de deixar-lo érrer.

Després mon viatge a Castor feu, tanmateix, motiu per tenir agradable discussió fins a

Nº 24 - 4188

Vene

H

Tien recorder

M

1968

i tractor de
recorder el
noue d'aguest
astrennat.

l'any de la nit del dissabte i l'endemà, fins a l'hora del retary. Pel vespre (dissabte) reparem a casa d'ell i diumenge los vam convidar a dinar al restaurant de l'hotel on hoicem portat. Això feu obligant després d'haver estat insistit perquè fos així car volien, de tots passats, que dinéssim a casa d'ell com vam fer la primera vegada.

Lo retary, alior feu fet igualment tota la pluja, mes en molt millors condicions.

Dimarts, 17 de desembre.

Dissabte passat vam anar a la visita mèdica de vigilància a la Clínica de Desiers y feu operade l'Elie, ja ja cine anys i mig. Lo metge diu que no hi ha res a temer, mes desonella que, una cop per any, continueu vigilant.

Com previst vam anar a dinar a cà. Jelmus desentrat sobre la nova situació ja que abandene lo C.A.F. per impossible continueu desde que han suspès lo "Bureau" de Boliers. D'aquesta suspensió me fa pensar encare que en lo seu cas que no tenim de no acceptar d'entrar al servei d'aquesta societat.

La Solee ha tornat cap a Montpeller avui; n'arribà lo divendres al vespre. Comunque, tanmateix, a treballar malgrat que el rebuembori encare no estigui acabat.

Dilluns, 22 de desembre.

Los americans han llançat 33 homes en direcció a la lluna sent, per primera vegada, i des de que l'era espacial ha començat, que l'era de ocupacional abans que els russos. Tanmateix, entenc que aquest sentit de guanyar als russos, los hi fa prendre un risc que, sortint be i tot, no feu atrevir. Han enviat 33 homes circumvolant la lluna sense haver passat per l'etapa d'enviar hi primer

4190

autònoms buides i obtenir lo retorn (lo més difícil). Els russos han fet ja això dues vegades i encara no hi han enviat cap home; possible, deves, per ser molt més prudent.

Divendres, 27 de Desembre.

Termin a casa fins, demà passat, lo meu germà Delfí i família. D'aquesta vegada per tan vint anys més (enlloc de l'any ^{passat} ~~de~~ en un any) l'ambient familiar, per haver dit i trobar coses d'altres temps, és millor. Així es nota més agradable de rebre família car no es sent innanis.

La càpsula Apollo VIII, contornint lo ~~ter~~ autònoma americà, ha arribat a l'hora prevista i en lo lloc previst. Doncs, és tot complet de l'operació. Val més, evidentment, per veure així. Els americans han fet un teste furtiu enviant aquests autònoms habitatge intern de la lluna i lo hi ha certat bé. Han desenvolupat les proves sense haver fet les experiències preliminars d'aquests amb colines buides. És l'èxit d'un voïvell pilotat; per Rússia és l'èxit de voïvels automàtics. Qui ha enviat més endavant? En tot cas, com per no hi hauria cap pressió - llevat la del prestigi - continuï creient que el risc era molt petit.

Dimarts, 28 de desembre del 1968.

Un any més que oracable!

Ovans d'ahir al matí van retornar cap a Barcelona lo meu germà Delfí i família. D'aquesta vegada, que enlloc de 11, com l'any passat, onemés van venir els (4) l'ambient per parlar fou fàcilment trobat. No soltes van escoltar més que parlar car els finies més coses per dir. En efecte, lo meu germà s'ha quedat sense feine i altre per ja és difícil.

per telhom, de retrovar-ne, a ell més, car a 49 anys, és considerat vell. Passe alta com en tot lo món modern de la mà d'ebre: volen joves en lo sentit que, a 40 anys, un solariat és ja vell.

Per revoldre la piestid económica hem decidit formar una foyde de quereires en un bari nou. No val dir com los hi obrirgan molt íxit.

Tot just marcat ells, i hem ja estaré prevista, vafu amar a dinar a casa del Secretari personal, aprofitant lo vacany escolar que fa per tot los fills, (los seus i los nostros) com l'any passat a casa, nostre totan present. Aquells, després de dinar, anaren a passar dies i nualts vanu con-vessar force animadament sobre temes divers fins a les 6 de la tarde, hora de retorn cap a casa.

Diarobte, 4 d'ener del 1969.

Per Cap d'any vam amar a Prades a veure la família Troy com previst. Va anar motiu per amar a veure un troc de moutanyes en la qual un Jaques voldria crear-hi un bloc de cedre en vists a fer-hi per, d'altan trovis per s'hi interessat, un centre turistic. Malgrat lo fred, la passejada per sane i agradable (tres hores de marxa). L'Elisabeth se'n va tornar a unip canu de l'auade i se va perdre dins lo bosc; finalment, aconseguí arribar fins al cotxe avay que nualts retornarim; per elle, com per nualts, era ja nit; part de la llum. Elle, però, tingué la por i l'angoise de que se perd en fura bosc-moutanyes de nit i amb molt de fred, sense cap ajuda. Nualts, no estíem inquiet, perquè la creiem exaltant la ràdio dins del cotxe, tot esperant lo nostre retorn. L'any daltabau ni, finalment, no ha-pugé aconseguir sortir del bosc! Nos hupreissim vists obligats a alertar ls autoritats i a cercar-la a les palpenes i es, puari, sepur que no l'hupreissim retrovat fins l'indemà amb la llum del die, potes nif morte de fred i de por.

Dimarts, 7 de gener.

Res de ben man per remysalar. La tripa professional va boirant i, amb les directives imparades al consell d'administració, el resultat no serà gaire més bo que'l de l'any passat (campana), llevat, ni a quell client de Borden (Castell) fa la compra, que's va preparar l'any passat quan lo noi anava a veure a Sità, amb lo representant Dewey.

Continui, com veuen, emprant en oparts pràgms un català no gaire estodese en relació a les noves fabricacions, distingint les de l'I.E.C., a dir, les oficials. Al començament emprar certs nous terminacions i certs nous farins, me veia force. Més, en definitiva, m'hi veia acostumar tan fàcilment que quan me cal escriure amb les noves oficials - i ho fai a tot avren menys sci-ho trovi un sic cote amont. M. Foster, allò que's diu, que les analys costura, s'apreuen o s'agafen aviat.

Dilluns, 13 de gener.

Heu decidit de vendre l'apartament a Besiers després d'uns mesos de no poder-lo llogar. Aquesta mena de llogament s'ha venut aleshores ve la construcció nova va reduint la necessitat. Crec també que aquesta mena de construccions no garantiran gaire amb lo temps; en quant al lloguer, s'ha d'equivaler, pràcticament, al del d'ells apartament. Per tots aquests i altres raons heu decidit de vendre i emprar - si possible - de vendre - los diners en alguna atq immobiliària: en un altre apartament en lo mateix barri en Valentin, per exemple, barri que es molt millor que'l de Besiers i que crec que ho serà més si s'aconsegueix restaurar enterament la universitat. També d'altres projectes més o menys vagus; ja veurem.

Aquí com aquí, dissabte passat vam anar a Besiers amb aital motiu. Cal esperar lo resultat d'aquests pertes i de l'anunci que hem posat

el diari.

Dijous, 17 de gener.

Albir vam veure en Deisvert al qual vam intentar a veure per sortir-lo un lloc i l'història que li proporcionava la veu donc amb la gelosia més fàcil que tingui. A la fi en una clínica de Tolosa en després de veure altres estats, vam a emprar les grans mitjans neuro-psíquics. Tot això me fa fer i plè ho proposat de que anés a veure en Tospuella el dia. Ha acceptat i, a tal fi, vai a tractar de recuperar-lo. L'ha fet una lletra que, potser es, al mateix temps, un psicoanàlisi d'aquest cas, basant-me en lo que conta en Deisvert.

Dijous, 28 de gener.

Estic passant uns dies de temps urgent; principalment un contracte nou amb la Intendència i l'execució del que estare en curs.

Un dels motius del nou contracte en qüestió vai anar a Muntzeller lo prop-posit d'afers. Va veure amb mi la dona i, al retorn ho feu la dolça la qual havia de passar l'espanten, l'endemà, del perill de caure cotxes. Per tancar vegeu fins ara constant faltà que, per tant, veu a l'hora après. La primera vegada veu que fracassa perquè estore copiat de que l'obtinia, impugna donada, potser, pel fet que obtingué lo bac al primer espanten; la repone vegeu que que ja comença a tenir per i la part mateixa li feu per besties; aquests tercers vegeu la per fou frígel que la segona i lo resultat decepcionant.

Malgrat aquests fracassos continuo veient que serà una bona conductora perquè no es banan, té bon reflex, espicit de decisió, etc. L'aprenentatge, per exemple, de la conducta del "Lotex" fou fet sense lo mínim interès i, menys encara accident.

4194

Dissabte 7^è de febrer del 1969.

L'annunci per la venda del "pis" de Beniers donà més de dotze reports; més, en definitiva, amb cap a 500 pt rs. Ara n'hem passat un altre per veure de fer canvi amb una a Perpinyà o a Montpeller. Ja veurem lo que demana. Si'n trovèssim una a Montpeller la dolce l'ocuparia durant los seus estudis; podriem, a més a més, llogar encara una o dues cambes a estudiants amigues veus i, en definitiva ne trovarem tant o més que n'obsequiarim lo de Beniers. Per altre banda a Montpeller, sempre serà més fàcil de llogar per a Beniers, veure tenir el compte per, potser, en dell temps li haurà d'anar a fer los seus estudis superiors.

Ajobe de sentir lo número 2 de "La Vie Catalane". Vuel decebreis; tant es així que ni no hi ha acord veritable en quant al futur, la meue col·laboració no serà pas com havia previst.

Deu tenirme dirigit al Dr. Batiste i Raque

Dimarts, 4 de febrer.

Ara he rebut d'Atens, on està, una lletra d'un Martí, lo meu ex-director i amic. Me respon a lo mateix carta de cap d'un i diu que d'esperare i que li comà un plaer immens. Afegeix que té, per mi, una fidel i profunda amistat i que fermeu front, a l'U.R.C.A.M., del petit nombre dels homes de classe que hi havia, etc., etc. Molt amable tot això i altre cos que diu i, tal com m'ho demane, li vau a demanar noves de la família i del meu treball act.

Dilluns, 10 de febrer.

Ajabi d'anar a acompanyar la dolce al tres la qual retorna a Montpeller pels seus estudis universitaris. Cada setmana fa així. Tot avant-hi me deie que li ha valgut arribar a 19 anys

per ferir el gust als estudis, afegint que no coneixem
 bé els records dels liceus i escoles primàries. Li heu res-
 post que potser és degut al fet que ara estudie o una
 imprecisió disciplinària, se valdria dir que rotent-se, elle
 mateixa, imitar les seves deures d'estudi, se trobe més
 bé sense la "contrainte" del Liceu, és a dir que traba-
 lle amb gust perquè és lliure de treballar. Tot això
 és força natural i normal, i en serà ben equili-
 brats les fa sentir més i millor. cal esperar que, en
 elle, sigui així i que faci estudis profitables i profi-
 tats. No cal, li fem confiança i si no n'hi fèssim més
 pas com podriem fer per controlar-la.

Dijous, 17 d febrer.

Heu transmes un article a "mai no morirem",
 relatiu a l'aïllament de l'estat espanyol respecte la
 feble internacional. Lo motiu d'haver-lo fet m'ha
 vingut veient que un ministre francès, Debré,
 volia ir per un viatge a Madrid. Com que, com
 molt abans, no s'ha aprovat aquesta iniciativa
 francesa, n'aprofitei per realisar, precisament, lo
 fet de l'aïllament sense mencionar França
 en lo cas en qüestió a fi que cadascun ne tiri la
 conclusió que s'impone, sense que's pugui dir
 que ni la revista ni jo mateix nos imbuïem,
 en política interior francesa.

Dijous, 20 d febrer.

Estic passant un dia força apuèrat. Això fa
 que no'm resti temps ni gubients per escriure en
 aquests pàgines. Què hi farem!

Dimecres, 26 d febrer.

Lo número 2 de "La Vile Catalane" és ja millor.
 La reunió que vaii convocar i la decisió que
 han fet lo seu fet o quan i la continuació del-
 laborant esperant, a poc a poc, l'orientar més
 i millor en lo sentit que jo valdria.

4196

Un fet curiós, digne d'esser comentat, és que en aquest muniros hi col·laborem pare i fill. En Nell amb un article sobre música moderna. Lo més curiós és quez Nell comença a publicar lo seu primer article, a la mateixa edat que va començar jo: 15 anys i veig! Això, naturalment, és un motiu de satisfacció per son que'm deua. Un dels pocs que'm deua, dissortadament, des de fa ja force temps, és un nen membrós lo mitjà de disgett: en los estudis, en lo comportament al Liceu i a casa; en la manera de procedir envers moraltes, en la seva lentitud excepcional, en la poca excepcional manca d'habilitat per fer los cos més corants, etc., etc. És possible - püestis caràcter - que hi hagi, a més a més de l'estarisme familiar, la seva edat pubertària, dones que hi hagi un millorament després de passada aquesta edat; mes per los qüestions de la lentitud i de la manca d'habilitat no pue prevenir res.

Dijous, 6 d' març del 1969.

Aquests darrers dies heu estat fent un paperat i, des del dilluns dispentat. M'explicui: Diarobte prop passat 1^{er} d' març venim on a conduir la caravana a Montpeller, a fi que com enc ja heu venut, per la Dolie n'hi alletpi, abundantment onpi la cambra on al estat hi heu una moie i reuse heu - nos dit res, l'han llogada a un home. Com veui que, alhoras, durant tot el dia del die que heu a treballar a la cambra, hi heu al estat l'home en qüestió, treballant ell també, i onpi en un apartament tot als dos perque lo propietari stan tot lo die a la botique, hem trovat que no està bé ni a onvul i, aluncup, no ho haversin d'heuer dit. És avrel d'aquest fet que la solee parla que hi heu a triadants que restaben tot l'any en lo com-

4194

pinç i així fan que decidivem de fer igual.
Així, no hem tingut sort: lo mateixolia que
ensiem a Meystpoller comença una feula
molt interse - que encara no ha acabat.
Hi ha hoent inestacion i infiltracions en molts
llocs. En quant a la nostra corovane, ja
mal fabricada per aquell constructor que feia
fallide, ha tingut variis infiltracions i la po-
bre Dolce ha sentit la diferencia entre les incog-
venients de la corovane amb mal temps i
lo confort d'un apartament modern. Muntys
mal que hi estigue d'acord perquè amb
ly economie del lloguer de la cambra, ha-
vie ja començat a prendre lligay d'experi-
tacio. En fi, el dia varem tornar a Montpelly
i mentre en Turiis la repare, la Dolce re-
torà a cà la Gerensine.

Dimarts, 11 de març.

Avui hi ha a France una vague quasi
general. Això indigue que tot no va tan bé
com nos voldrien fer creure los que nos gover-
nen; ans al contrari: res no va bé. De la fallide
de l'any passat no se n'ha restit ni res'n res-
tirà. Còr la fallide s, podriem dir general
no ja de France ni del altres estats de l'Europa ca-
pituliste, sinó de tots els tipus d'estats, precisa-
ment perquè ven centany els principis mu-
turals d'organizació humana. Sempre ho han
estat mes, mai els contradiccions havien aparegut
amb l'existencia actual. Ah! si ore d'atropis lo
temps i los mitjans! Que no s - pués fer - fer
de nos! Les condicions, existeixen per fer apa-
reixer un nou món, una nova societat,
per fer desaparèixer tots los estats, tots los folys
mocios, tots llurs terribles problems; per re-
tornar a ly lleis de societat i de relació ma-
turals. Les condicions per l'aparició de la mis-
prou de tots ly revolucions existeixen i ja, prác-
ticament, no foue per res perquè no'm fue

4198

Menjar en la creació d'aposta veritable
 creuade, perquè no s'entenc los mitjans ni los
 que anar a cercar, perquè la societat ac-
 tual s'obligue a ocupar-se d'un treball
 per per viure la meua família, perquè,
 perquè... Que hi hagi fonts més per fer i que
 no s'hi pugui fer res perquè primer cal treballar
 per fer viure, i treballar en qualsevol que no t'
 plagi; heu aï el drama de la meua existència.
 Ah! si pogués fer com Marcello Brando que ha aban-
 donat lo seu ofici - artista - per consagrar-se al
 millorament de la part de l'home! Ell, però, ho
 ha pogut fer perquè tenia importants mitjans eco-
 nòmics - imperatiu nº 1 de la societat actual -
 per resoldre problemes de subsistència familiar i
 personal, ure que jo no puc fer. Lo més gran de
 tot lo pètz d'aposta artista es apostar: s'ha con-
 vertit en un heroi, abans d'empè d'ener
 l'artista adultat. La gran marca d'oroni l'abliq-
 ra exist, ons ure que l'oroni - més o menys
 Murya - li retrà tota la justícia que'l deu gest
 mercès

Dimecres, 12 d' may.

A la fi hem aconseguit tornar a llogar l'a-
 partament de Benier. La ure se fa cada die més difi-
 cil perquè hi més i més allotjaments nous. La piçció
 de la venda, finalment, la volem abandonar veient
 com van ls cos a França, car amb lo preu de la
 venda menys lo que encare deuen al "Crédit Fon-
 crier" no podem fer una bene operació de realització
 aï a Perpinya.

Dijous, 13 d' may.

Acabí d'arribar de St. Honoré de la Solanque
 on hi fem bisgut l'A. G. anual de la Federa-
 ción de lous cooperatius. Com d'ordinari la moting-
 de s'empece en los travalls de l'A. i s'acabla
 en un banquet, lo qual ha durat pins

a quart de cinc. L'ajust, com sempre en iguals circumstàncies, ha estat bo; l'ambient totalment excel·lent per força de 400 participants.

Heu escrit a l'artista Maelen Brando per felicitar-lo per la seva actitud i encoratjar-lo a venir - i pot - a fer una "tournee" per Europa per alguns adeptes entre els quals pot comptar-me'n i a mi. Li demanem, també, que m'expliqui en què consisteix la seva acció.

Dissabte, 15 de març.

Ahí vam tenir una porotia, quan, de la reunió de redacció que voldria tenir i que havíem previst per "La Triè Catalana". El número de març sortirà amb un xic de retard i, en quant al contingut i a la manera, veurà força lluny del que jo voldria. Les aparences reapareixen relatives a l'arribar d'aquella mena de comentari de nos que hem fet i me sembla que'l diríem acaba-ra per produir-se.

Dilluns, 17 de març.

Dissabte per la tard, com previst, vam venir les Duiq i Plans, retornant a Montpeller ahir. Han vingut agraïbles, més per la llengua unitat que'ns lligue que per l'objectiu de la mateixa.

Com que vam marxar a quart de cinc encara vam tenir temps d'anar a la conferència del Sr. Corral i Coll del Ram, de Barcelona sobre la Lenge: "L'evolució del llenguatge". Era molt pobre, tant més que'l Sr. Corral d'un Sr. que't qu'es veu professor de català i que, entre altres defectes, té'ls d'emprar força castellanismes.

Dimarts, 25 de març.

Ahí vam anar a Montpeller a veure si podíem obtenir (nos demanem) una cambra universitària per la

Soles. Hem en digne' per'era lo moment oportu'.
 Me sembla que la demanda serà inútil altre
 vegada pel motiu, segons ell, que quanxi more...
 Me vam aprofitar també, per veure si hi ha-
 vie qualcun de fetit (allotjament) per comprar.
 Vam, inclús, deixar una anuncia pel diari, lo
 qual costarà demà. A dinar hi vam anar a
 càu Faynés on, a més a més, vam passar una
 bona estona.

Dijous, 27 de març.

Aquí me ve a la ment de parlar de "Che" Gue-
 rera. Quan va caure, enfront de l'enemic, me re-
 cordi que vai dir qui a l'avenir seria l'heroi més
 popular de tota l'Amèrica llatina, dita llatina, per-
 que de fet, no n'és, quasi ^{més} que de nom; vai afegir
 que un monument a Guevara floriria en cad-
 país llatino-americà. La meua predicció encara no
 s'ha realitzat, ons se foren que serà més verte del
 que havia suposat. Car lo "Che" es ja avui no sola-
 ment l'heroi dels llatino-americans sinó que està
 esdevenint un dels més grans herois internacio-
 nals. Ja l'any passat, los fets de maig-juny de França,
 van demostrar tot l'ascendent que téu entre la
 Joventut europea que no ha trobat una bona
 visió del món amb els èptics fanatisme pel capi-
 talisme, pels comunistes més o menys ortodoxes, etc.
 Adhuc a l'Europa franquista la veneració s'ha
 fet més o menys general.

Dijous, 27 de març.

Ahí a les 21 h. vam anar a la noxe reunió
 sobre la regionalització. La 1^{ra} Senguer bloc al Costellat
 fa una disena de dies. La d'alib fan a la Sala Ara-
 go, presidite pel batlle Pan Alabuy. L'èpit fan
 encara més gran qu'era la primera; tot i que la sala
 era tres o quatre, o una vegada més gran, també hi
 havia gent que estava dret. Tots els interveus,
 pels poren aplaudits, però la que més fan la

d'en delenda, precisament perquè fou fet enterament en català. De la moició final que's votà, unànimement, se'n resumeix que el Roselló demana que se li atorgui un estatut regional o similar al de Còrsega.

La reunió d'ahir me confirmà que la catalanitat en lo Roselló és una mena d'eclosió que com sota la cendra i que'n poc n'hi hauria prou per donar-li novament vida i vigor general.

Dissabte, 29 de març.

Ahí al vespre vam anar a veure un film d'aquells que't donen a pensar. Se tracta d'una obra basada sobre fets reals a Grècia; de la provocació i de la repressió policial d'un règim dictatorial. Lo tema tractat, però, no es exclusivament grec; es un fet, un tema, un drama que's ^{repeteix} repeteix, en cada estat (en més o menys escala) i adue en los dits democràtics. A France mateix no tenim, almenys, des de recent, sense parlar del gran, del més gran: los fets de maig - juny de l'any passat. Vull dir del cas Ben-Darha i actualment del cas Markovitch.

Lo que'ls donen a pensar més i més en la justesa de que per a fer desaparèixer aquells terribles efects, aquells revoltants efects, no hi ha altre solució que fer desaparèixer les causes, es a dir lo estat, instrument de dominació no ja d'una classe - com deia Marx - sino, més precisament, instrument de dominació d'un grup d'interessos, car les classes - tots - tenen hores i excepcions passen bé i criminalment excepcionals en mal.

En la role hi ha home l'autor, lo productor (i interpret entre los principals) i lo director del film. L'autor grec, ni ho ha pogut contar es perquè viu exiliat del seu país; lo director, d'origen grec, es tan Jove com l'autor. En quant al productor i artista - francès - lo més fàcil va haver de fer pous i mans per obtenir los fons necessaris.

Dimarts, 1^a d'abril del 1969.

Ahí no vau tenir temps d'escriure. Vltre lo tra-

ball vai tenir la virita (llarga) d'en Troy.

me col veniriquar que dimmenge vam anar a Montpeller per reprendre la caravana, car Capen tingut la sort d'obtenir una cambra universitària per la solca. És, pràcticament, nova i no pas cara (50.00 per mes). És més a més, està molt bé, confortable, cèntric, etc. Tenint en compte la calefacció i altres costos resultant, inclús, més barat que al camping, sense tenir en compte les trajectes urbans i la depreciació de la caravana. Preci-sament, com que ha plegut molt oportunitats d'altres temps (i encara no s'ha acabat), la caravana s'en ha ressentit.

Ja, una cella d'unys, no se' quant exactament; menys se' que encara treballava a l'ORSA a Montpeller, ja val dir, orans 1956 - que vai dir que l'orans, en la condicionament del vi retornant a la botella, més una botella de plàstic lo liquit de la qual se beu de en una "carafa" i se porta a la taula, exactament com se feia orans, que s'anava a omplir la "carafa" al botelló, pel país catalans, lo paró - i se servia així a taula. Lo contingut, deves, novell, mai a taula (embalatge) novell lo contingut. Retornant així al paró, amb lo progrés d'orani (plàstic) s'evitaven les delicats i vares manipulacions de les botelles i l'enorme pes, molt d'operte mena d'embalatge, ja n'evitabunt o ple. Per presentar a taula un vi de qualitat, se podia emportar alhora "carafa" i porras de diversos qualitats regons les quantes i mitjans de cadascun, a dir, de tot vidre més ordinari (fins lo cristall més pur). Quan vai emetre aquesta opinió ningú hi va creure; durant molt anys continuà essent així; ara d'altres han reinventat la idea i veu que es aconsegueix triomfant. Ara, però, caldrà que desapareixen d'altres intents intermediaris com, per exemple, lo de presentar lo vi en una botella plàstica. Si es, per traurer-la a taula, l'efecte es, horrible i si no ho es, alhora no val la pena de preservar una botella car hi ha d'altres tipus d'embalatge plàstic que permeten d'embalar vi sense perdre cap mena d'orani a base de paquets zerrinament reu-

angly mart, deues simplint perfectament be' copies de cartó que podrien érrer de 6-12, etc., lites amb paquets de plàstic.

Una altra idea meua realitzada es la del mini-Lolox. No'm recorde si fou enans o après d'anar a Duplèterre que vai tenir aquesta idea. La vai explicar-meu a Lolox; me digueren que no tenien pas la intenció d'adaptar-la. Uns quants anys després (no puc precisar perquè, havent canviat de director, vai enviar ls meus còpis al nou, sense resposta) han realitzat, exactament lo que jo vai proposar menys la roda de recami - que segurament s'hi pot adaptar. He tractat de demanar si volien tenir compte de la meua idea inicial i lo nou director ni ha respost... I ja tant, lo que demanare com a compensació rec puc no ére gran cosa: que' escriuin a la meua filla un d'aquests nou model. Total 500,00 \$ preu de venda, la qual ure val dir que, preu de fabricació, ére encara més poc. M'ha passat tant vegades que ides meus han estat, després, realitzades per d'altre que ja no'm ve de nou tot això.

Dimecres, 9 d'abril.

Des del divendres al dijous fins al matí pàssim fet festa amb nostre de propis. Aliv vai tenir una jornada ben carregada amb la Intendència en ts cooperatives diferents.

Durant aquest dia de festa - que' he fet molt mal temps - no'm sortit gens. Ben calent, no han pogut a nuure i a dinar - com preuist - la família Gaynès i la de Servian! A bars d'aliv érem 15 a taula!

A part d'això joque ure més: Magis, esvina, biblioteca municipal, televisió i petit ofert esolans.

En Troy també va i ve aquests dies; vingui a dinar l'altre dia i torne - amb la víkief a venir demà - passat. Auttant foren coneixi lo telèfon coneixi com lo seu P.C.

Lillun, 14 d'abril

Apronte vegade la dolce ha obtingut lo permís d' conduir. Tan lo vivend, prop passat. Hoan una gran eleganc per tot pibate. Per omi té l'oliciant complementari que tindrí un certifi de no vendre ni condure obligat a conduir; podrem alternar i en d'altres ocasions, elle sola podrà substituir-me.

L'endemà disoafte ja's va estrenar en una sortida a Sorède. Tant a l'anada com a la tornada feu elle la pue conduir i de mouere bey cotractoric malgrat que'l motor esteu tindrí un volum doble que amb lo qual ha après a conduir. Vol a dir que per fer-li fer un epic d'ús de practique, en total horison certifi cinc vegades ~~o~~ a fer manobres.

Plus va tornar a conduir recorreument 70 kms. Van amar primer a Ceret per tal d'assistir a una reunió jriblique, a la batllie, en favor de l'ensenyament del català; una uoc similar a la que van fer a Cervère i igualment organitzade pel G. R. E. C. Un cop els fl'acte anòfem a Les Illes a fer un dinar de permaner lo qual feu molt receipt en ambients i en memé.

Parlant del català ve un'ocore ave d'asajar una nove modificació-simplificació per veure lo que demana. Apronte vegade re tractura de suprimir vāies lletres dell'alfabet los son de les pueas perfum enes interpretas per d'altres. Ja se que'n sortirà uns quants mon-trositat, ans provar en esta res.

Bé; comencem un petot asagi: Avuy la dolce a tornat a marxar cap a Montpellier per reprendre lo curs universitari. Se'n va amat contente a la begade de reprendre los estúdi i de tenir lo permís de conduir.

Ay, ay, ay! Que té' seria dur d'escriure així! Tot això ha molt més cullà del kam fet los y'alfans! La primera reforme fete en apleis, paings té' una lògike forse rigurse; après algone ja comencem a esparriar-me!

Dijous, 17 d'abril.

A hui ai, finalment, comprat lo ciclomotor ^{de} qual tenen lo propietat. Se tracta d'un "Ciao" fabricat per Piaggio, lo creador del "Vespa" ke hai tenit. M'a semblat lo més ben presentat y més net de tot; ds del punt de vista mecànic, la traballa "Vespa" auria d'aver me garantit. Ja benem torn resultara.

Dijous, 22 d'abril.

A la delse ly a agradat molt lo "Ciao" y a trobat ke ly molt bé.

Dijousenge prop passat feu lo "die de la Sardana" así a Perpinyá. Pel matí hay assistit a l'audició y al ves d'amen. Per la tarda no: bon anar a molins on la delse s'ny a llogat per lo batall; d'ny ke l'el ajudar-me a pagar lo cotxe ke s'el d'ny ke ly k'ompré. Tant a l'anada kom a la tornada feu talle ke ba k'onduyr; y li en conjunt. Pel berfore bon anar al teatro a veure "Bala-layka" yuytat per l'anye Cagals lo qual kom kade tam be a per la temporada gey-pe de primavera a Perpinyá.

Dijous, 29 d'abril.

Lo prop passat dyroste bon teny yuytat a Lyma al meu anye Casch y son pare. ~~Lo~~ Bon passat uns dies ben agradables. Pel berfore bon anar al teatro, a veure "Lo barber de Sevilla". Berfore molt més agradable ke la precedent.

Dijousenge ba ploure tot lo dye, no bon dones, partit amb lo cotxe, la qual Rose ba desplaure a la delse car no ba poder k'onduyr. M'ny mol spe ayz ba venir amb mi, k'onduyt fins a St. Paul, anada i tornada.

Dijousenge y ba ober lo referendum prevyst y bolgut per de Gaulle. Aparte darrere benaire (Route lo Senat) l'a perdut. L'abortu-mat xambatge de ke abundaraye ni no's bota-be kom ell volie, ly a partit moment.

Y a about 52'60 houts y 47'40 pro. A demy tyt.
 V' h'n d'spens! Y h'n d'konsal entre's dems
 partydarys! Kar k'ap, o ben pros abey, robut
 yut'p'et'at l'korrek'tament los eridymyents de
 l'und'y de l'any passat; k'ontym'eb'm creyent
 q'he eren ynamobiles o kuate. Kuat' t'ante
 soberbie kom l'eur k'ap. Sobre lo k'as ut'raon
 l'y nary d'ak'est tynt la yut'uryo' de fer-
 re un r'amp'let per publykar lo k'uon ferá
 sine anys de naturaly'f'asyo' kar abans re-
 ryen capasso, eukare, d'annul'lar-me-la y
 one k'al bi per'tanyer á un estat, mentre n'h'y
 ayi. Sy arrel d'ak'est demy'yo' l'estat f'ual
 es b'ib'is k'ap a l'esperre, la dyte publyka-
 c'asyo' podrye abantar-se.

Dillun, 5 de maig del 1969.

Amb lo poc que precedis ne tunc poron per ten-
 re'n una conclusió: vull parlar de la nova manera
 d'escriure lo català. Apraete manera verá - qui rap-
 portar valdere en un enteriniter encare ben, ben
 llunyà. De moment l'ideal serie de poder adaptar
 una forma com la present la qual representa,
 per una banda, lo retorn a l'origen per afust-
 que, molt afonissat, occitanitzat, o castellanitzat i,
 per l'altra, l'especializació escriure a e ulloc d'a
 final en mots singulars que se pronuncien en e, etc.,
 etc. Es a dir tal com vai començar primera-
 ment i p'issi continuar.

Dissabte vam anar tot puats al cinecine. Ahr
 anàvem a dinar a cà'n Marton. Tant a l'ua.
 de com a la terrada. fou la Dalec qui conduí.
 Dissabte vam tornar a venir a dinar lo pare i
 lo fill Casah.

Dimecres, 14 de maig

Dissabte prop-passat, vam anar a Lepi-
 quan a dinar a cà'n Selent per parlar negs.
 ii. Va estar molt d'acord amb una propusció

meine la qual consisteix en una meine d'associació
 en vista a fer una acció que volie tractar de fer
 ni m'hagués valgut reclausificar-me a Desiers puja
 la cessació de l'U.R.C.A.M. Anans de prendre aquesta
 iniciativa van proposar a en Brunson i Pont de
 que fèssim això sota lo nom i a benefici de l'Unión
 Remolles, s'a dir la Unió de cooperatives ^{de la} qual jo
 m'ocupa. No ho han volgut per diversos raons.
 Ara voldria veure amb en Selens perquè veies-
 sin que la cosa era factible i que lo benefici no
 hauria d'esser negligible, etc. clifrat, ni cal,
 a sacrificar les meves raones d'enguany per
 tal de fer lo màxim.

Dimenge vam sortir a visitar la part alta
 de ls Alps: St. Martí i St. Jean. Hi ha indrets
 molt agradables. Vam pujar fins a 1250 m. (a
 30 km. de Perpinyà) i a dir lo pic de Neulós, on
 la Televisió hi ha muntat un relleu. No
 hi ha res, però, per llegir ni comprar (de
 construit) per estinejar: St. Martí se limita a
 una sola masia entorn de l'antiga capella i
 St. Jean hi té o quatre cases. Per tot contacte
 amb la civilització cal anar al Pertús o al
 Való.

Dijous, 16 de maig.

Ahí, com qu'era fosta me vam aprofitar
 per retornar a ls Ills. Vam rebre l'Hotel des
 Troubaings on vam fer l'aprat lo die de la
 reunió de Ceret i vam demar un millor
 cop de vista a l'indret. Aquest nos plaquí
 força - a l'Elí molt inclús - i després
 la intenció d'anar a veure lo battle, lo
 qual d'esperit, lo die del banquet, per tro-
 var-nos, qualcun de bé per comprar.

L'altitud es de 650 m. aproximadament,
 lo qual es ja suficientment elevada per
 no presentar lo clima marítim. Dins, a més
 a més, qu'aporta altitud es la que va millor
 al ws nuna. En tot ^{cas} vam fer una curta-

tor que munta al oertir i al retornar a Per-
 pinya (i tota la plana) lo cel estava complet-
 ament gris, alla dalt feia un sol esplèn-
 did. Obtenim, duns, a 37 km. d'Perpinyà 650 m.
 d'altitud, és a dir, 672 d'oms, es remarkable
 i val la pena de veure millor si podem
 albirar de comprar-hi quelcun.

Dijers, ee de unraig.

Altir vam rebre l'una mala nova de Serviaz:
 La oegre ha tingut un atac (feridura). Imme-
 diatament la vam transportar a l'hospital a De-
 viers ^{vers} en la done i jo hi vam manjar tot
 requit. Quan vam arribar ja la vam tro-
 var instal·lada en una cambra visitada per
 metges, etc. La Pepite i l'Albert m'ajudaren
 que, gràcies a la bona posta constitució - d'uns
 els metges - encara viu. Malgrat això té tot
 lo costat esquerre paralitzat. Aquest matí
 l'Elisabeth me diu que té un millor fraix
 que l'ha reconegut i li parla si bé amb
 la mateixa dificultat d'elut degut a la
 paràlisi parcial. Aquesta tarda, per telèfon, ra-
 brei més nos, de totz maners, rembe que l'e-
 volució - després de 4 hores passats - ja no serà
 fatal.

Aquest trist esdeveniment debaratè les diverses
 planes que havem esbarat per la prospera
 Pàmpie granada: anar, amb ovis, a la illa
 de Lardenne, més precisament a la ciutat
 catalana d'isqueto ille anomenada Alger,
 amb motiu del Joy floras de disonange;
 anar a Brinyo' - i després a la Comarque
 amb motiu d'una conferència del C. N. C.;
 anar a Bernet i a La Ille per tractar de
 comprar un Ferrery, tant més ^{que} rembe
 que vendrem lo de La Redoute (tunc, pràc-
 tiquement, una forense de comprar).

Dijous, 27 d' maig.

Aquest matí la Dama ha retornat prop d' ra mare a Desiers. Jo no l'he vista desde d'abans: la veig trobar molt millor que dimencres si bé amb estat greu. Demà farà vint dies que tingué l'atac, jo veig dir que's defense bé, de moment. Ajust migdia he de tenir una conferència telefònica amb la dama; si hi ha algú havent qualcun de nos' greu ja m'haureu telefonat.

Dijous, 29 d' maig

Juan arriba abans d'ahir a l'hospital, la Dama troba en mare pitjor i fou plena de pessimisme. me que'm telefonà. A hui, en canvi, dia que va millor. Es, deus, amb optimisme que m'ha parlat. Estic molt content que sigui així. Demà ferme cor d'abans, l'Albert no treballa i re poden arrenjar millor per a vetllar-lq.

Dijous, 30 d' maig.

Efectivament la Dama va millor segons ha confirmat aquest matí l'Eli. a l'arribar. He semblat que ja's pot dir que està rimó fora de perill, en via de curació, tant m's si no hi ha cap altra complicació; són les complicacions les més a temer ara car, la Dama natura estant afeblida, la m's mínima noves afecció no trobarie un es en condicions de defuse.

Dijous, 5 de juny del 1969.

Demà ha de retornar l'Eli. a Desiers en la universitat Simons. Per telèfon me digué que la millora s'anava accelerant. M'afecta molt content que sigui així. Comença, tanmateix, a desitjar que l'Eli no hagi d'anar a vetllar-lq. He fregat m's plat en aquest dia que m's de vint anys de casament! De fet, la m's victòria d'aquest treball van la Rose que guarda les riss

à la Pepita) i jo que, tot i treballant, m'haig de ociosar de la casa, del menjar, etc. (molt mal que menar com els (tellijs).

Dissabte, 14 d'juny.

Per raons diverses no he pogut escriure res aquest darrer dia en aquestes pàgines. Cal, tot seguit, remarcar que la febre negra contínuament lluitant contra la seva malaltia; hi ha, tanmateix, una lleugera milloria segons diu l'Éli; la qual alternava abut, mes no's pot dir ni quan acabarà ni com acabarà.

A part d'això, des del punt de vista familiar, no hi ha gran cosa digna d'esmentar. Per la dolça, en particular, hi ha qualcun que d'emplena de joie: diumenge prop-passat va entrar en possessió d'un èss. Conduïa ja lo meu d'abans, mes no es igual; veu ne té un per cobrir veure la meua dependència: la setmana que ve, comptem que'l prendrà a Montpellet a pi que pugui (final de curs) escloure'n tot lo que té allà: robe, llibres, màquina d'escriure, T.S.F. granofon, discs, etc. I, al moment del nou curs, lo projecte es de que lo ben pugui constantment allà. Se tracta d'un estal d'ocarió que'hai comprat al nostre veí Donal, lo qual, essent mecànic, l'ha revisat enterament, repintat de nou, canviat los recents, etc., i, des del punt de vista garantia me done la mateixa que si fos nou i, a més a més, la meua d'obra gratuita; sembla, doncs, que'm fet una bona adquisició i la dolça podrà acabar lo seu aforament de conductor (cal 1.000 tras) sense necessitat que ripui lo meu cotxe ~~de~~ que'l ~~de~~ suport, car, com que l'aprenentatge cal pagar-lo en tot, val més que's pagui en un cotxe d'ocarió que'n un de nou, no per la qual heu aprofitat aquesta bona ocarió.

Jo, malgrat que aquesta llei ja no formava part de la meua concepció, ni heguí rotat, heguí fet com la demag. Lo 1^{er} torn pel candidat del partit que no tingué per fa un any: P. S. V., és a dir l'enimic de tota l'oposició, que encara té poques veus (los trotsints no poden rotifer-me perquè reprocen sobre un partit capital fals: lo de la revolució permanent) i lo regon tany pel meu davant dels dos en presència, & a dir P. S. V. Durant la 2^a part de la composició van escriure dos vegades a Rocard (P. S. V.) i tant a denunciar vigorosament l'empresonament i lo que reprocen. Durant la regon ho van fer, igualment dos vegades, a P. S. V. El meu entendre, ni l'un ni l'altre no van fer força. Pel que fa referència als comunistes, una nova desil·lusió que s'apagés a tony d'altres. S' tant més atalvotge que l'ortime, l'amar per aquest partit havia erret fort.

Dilluns, 22 de juny.

Dissabte prop passat vam anar en velt i jo a Perrier a reprodure la dema (i la felce que forni atura venint de Montpelle). Vam trobar la rogre molt millorada en relació a la darrera regade: molt millorada físicament parlant, car semblava que estia fora de joc. Tan com parlant físicament parlant, una de gràcia: la part del cervell tocada l'ha fet retrogradar, mentalment al nivell infantil, al nivell d'una infant caprívora i mal educada. Així, tanmateix, menys a eston, va té actituds completament lúcides. Esperant de que pugui retornar a Servian, en potava un problema de tenir cura d'ella, s'ha decidit de no veure-la més: no més veurà vivit, durant lo die. Aquest resultat m'afecte perquè esperava de que podria retornar, disminuïda físicament, car estia paralizada del costat esquerre, més lúcida físicament.

Ahí me vam sortir de casa. La Dolce havia de re-
 vifar en vista al repàmen que li manqua passar.
 Per la tarda vàrem anar ambdó al garatge a
 netejar lo seu cotxe i preparar-lo bé per tal de
 que a quest inste, a les cinc, pogués marxar
 cap a Montpeller per la via de l'arrere retornant
 d'estudis i retornar a fi de retornar, amb tot
 les seues coses: roba, llibres, apvells diversos, etc. Com
 que qu'és la primera vegada que se'n va tot
 sola, lluny, conduint ella, li hem demanat qu'ens te-
 lefoni de l'arrivada. L'ay ja les deu passades i q-
 uora no ha telefonat. Sabem bé que tenia la inten-
 ció de parar-se en la platja de Sète per esmor-
 zar i banyar-se, inclús, si faie ho; mes, almenys
 ací, no fa ho i ja haurie pogut telefonar. En-
 tem esperant algunques hores, veus: a mi li
 onció m'altre, ja, l'escritura i sa mare sta
 que no cap en atinar.

L'ànima ha durat fins a migdia. Din que tot
 ha anat molt bé i que a les 7'30 ja stava a
 l'entrada de Montpeller. El primig es, inclús, mat-
 or elcot per un cotxe com lo seu. Din que
 no ha telefonat més d'hore perque, a l'arribar,
 tot stava tancaat encore i després plouie in-
 tensament i no s'ha mogut de la ciutat uni-
 versitaria, segurament fins lo moment d'anar
 al dinar. Finalment l'augeixe s'ha transformat
 en alegría.

Dilluns, 30 de Juny del 1969.

Ahí va tornar de Montpeller la Dolce amb
 lo 200. Ha regorgut, davant la rebuona, prop,
 de vint cents huns. Creure cap entrebome sa bé,
 va bé.

Per la tarda vom anar a Torred i a visitar
 la urbanització que s'hi fa. A cà de Josep Gay-
 nés res de nou.

La pobre negra fent; no sabem com acabarà
 finalment, lo seu calvari. L'Éli d'iques l'al-
 tre die va mare se lamentave dient: "Dien m'ha

castigat, Déu m'ha castigat." Semble que's lamentava de no haver-se conduït tan bé com sa filla envers ella, quan l'Eli. estàgué malalta a Riers. Es a dir que s'ha despat eunpte de tots y mit i di's que sa filla no l'ha deixat, anant-t'hi desde Perpinyà, quan elle no vingué a Serviaz a Besiers, ni una sola vegada, no ja de mit ni tan res de die. I tot això sense tenir ningú a qui tenir cura, car estava sola amb lo regre, lo qual hagués pogut venir també, mentre que la dona, per anar a vetllar-la, era d'esperve a mi i a en Ollé i jo, tot treballant, ni havia de cridar de y feing de case i del fill. Tant és així qu'hai pregat més plat de-hauts aquest mes passat de malaltia de lo regre que durant més de vint anys de casament.

Dijous, 4 d' juliol del 1969.

Aquest matí ~~matí~~ hai anat per estat cel a casa. D'fors de la Dolce a Melitja, me mare i fill hay sortit direcció Madrid cap a casa la Marie Terese. Emare que en apra de la soletat ni no fos aquest fill y prate de Tames, no cal dir que no s'hagués organitzat aquest viatge així.

Demà al vespre, però, o diumenge al demà, tindrè la Dolce amb mi. Abans d'apar-li vai telefonar la bona nova de que havia estat aprovada en tots y sens estipulacions. Elle n'estigué contenta i rialla tant o més. En Nell també ja ha estat aprovat en lo P.E.P.C. i per altre banda, se passat a la classe superior l'any que ve. Lluís té estudi, deus, tot va bé, Kamataif, en Nell, menys una olea satisfacció a mitges car haurie pogut fer molt millor paper. Entre altres insatisfaccions, té del seu caràcter i la de la mare terrible lentat, tinc mare conotius per penjar-me, potser ara, que's va fent home, la cosa anirà millor.

A la dona li he dit que'm davi, tot se-
 quit, un número de telèfon en la jousni cri-
 dar, si la sena mare (o altre indubidament gran)
 amb joifjar. De totz maneres, per foe pue
 pupuli, totomana oviat i aliçé podrà qual
 a Serviaz quan l' Albert i la Perite se'g anir-
 van de vacancez a Barcelona. Lo projecte
 jorinutiu eye de que s'istorie tott lo mes a
 Madrid a fi de tenir cura d'un Nell i no
 donar feine a la Maria-Teresa, la qual
 travaille ben un debrax a uns a uns de
 tenir cura de dug filles i de la cura.

Dilluns, 7 de juliol.

Dissabte pel matí la Dolce me telefonà dema-
 nant-me si la velid anar a unar car no
 hi havia bene semblancia de tray mi d'au-
 tobus. Naturalmente que vai anar-hi. Poi-
 xout cap a Perpinyà fou elle pue conduït
 quesi perfectament. Ovir, havent royat,
 terna a marxar, apuete regode amb
 lo seu sev. La feine que fa diu qu'es
 force fatigadore si be l'ambient de travail
 e' lo pel pue fa referencie als atig emplets,
 en canvi devent pel que toque als dirigit.
 Ja ho voviem oigo per en Ferrera. En fi,
 amb lo fenomen de l'acortumacio' pater la
 setmana pue ne no ho trevera' tan fatigador,
 o oigo pue li ocarregu' quan va vevemat.
 M'hai terna, deub, a ritar pel i, en
 principi fiz a dissabte. Almenys qu'ovay
 no arribi l' Eli de Madrid.

Lebre apuete vistoge a Madrid hi arriba-
 rey dissabte, car van fer nit a Barcelona.
 Me van telefonar dissabte matin diint pue
 tot havia anat be malgrat la fatigues.
 Per Uetre m'explique uns coses.

Dissabte, terna, vai telefonar a Poesiers
 per saber noves de l'estat de la sogre. Fou
 lo sogre que'm digu' pue anore feut

4216

Amb motiu de la conferència telefònica de Madrid
vai tenir l'ocasió de parlar amb instants amb
la Maria-Teresa. Lo que m'ha sorprès és
que vai reconèixer la venuda com ni fs
quina ditz que l'haqis' astat de deixar
a Montauban quan fa molt més de 25 anys!
Tal a dir que, no vau venuda me estant
a París deu fer prop d' 10 anys; m'ha per mi
lo acord d'ella que compte a lo d' Montauban.

Dijous, 10 d' Juliol.

La Maria Teresa m'adegà un mot dirable
mestej muntre l'Éti. i en Nell re representen. A-
quests m'ha criguesen d'immenge i la vai rebre
alir. La vai respondre tet requit.

En Nell ditz que li agrada molt tote la
cortat que ven. La mare reste inquieta de la
veue. Precisament, abans d' rependre, alir, vai tele-
fonar a Beiers. No li havia ningú de Fer-
rian en lo combre; la infermera me signé
no la vege anore fent lo ven lent recobra-
ment. Dinté mestej ho hai dit en la meue
lletra d'alir a l'Éti.

Dimecres, 11 d' Juliol.

El ai rebut una regene lletra de l'Éti do-
nant-me detalls de com transperren lo ditz. Enore
no ha rebut la 1^{ra} meue. Pensi - com l'altre - res-
ponde-li aquest mestej veure a fi que ha
tingui lo més aviat possible.

Dimecres, 16 d' Juliol.

La Solee arrivà diumenge al moti com previst.
Com previst també vam montar cap a la
platta (Argels) a diuag primer en un restaurant
i sobre la barra d'fors.
D'Argels vam anar a Sorde a ian Fayus.

42/4

Los pass hoxien marcat, per la jornada, cap a la
muntanya. Retorn cap a casa; repar junts i, all,
retorn cap a Molitp.

L'endemà dilluns, (festa del 14 d'Juliol) vai
anar a veure la regre a Besiers, a dinar a Ser-
vian i retorn ~~amb~~ la supra fiig, a l'hora de mar-
xar cap a Perpinyà. La proba dona la vai tro-
var molt aeshada i no havent recuperat
més, tinc la impressió que ja no sortirà viva
de l'hospital. L'home trist fa de veure oixé
una dona que havia estat tan activa i plena de
vida!

Del "quadrileu" ahir me vai rebre una altre
letre (la tercera). Lo mateix die que m'escrivie aquesta
tercera deví rebre la meua primera. Si l'hospital res-
post a correu requit, doni la deví haver rebut.
Serà demà.

Dijous, 12 d'Juliol.

La quartelleta de l'Éli, m'arriba doni
dient-me que, a la fi, ha rebut la meua prime-
ra. Hi ha posat cinc dies per arivar-li! Lo
mateix die, per la tarda debie la meua repone.
aquella mané m'ha posat tres dies que vers
la fi de la retenció, compte marçar cap
a Barcelona i amb en vell a fi d'estar més
segur relació al viatge ni l'horie de fer del
qui tard, s'a dir, cap a la fi de més com
stora previst. No s'enten en q' raons d'opust
escurtament; sensoll, orelament, que la Ma-
rie Terese no pot anar l'agort en tenie pre-
vist per Juliol, però que ho gora dir-mes ho
per no enfadar-no. L'home Christiane, perquè
a novall no vol un ere igual nió miller
nich per agort de ke la spolaltie a la regre.

Dissabte, 19 d'Juliol.

Ahir per la tarda vai anar a Besiers per
questions professionals. Me vai aprofitar per anar

a revure la febre segre. Vai tenir, bonmateix,
 una millor impressió que dilluns prop-
 rat, i això malgrat que acabava de bellissar
 del seu coll, caient al coll i fent-se un bany al
 front.

Dilluns, 21 d' juliol.

Dimarts al mitjà vaí rebre una carta por-
 tal de l'Éli amb enciamant-me que havia pres los
 bitllet d'atac per demà-passat. Retornà dijous i
 divendres a Barcelona i dimarts proper, pel mateix
 joindra l'autobús direcció Perpinyà. En d'ell compte,
 com prometia, deixar-lo a Barcelona.

Dijo ja qu'eu un mes, en d'ell nou, eta-
 rà a Madrid que menys d' 3 setmanes. Sembla que
 sigui, principalment, de vent a que la M. T. pugui
 aprofitar d'organitzar-se una altra vacances ja que
 per no emutar-me acceptà que hi anessin en
 juliol quan, precisament, ella tenia que mar-
 xar cap a Policie. Tan una estança de que
 no podré dir-nos-ho - tant més que hi van
 demanar - en a noveltats my haques' aviat
 més bé en opor.

Estic ben content de que fanyi d'Éli car
 ara la meua cura d'habitual ja està resolida.
 Per ella, després d'una hora, cinquanta minuts d'horre,
 me venint de que jo me trobare' bé tot sol,
 no estar decidida i provera l'estada. En
 quant a mi, vala dir que aquest dia
 no m'han pesat i, en canvi, no m'he apro-
 fitat per anar inllac: si no fo un inci-
 dent que ha ocupat amb los veins de repla-
 - i del qual hauré de parlar - tot ha a-
 mat bé. M'hi trovo tan bé a case que pig
 i tot m'he fet la teque, ceure amb cap
 die al restaurant com estava previst, a
 part de dos diners, amb la Dolce
 i per fer-li plaer a ella.

La nova neurociencia del die, la nova,
 inclis, my neurociencia del veple, i pu' aquets

mit passat, els americans del gran gran port
feu en la Lluna. N'han de tenir a un gran
paquet tard a la via. Per la primera vegada,
després, l'home humà ha crescut des d'ambàrca
en una altra planeta (satèl·lit). És possible i
veritablement extraordinari, però reconeixem
que'l primer vol espacial que feren els
rusos en 1957.

Què opusit impit els nordamericans ho
aborrat la humiliació que'ls infligir els russos
abans. Així que tot, fins a l'últim moment,
encara no se sabia ni seria així que'ls russos
també han enviat a la Lluna un enginyer au-
tomàtic, després no habitat. I clar no veure
expressar vida humana (tr) hoqumitz obtingut
lo mateix objectiu: portar a la terra un gran
kilo de pedres de la Lluna, vol a dir que l'espai-
fènic havia estat encara més gran ni bé ha-
guem, tanmateix, moment l'evolució dels
humans trepitant un altre vol que'l de la terra.
En fi, lo fet és que els "Lluna 15" arriba allà
abans, els nordamericans i continue durant
vells enteny de la Lluna sense intentar res
de reconeixement. Cal esperar encara un xic
per saber quin acordava l'espècie sovietique
car els russos no diuen mai, per avançar,
lo que compten fer.

Dimarts, 26 de juliol.

La missió de "Lluna XV" feu un fracàs encara
que'ls russos no ho ha dit. La van fer aterrirar
quan els altres havien acabat i, suposament,
que veure éxit, car anunciaren, respectivament, que
la seva missió estava acabada.

En resum, l'èxit del nordamericans s'ha con-
firmat fins a la fi: els tres astronautes han re-
tornat tal com previst. Ara estan en aïllament
complet durant una trentena de dies, a fi d'as-
segurar-se que no han portat cap agent con-
taminador de la Lluna.

4220

Ahí va a estar tot lo die obrent. Van anar a l'A.G. d'informació de la Federació de Lang a Sarrià, seguida d'una expedició extraordinària com se feu feia desde fa tres anys ja.

Aquí va parlar per telèfon amb l'Éli. La gent havia arribat, la nit abans de Madrid, a casa ma germana a Barcelona. Aquí a les 12 1/2 retorne a casa; en vells resta a casa boif.

Ja tinc feina de pu'rtipici de retarg. Que que petites reparacions així així, més les sentiments afectius, a més a més de la joia de retrovar-se.

Dilluns, 28 de juliol.

L'Éli ~~ha~~ va arribar lo dissabte, com previst. Lo retrobament fou tendre i afectiu i nos vam passar una colla d'hore, parlant d'aquest oït-pe. En vells restà a Barcelona, a casa la meua germana, la qual se l'emporta, així, de vacances el joie dels seus refs, un bloc de montanya de la comarca tarraconense.

La dolça arribà així de Melitè i ja no hi retorne; l'exploració del "raisonnier" hi es feia massa farta. Parà les vacances en la casa cooperativa de Terreslles, amb un treball que no la fatigava pas gaire: tot lo die asseguda detejant el gran del oït amb un refractòmetre. I així li restava encara temps per aprofitar de les seues vacances.

Aquí només vam partir per anar a Sorde a casa Gaynès.

Dimecres, 30 de juliol.

Aquí vam anar tot lo die a Besiers. Lo motiu principal era de veure la sogra, principalment l'Éli que feia dir que no l'havia vist. La vam trobar més solada que la darrera vegada, i la pobre, me semble

que ara ja no sortirà viva d'aquell hospital.
 A dinar hi vam anar a Lierman, a cà
 la Manique.
 Aneu ha vingut en Jacques Troy; hem
 dinat junts.

Dilluns, 4 d'agost del 1969.
 Tenuy, des de fa uns dies, a fora l'única de la
 Soled, Patricia i Déries, amb la qual després d'ha-
 ver estudiat junts a Beiers, ara des del curs pas-
 sat ho fan a Montpellier.
 Dissabte vam anar tot quatre al cine. Ahir
 vam invitar la família Gayet, com ja ho
 fèrem l'any passat; es a dir, a mare d'ells, a
 Soled, car es més agradable que a mare nor-
 tot durant l'estiu, dins d'un apartament,
 quan ella, llur terra està al peu de la mon-
 tanyeta i a 7 kms. de la mar. Havia de di-
 nar, doncs, vam anar a la platja.

Dimecres, 6 d'agost.
 Ahir vam anar a la noce de Lilou, la filla
 de Rick. Lo casament ha estat celebrat al vilatge
 d'en Morden llur avi i pare, o rics a Riç. L'a-
 part tenien il·loc a Vila Franque; neix la color
 pare a l'afegida hoqueu estat esplèndid.

Dilluns, 11 d'agost
 Avui d'ahir veu complet 53 anys. Fem a
 Lierman on me trobare. Hi anarem divendres al ves-
 pore per evitar de circular amb la intensa
 calor i l'intens tràfic dels turistes, principalment
 per evitar l'infern de Narbonne, on, l'última ve-
 gada, nos calgué per una q. que forem llar-
 pel (i hi ha lluent de llargues de 30 km!)
 Lo dissabte al enstè ho vam passar a
 core del regre i anant a visitar la terra de

4222

L'Albert la qual ja està quasi completament acabada i molt bé i agradable. Havent dinat vam anar cap a l'Hospital a veure la se-
gona. La vany trobar molt millor que la dar-
rera vegada ni bé veure esperances de que
pugui tornar a esser una dona nor-
mal.

De retorn cap a Perpinyà vam decidir
d'anar a veure los Desvert a La Nouvelle.
Se vany aprofitar per invitar-los a sopar.
Vam passar uns hores de bona companyia.
L'ajut fan los i lo penatxe magnific.
Vam estar per diumenge vinent vint
a passar-lo amb nosaltres.

Ahí vam anar a dinar a St. Llaurey
de Cerdà visitant així aquesta vall que en-
cora no coneixiem, la qual és ben agradable.
Vam completar la ruta anant fins a
Prats de Molló i La Preste. Cada vegada que
vam a Prats no pume evitar d'embocar nosaltres
ja vell de nos de frente amb...!
Vam fer aquesta ruta amb la Dolce i
la senyora amigable Patúcie.

Dijous, 14 d'agost.

Avant d'ahir la Dolce i la Patúcie vam mar-
xar cap a Besiers a passar ore uns dies a case
d'aquesta amigable. Tenem la intenció de fer una
crua, és a dir anar a tots ls platges veïns de
Besiers i qualsevol que'altre oportunitat.

Ens trobem molt bé la dona i jo. A elle li he
fet un buit molt més important que a
mi, car jo m'hi havia acostumat un xic
lo ind passat.

En Mell, ens ha trobat una altra targeta
deu que està encantat.

L'estat francès ha acabat per fer la de-
valuació que de Gaulle refusà avrel del
fet d'indif. juny 68. L'home recordi que

vai dir que l'expell, es economic, no es com
en politiqua; doncs, que'l repis de de @ aulla
ere, de fet, "recular per voltar més endla." I
firmament, que l'any passat de 90 hopus
eret inferior al de ara: 12 1/2 %.

Dimarts, 19 d'agost.

Vam decidir d'anar a passar 4 sets del
15 d'agost a Andorra. A l'últim hora la dona vacil-
lava de marxar, tot els en lo cas que era
mare empitjara. Finalment vam marxar
deixant lo número de telèfon de l'hotel en a-
nomen a fi que l'Albert nos pogués contactar
ni colie. Dins, doncs, hem passat tres dies de
cari d'aire i de repis que no han anat molt
ment per mi que, enquny, no prenc vacan-
es. Durant aquests tres dies hem menjat bé,
dormit millor, passejat i anat al cine
queats vegades. Estada, doncs, ben agradable.
De retorn hem visitat en Taltavull i Lígou.

Dilluns, 25 d'agost.

Dijous prop passat la Dolor va retornar de
Boriers de ca la Patricia, contenta d'aquesta estada.
Dissabte al matí la vai acompanyar a l'autobús
que va a Barcelona. Hi ha anat per retornar
junt amb en Vell aquests setmanes, acabant-
se així l'estada d'aquest alta-haig on, entre Ma-
nriq, Bellmunt de Cinquena i Barcelona, hi
haura passat, quasi dos mesos. Ternem, doncs,
a estar còch, per uns dies, la dona i jo i la
vora nos, des plan. Tranquil·litat!

Dimecres, 27 d'agost.

Auen molt al cine aquests dies. En que
harem tota la sèrie dels millors films de Marcel
Pagnol: Marius - Fanny - César - Angèle, etc.,
etc. i es ben agradable de revure'ls. Aquest fet

m'ha semblat a pensar que si Marcel Pagnol no hi ha res que no dati d'un gran pesse i ben any inclús. És a dir que fa més de 35 anys, aproximadament, de que no ha produït res d'important; és estrany quan, alhora i en pocs anys, ferdun veritables obres mestres. És que n'espota el cervell, no era un veritable home de lletra, la fortuna l'ha agombolat o és que l'han enamorat?

Al treball heu pres l'encàrrec previst. Ha començat a primers de maig. És lo que treballa més apropiadament que el laboratori, fins ara, depèn directament de mi. Ara serà ell que n'indrà la responsabilitat. Se tracta d'un noi que ha acabat les seves estudis enginyeria; és, vegeu, vegeu, provincial (meté un sic l'accent) i bé ha estudiat a Dijon, se diu Giroux i sembla ben noi.

Dijous, 28 d'agost.

A què mitjà heu anat a esperar Na Dolce i en Nell que arribaven de Barcelona. En Nell feia quasi dos mesos que havia marxat, l'heu revist amb molta alegria, més no l'heu trobat pas gaire content per no dir gens. Ell està molt satisfet d'aquesta estada a Madrid, Belmont i Cirrane i Barcelona. Després encara continuarà un sic més a fora, abans de retornar a l'estudi: ara és a Servian. Pensem anar-hi dissabte per tal d'anar a veure la pobre vega i poder-ni que l'hi deixarem. Acabi de telefonar a l'hospital i continue, ni fa o no fa, igual; fa, ja, més de tres mesos!

Dimecres, 3 d setembre del 1969.

Dissabte, passat vam anar tot quatre a Servian i a Servian. La pobre vega continua igual si bé, encara, disminuint cada dia un dia més. Ara va perdent l'ús dels membres drets, potser singularment per simple aequi-

l'ordi. Au quant a la veu - protent fa mur set-
maus - va desaparèixer també. Lo trist, tris-
tissim del veure en aquest estat!

Ahir vam anar a fer la visita demanada
a cà l'Andrée, la secretària. Nos invita amb
motiu del cursi d'aportament a fi de que'l
paguèssim visitar. Se tracte d'un n. 4 molt ben
definit.

Acabi d'acompanyar la Dolce a Terrilly a fi
de la presentar al director de la Cooperativa (Carles)
on anirà, enquany, a fer les veremes. Aquesta ve-
gade no sera pas com les dues veremes que feia
a Desiers (collidore de raïms), es a dir, a la ca-
lor i a la fatigues; les farà en l'oficiu de
la Cooperativa, ben a l'ombra i fent un
travall fàcil i sense excess i en un con-
dicent diferent, com lo die de la nit, del que
hi havia a Molitg.

Dilluns 8 de setembre.

Dissabte passat vam anar, altre volta, a
veure la regre a Desiers. La vam trobar més exi-
de aquesta vegada, i més conscient. Tant es així que
a lo moment de partir se va posar a plorar.
Es la primera vegada desde que caigué malalta
lo us de maig. Fou deuets, més trist de deixar que
quan no faie cap cas del que li feia companyia.
Es que aquesta presa de consciencia vol dir lo co-
mençament d'un millorament veritable o bé la
revifalla de la mort propera? L'avenir immediat
ho dirà.

Ahir vam venir a passar la jornada amb
nosaltz, lo matrimoni Lavoisier. Vam anar
a dinar a Les Isles. L'apat fent tan car però
no tan bo com quan hi vam anar després
de la manifestació de Ceres organitzada pel
G.R.F.C. De totz maneres, lo quadre i paisatge
va agradar. Vam fer, inclús una passejada
fins a la frontera d'estats.

4226

Dissabte, 8 setem, a Dorciens, vam passar a L'Espira quan a veure en Helmut. Vam pruntualitzar l'apar en projecte a fi de començar tot seguit després que tot los vius previstos hauran estat allotjats a la Z. I.

Dilluns, 11 de setembre.

Ahír vam anar, la Delel, la dona i jo (en Nell i un a Suigerdà amb los pares d'un amic meu) a dinar al camp. Vam escol·lar de jugar fins al cell de Gau (1.000 m), mes com que feie fred vam baixar fins a 800 m. on feie més bo. D'altà vam anar a can Mar-don (no hi eren) i a Conat. Retorn a casa, televisió i cap al lit.

Estic llegint simultàniament dos llibres molt interessants. L'un sobre la història de la conquesta del Perú i l'altre sobre los delfins. De l'un i de l'altre n'hané de tornar a parlar en aquestes pàgines car m'inspiren matèria a comentar.

Dimarts, 16 de setembre.

Aquest mitjorn han marxat cap a Dorciens la dona i la Delel amb lo cotxe d'aquesta. L'El. m'a-cabe de dir que sa mare sembla que va millorant l'esperança. Per parlar si més no, no li ha cap progrés; com que té la llengua mitj parolitzada, és dubtós de que pugui tornar a vocalitzar correctament.

Peter haí trobat la causa de l'erigé i la desaparició del grand mortos, los espulles del qual nos deigy mist d'admiració per llurs sucs-me proporcions; Aquell gigantisme vidrie del fet que, en aquella epoque, la presantor de la terre ére molt inferior a la d'avi (segurament molt menor que la de la Lluna actual) lo qual ve fei que la creixença del reg or-vent d'altres se n trovés facilitade. L'ur desagració seria degut a l'acceleració de

la velocitat de rotació de la terra, deu a l'augmentació de la pesantor. Solament les gegants marítimes podrien anar subsistint pel fet de la pesantor atenuada en l'aigua.

Cal suposar, tanmateix, que la desaparició brutal no fou tal perquè, precisament, les condicions de l'augment de la pesantor no foren sempre brutals, sinó paulatines. Cal suposar, inclús, que no hi hagué tal desaparició, sinó simplement adaptació, reducció de la talla i transformació. Potser les invertebrats d'altures o hien transformats en les grans, les grans herbívors d'aquí i qualque carnasser. En tot cas, si desaparegueren, per raons de climatologia, com s'admet generalment tan poc no trogué haver-hi desapareció, bruta o no paulatina, doncs, igualment, transformació.

Si admetem la primera hipòtesis o sigui l'augmentació de la pesantor - la qual correspondrà al meu principi cosmogònic - ne cal deduir que la terra giré i girarà - en les regles a venir - més i més de prime augmentant així la densitat i la pesantor paulatinament. Partint d'aquest principi, vindrà l'època en la qual la transformació i l'adaptació ja no serà possible per dues causes: pel l'excés de pesantor i per la desaparició de tots les masses atmosfèriques i líquides. És doncs segur que tot el vidre desapareixerà de la Terra avans d'èsser-se'n lo que's avui la Lluna i en espere de l'època en que la superconcentració (pesantor) la farà esclatar per tornar a començar lo cicle gòtic líquid (vidre) - sòlid.

Dimecres, 17 de setembre.

Los meus estan ara estudiant les pedres lunàries que reportaren los astrònoms nord-americans. S'estranyen de trobar o d'atribuir a la Lluna una edat similar a la de la Terra. Lo que's a mi m'estranya es llun estranyere. I perquè no haurie d'usar la rusticitat? L'estrany seria

de que fossin d'òrbita circumstèpica diferent, car origin' quine origin' t'ha la veritable formació separada del planeta i del satèl·lit, sembla que no pugui esser d'altre manera que, relativament parlant, l'origen es comú i, gairebé simètric, ja origin' per separació d'una massa de gasos de la Terra (quan aquesta encara és una massa d'espiral) ja origin' per projecció solar o galàctica dins de l'ària d'atracció terrestre. Si la Lluna a'ha més m' de pressió que la Terra, no val pas dir de que no hagi passat per les mateixes fases, ella sense massa inferior la que li ha fet acabar més ràpidament la seva existència.

Si aquesta teoria es bona hi ha un perill pel futur de la Terra: Quan la concentració de la massa de la Lluna arribarà al seu punt d'aproximació a la Terra no serà encara l'única, però hi haurà, encara, vida en la nostra planeta. En aquest cas l'explosió de la Lluna pot atènyer la Terra i causar-li un greu perjudici; una explosió de retroc, anticipada de la Terra.

Dimarts, 19 de Setembre.

Hei acabat de llegir un llibre sobre la fi de l'imperi Inque. És encara més rar de trobar informació relativa aquest imperi que del dels Astecs. Cal sospesar que hi ha, inclús, una mena de conspiració del silenci a fi de fer ignorar, lo més possible, fins l'existència dels Inques, talment el seu civilització. D'aquesta manera s'ignoren els seus caps: lo gran fons d'aquella civilització i les grans criures (religioses i d'altres moltes) conegudes per haver desaparegut.

De tots les criures i innumerable abans, pels pels espanyols durant la conquesta de les Amèriques, les més grans foren pels alla en les terres, precisament, pels amb un elevat grau de

civilització, és a dir a Mèxic i al Perú, i en aquest
 país encara més que en los dets Azteques perquè, socio-
 lògicament parlant, los dets Incas, eren molt raxpe-
 riats. Tant, que lo que que conté aquest llibre sobre
 la civilització, m'ha donat, i me done, molts ma-
 tins, fets reflexius.

Se pot dir que la societat inca no era una so-
 cietat científicament concebuda (llur agricultura
 pairebé ho era) però potser sí que's pot dir que
 era una societat gregària natural, però sem-
 blant, en quant als principis, a la de ls grans
 famílies gregàries que són ls pòmiques, ls ter-
 mites i ls belles. No hi havia classes en lo sen-
 tit que han tingut i tenen los blancs, ni tingu-
 jre cartes; sembla, més aviat - per lo que que'n
 se ve - que's tractava de pàncies diverses
 formant part d'un gran conjunt, d'una gran
 unitat, d'una gran màquina, o' sí vol: la so-
 cietat inca. Mirat tot aquest angle no hi
 podria haver revolte per haver nascut en l'una
 o en l'altre de ls, dos parts que formaven
 la societat: la del inca i la del poble, de
 la mateixa manera que unaltre no us revoltaria
 per haver nascut de en un mateix, ja que's
 tindria la nostra terra que n'quels catalans, cas-
 tellans, francesos, anglesos, etc. Per molt que un
 blanc estimi a un país on no ha nascut mai
 l'estimaria tant com lo seu propi i natural. I
 això seria encara més natural si la nostra vida
 fos més conforme a la vida natural de la
 qual nos hem apartat molt.

Dijí doncs, pel que toca als pèrrenys antics tant
 la mentalitat de la naixença i requeriments que
 catalan estava content de la seva part consi-
 derada com normal i natural perquè for-
 maven part de la branca que feia con-
 junt amb l'altre i que l'una veure l'altre
 no podien existir. Si a això hi afegim la cura
 quasi paternal que tenien los indus, pel so-
 ble i pels soldats, la cosa quasi apareixia com
 ideal. En tot cas, de tot ls societats humanes,

d'aleshores i d'ara, sembla que la més esquitol-
ment organitzada, la més humana, doncs la més
feliç era la Societat inca. Clar que's pot
dir que no hi havia, pràcticament, cap llibre
arbitri pel ciutadans en lo sentit que cadascú
era una mena de "vassall" de la gran ma-
quinària. És cert, més cal veure que'l dit
llibre arbitri de la societat actual, no conduïx
a gran cosa més llevat qualques excesses, excep-
cions i encara cal tenir compte que entre a-
querixs excepcions la majoria no són honra-
des, sinó que són lo fruit de la intriga, de l'a-
ventura, del madonisme i de tota una inca-
lèble sèrie d'immoralitat.

Una altra cosa que m'inspira la més gran admira-
ció es llur organització pràctica, organització
que es també molt a prop de la natura, postent,
racionalment, del simple al complex; pel
exemple, l'organització d'Inca a la base de la
qual hi havia un grup de 50 individus amb
un rerefons de després 100 - 500 - 1000 - 10000
habitants. Una societat tan naturalment con-
cebuda i tan poc pròxima a destructiva, en lo
sentit europeu, que l'acció audaç espanyo-
la, atacant lo cim de la piràmide, desbaratà
tota la magnífica maquinària. De no ésser així
i si la societat inca hagués estat similar a
la astellana, mentalitat inclure, Pizarro i los
seus haguessin arribat al primer contacte
sense intentar-ne ni un per anar-ho a contat.
I si d'altres espanyols haguessin intentat una repena
conquesta haurien tingut la mateixa sort, tant
s'ajugés que Cortés ho hauria pogut retre-
ure mai l'imperi inca.

Enlloc d'aquesta guerra a l'espanyola (euro-
pea) la guerra dels incas només ne vaiven per una,
la llur: guerra de conquesta pacífica, sense
violència i destruccions inútils; destrucció de colli-
tes enlloc d'homens i, abans, persuasió d'afegir-se
a la gran societat inca amb promesa d'igualtat
d'igualtat absoluta i d'usufructe de tot lo

seus beneficis. Com que la moneda no existia ni que era ni
 ni se'n podia fer, ons tampoc ni que era ferra ni ne
 podia estendre's. Societat meravellósament natural
 i que me fa pensar (molt tant nos mes) qu'on
 aquest llibre cau en les mans meus en aquesta
 época de la gran crisi on ja ja temps que
 cerqui la "tercera solució" a oposar a la capita-
 lista i a la socialiste.

Val a dir que la societat inque vivie sobre co-
 mers, exterior use que sembla impossible. Les
 això que'm fa covilar desde temps ha, en la "2a so-
 lució" no ha de tenir moneda - com seria l'ideal - no
 he trobat encare la manera de resoldre les intercanvis.

De totz els mots que he pres i no conseqüents así no'n
 surt res de viable encare. Des inque l'obidantia-
 rim es que tenir, argent, pedres, pedres, etc., no te-
 nia altre valor que'l de l'ornamentació; les verita-
 bles riqueses, iñi a la vida de la societat, eren
 les que proporcionen una bona alimentació, ves-
 tirs, mitjans de producció, de trasllació (carre-
 teres com no se'n hi havia a Europa), etc. Ah! si
 una societat com l'inque no hagués de para-
 regut, que meravellós, que interessant que hagués
 estat de veure-ne la bona evolució! (Hi ha hagut,
 segurament, d'altres societats així o semblars; potet lo ja-
 go, mes les que he sabut nos tenen en la ignorància,
 eliminats als que, com jo, no tenim possibilitat
 d'investigació pròpia). Segurament que'l marxis-
 me i altres intents de millorar la condició de l'ho-
 me haguessin estat diferents. Ells (matrões, les pare-
 eres, les que haguessin inventat una escriptura
 qu'on los "quipus" no haguessin estat sapient?
 Es a dir que tenien unes institucions ben adapta-
 des a llur forma de societat, d'evolució i de
 mentalitat. Hagués estat sempre així? Reli-
 giosament parlant semblaven ells els elicits. Cap
 civilització havia i ha fet, proporcionalment ben bé
 i tan poc mal. I que tot això hagi desaparegut
 per obra i gràcie d'una trepa de bàrbars que's
 preteny civilitzats i devots de la veritable reli-
 gió!

Les crims comesos per aquells conqueridors - conqueridors de què, de qui, de quí, de quí, de quí? - són inexprimibles. La destrucció sistemàtica de tota una civilització per reemplaçar-la per una de més dolent, és un gran crim. L'assassinat de l'Inque i del seu adjunt és un gran, un immens crim, tenint en compte com se feu. La bondat, la lleialtat, la mentalitat perenne eren molt superiors a tot l'equivalent espanyol. I si això no fos per aquells maldats conqueridors donarem una trista idea als pensants - amb llurs llits d'assassinats entre ells - del que era la civilització castellana, dita "superior" i la religió catòlica dita la "veritable".

Dilluns, 28 de setembre.

Dissabte passat, com que'n dell havia d'anar al Liceu pel matí, vam marxar havent dinat cap a Borsari i Servian. A Borsari, la bogre continua igual, si fa o no, fa. Ahir va fer, precisament, quatre micros que va caure malalta.

A Servian, en la Dolce hi anà ja lo die a-
 vant lo desplaçament era per ajudar-les a veure
 mar. Ahir, doncs, lo vam passar, tota la jornada
 de a la vinça, retornant després cap a Per-
 ringtona. Aquest matí la Dolce ha tornat a
 començar a veure mar, ms aquesta vegada
 ho fa, com previst, al departx de la Casa coope-
 rativa de Terelles. Aquesta vegada, doncs, tindrà
 l'oportunitat de veure mar en condicions molt millors
 que les altres dues vegades que ho feu a Borsari
 i en quant a condicions de treball i ambient,
 també molt millors que les de Melitg.

Dilluns, 29 de setembre.

Lo dimarts passat vam tenir una
 ben agraïtable visita. En Vicent i la seva dona
 no venien a veure, ms sic a retruc, va

4233

havian anat a Andorra. Feie prop de trenta anys
que no ~~no~~ havien vist. La visita fou breu
car m'apropitoren encare per anar a fer una
nit a ~~Orbana~~ (on ell s'havia refugiat quan
fugirem junts l'any 1940 de l'avançada galma-
nye), més tinguerem temps per ^{me} dir l'essencial
i per evocar lo nostre passat comú. Nos ha-
riem sempre, més o menys, escrit, mes res no
val lo contacte humà; cal, doncs, esperar que
are tindrem relacions més intenses; així no
ho em forem per ambdug bandes.

En Vicens i la dona donen marxa per de-
vendre i dissabte van arribar, com previst,
la Germaine i en Marcel. Van retornar
ahir al vespre cap a Montpeller després d'ha-
ver també tingut temps per parlar lar-
gament i renovar los nostres contactes de
l'any passat a Montpeller. Com que ahir
feie molt bon dia me van aprofitar per
anar dinar al camp. Ho feren, a
jorada i després los hi van fer visitar
ls dos urbanitzacions de Montpeller que
hi ha: "La Vallée heureuse" i la de La Ro-
que de les Herbes.

Dimarts, 20 d'octubre del 1969.

Ahir, a l'arribar a casa, a l'hora de di-
nar hi va haver un moment amb la dona:
Amb motiu de recerlar un "bo" de 190,00F,
que ella o la dolce han perdut, anà a pro-
var lo nas, en los meus papers (llibres, deud
sense cap dificultat d'accés) per veure si ere fo
que'l tenie. Recercent lo dit "bo" trovà una
petita pòsica que vai fer l'estiu passat, quan
vai anar a París. Recordi que la vai
trovar en l'estació de l'Est, esperant la
sortida del tren que m'havia de conduir a
per nit a Reims. En aquells vèctes m'avo-
cava l'interinte que acabava de tenir amb
la nita de Mme Amalou. m'hi porave inter-

4234 Regant sobre si un casament amb elle ho-
gués feret més felix que'l contractat; si ho pugés
acceptat elle, etc. Va escriure aquells versos
evocant rote la impressió de pena que, pro-
duint, l'aterració, que - massa sovint - te-
nim la dona i jo i a vegades, los fills. Lluy
li ho aquets incidents ne concebessi una pena
tan gran que'm ~~plena~~ dir i dir, i es alesh-
hores, que parí coherent, sobre l'error d'aquest
casament, pensant, entre molts altres coses, a
d'altres que haví rebut per i, probet, qui rob?
més recixits. Son, doncs, com per tots ls altres
aparicions d'efectes, les causes (en aquets
casos la mateixa tristesa) que'n ve son l'origen.

L'Elí i jo no som caràcters complemen-
tari, som, al contrari, semblats, del mateix
temperament actiu. Malgrat això, com que
li ha, tanmateix, molta estima i molt amor,
ni no fossin qüestions de detall - que no ho
pogut aconseguir d'enumerar - la nostra
amorosa vida de ls millors; es aquesta veu-
me de qüestions que produescin los motius
de ls nostres incidents i, a mi, ls mateixes cri-
sis de tristesa. Més d'una vegada, en tal ocasió,
m'han vingut ganas de recerari activament
un complement afeblit, més així ho heu fet
i solament una vegada m'hai getat amb
una altre dona que elle, fa dieu anys!

Dimecres, 1^{er} d'octubre del 1969.

Hei acabat de llegir un llibre sobre les
delfins. Hi ha, a part, molts coses, qualcun
molt interessant, d'altres força típiques. Entre
ls bestiers hi ha, per exemple, la generalment
admesa de que'ls cetacs retornen a l'aigua.
Crec ja haver anotat en aquets propius, la
mateixa teoria, completament oposada. No m'es-
tene, doncs, més rote aquest aspecte.

Vine altre de ls bestiers es que hi pugui
haver gent de ciència que cregui possible

per parlar los delfins. Com si'l cas de l'infant-
 lloç - que no arriba mai a parlar - ha fet
 prosu elasiem. La prime infàncie s' quel-
 com de transcendent per la formació de
 l'intel·lecte de l'individu - de totz les famílies
 animals. Empero, hi ha qualesque de tant
 o més transcendent, de més transcendent en-
 vare, i es l'univers propi a cada una d'a-
 guerxal famílies animals, o animals. Lo
 més del delfin, malgrat l'aspecte natural que
 porten, es molt diferent del nostre d'ade totz los
 punts de vista perceptius; ells no'n poden com-
 posure i intermar-se a certz coses del nostre
 món, la més important per ells es l'afectiva. Lo
 nostre llenguatge natural los ~~es~~ intereste; lo
 nostre llenguatge convencional no; no'n ne
 expresen lo que està més aprop de llur món,
 de llur univers.

En quant a aprendre i parlar nosaltz
 lo delfinà tampoc no's possible per la frequen-
 titat present. Primerament perquè ignorem
 la quasi totalitat de llur univers i llurs
 quans d'acuitat entos los intercanvis lingüístics
 pop' supra. Segonament perquè som incapax
 de pronunciar correctament llurs sons, au-
 dibles per la nostre oide. Com podriem pronun-
 ciar conscientment i correctament aquests sons
 d'un llenguatge entre-humà quan no sabem
 pronunciar correctament los sons d'un llenguatge
 humana que no hem après prou d'ure?

Lo que n' es cert es l'avenir prodigiós que
 té lo delfin; es lo futur mestre del món, olins
 de milions d'anyz, n' avans, la criminalitat
 humana no l'ha fet desaparèixer. Lo seu cer-
 vell es ja meravellós. Lo nostre en l'epoque
 de recerdental are ridical en relació al del
 delfin. Com serie, deves, de poque ure quan
 la nostre race estava en l'estat actual del
 delfin.

Si l'intel·lecte del delfin es, i de molt lluny,
 lo més avançat de totz los altres ~~cos~~ vers ant-

mar, desde'l punt de vista adaptació terrestre, de les
 essers, amb les balanes, los mamífers ^{marítims} que ^{volen}
 més endavant. Les pògues, per exemple, tenen
 un progrés d'adaptació terrestre immensament
 superior. Sobre aquest progrés, sobre aquesta
 verticle de l'aigua, mitjà ideal per la pe-
 sona reduïda, no se encara que pensa-
 ne. Avic cregut de que l'adaptació terres-
 tre era una exigència produïda per la retirada
 de l'aigua. Lo cas del delfin sembla no confirmar
 això: El ha delfin en tots los mars i, fins tot, en
 qualques rius. Si, doncs, si peïsos han passat
 a esser mamífers, de rous freda a rous calenta,
 d'ecats a pell, etc. no es, per perquè l'ele-
 ment aquàtic los li hagi, moment, doncs
 per per necessitat d'adaptació a un nou mitjà
 de vida, de pur a que'l seu desapareixia paulatina-
 ment. Aleshores, doncs, perquè aquest canvi?
 És que la retirada de l'aigua es la conseqüèn-
 cia superior d'una evolució superior? Sembla
 estrany quan lo mitjà aquàtic - repetido-
 apareix com un mitjà més plaer, menys fa-
 que, menys intempertu, que'l món terres-
 tre. Poter es més bell lo món terrestre, lo qual
 no permet de fruit, també, del món aeri, mes s,
 també, molt més pesat i, desde'l punt de vista
 fisiològic, deu contribuir a enriquir la vida
 en relació a la que, lo mateix individu a-
 daptat, podria viure en mitjà aquàtic.

Lo per s que surten de l'aigua especies ter-
 restres de les adaptacions distintes: los mamífers,
 los volatils i los reptils. Davant excepcions les
 excepcional, los mamífers no passen i los vola-
 tils no passen per la fase del reptils. És que
 los reptils, aleshores, erent mamífers? I los vo-
 lats? Poter sí. Entre los mamífers tot no és,
 necessàriament, marsupials primer; entot cas,
 del et aeri no ni haurà cap. És ben misteriós
 tot això perquè no trovi lo veritable origen
 d'aquests diverses evolucions. I davant meu creu-
 ble que hi ha qualque que renoua de la

4237

meine perplexitat, un delfí! Si, tinc davant meu, lo
llibre "Delfí mon cosí" la portada del qual està empa-
de d'un delfí que arbore una riure quasi
humana. És l'inici del després de l'home, que té a-
quest gran superior d'expressió. Sembla que
se'n troqui tot pensant que ni la seva raça, amb
lo seu cervell actual, hagués pogut sortir de
l'aigües quan no feu l'home primitiu, les
cobardies que jo tinc, no serien ni tan rabs
un problema menor per ell, car sabria tot
això i molt més que'l qu'heu rap més en
lo món del humans.

Dilluns, 6 d'octubre.

Ahí veurà rebre la família Selmo. Després d'altres con-
tacts tinguts amb motiu d'anar a veure la noia,
hem acabat per decidir, malgrat la nova campa-
nyes, la cellita de la qual serà força depurativa,
de començar la nostra associació. Però, després,
anar a París, poc després de retornar de
Montpeller, a veure qui demanarà un primer
contacte. Si la cosa va bé, especialment veurà la
donna la que s'associarà amb ell, a fi de no
donar lloc a gelosia, més o menys desplaça-
de, tant més que ni li ha tant i tan facil-
ment desplaçades. Per mi la gelosia són sempre,
desplaçades, un cipo, podrien dir, que són "figures d'un
altre pauc".

A Montpeller hi heu d'anar divendres properament
i per restar hi fins lo 19. Lo motiu es representat
lo Comitè de Propaganda del Roselló a la Fira in-
ternacional de la "vigne et du vin". És un treball
que ripen de la meua incertesa. Heu acceptat,
traumàtic, de fer-lo perquè lo de la meua in-
certesa es, actualment, nul·la, car la nova
campanya encara no ha començat ni comen-
çará, per mi, mentre no hi hagi vint nous.
A més a més, la perspectiva de passar deu
dies a Montpeller, me plan força; veurà la pri-
mera vegada desde fi de 1955. Amb un tal

motiu fundé o carió de reverser gènt, aung i conegut que no he vist desde fa anys i anys.

Dimarts, 7 d'octubre.

Quisi de llegir un estudi publicat en "L'eu-
e et tie" sobre les possibilitats d'atènyer la
immortalitat i sobre l'origen de l'intelli-
gència. Me semblava haver anat en aques-
te fràgils, lo meu parer relative a la qües-
tio. Hai creat en lo repertori per veure en
quina fràgils estava escrit i veig que, en
aquest delm, no hi ha res; o bé està en un
altre, que no tinc ara a mà, o bé la mate-
ria en qüestió no l'hai anotada encare. Per
ni po així vaig a fer lo ore:

Per mi, l'efecte de la vellesa es la corrupció
de l'efecte de l'hereditat; es a dir, que les
cèl·lules, al reproduir-se, transmeten lo fet here-
ditari i es així que, gradualment, lo fet here-
ditari en fet hereditari, hi ha degeneració,
altrement dit: les primeres cèl·lules del nou-
rat i de l'infant, són, practicamente, pures
biologicament parlant; mes quan se repro-
duiran, han ja adquirit una certa mesura
una certa degeneració, la qual transmeten here-
ditariamente, a llurs descendencia i així, successi-
vament, fins que arriba un moment en que les
cèl·lules, malgrat quoní completament degenerades;
es, alhora, la mort per vellesa, si quans no hi
ha havut la mort per insolencia, car la
immensa majoria dels homes no moren de ve-
llesa sinó de insolencia.

Per que la immortalitat no es possible cal-
dría que's pogues suprimir lo fenomen de la he-
reditat cel·lular; es a dir, per que aquesta re-
producció regués per se sobre l'evolució de la
hereditat adquirida en lo moment de la
supressió del fenomen. D'aquesta manera, podria
obtenir's sens immortal, de tots les estats humans,

4239

segons a l'època de la vida que's faic per cada cas
coheret. Hi podrie haver, doncs, vers immortals
biològicament parlant, de tot el estat: infants, ad-
lescents, joves i virilitat, vellesa actual, i tot
el estat intermediari que's volgués, rote la
herència natural que l'organisme en qüestió
fora. Pensem, per exemple, lo cas d'un home
de quaranta anys en perfecte estat de salut:
les seues cèl·lules se reproduïen tal i com vege
lo moment de la creació del fòrmen heredi-
tari, es a dir que l'home en qüestió seria
renou, biològicament parlant, idèntic a ell
mateix, doncs immortal; no podria ni envellir
ni rejuvenir; suprimint-li l'herència obtindria
la immortalitat.

Dimecres, 8 d'octubre.

Estic en l'oficina i no tinc res per fer. He
vingut a aprofitar per parlar del mur del so.
Vingut a escriure sobre què és que no conceixi,
pràcticament, gens; menys, ne sé lo poc que
m'hai llegit en la premsa. Passar lo mur
del so - parlant dels veïns - deu ésser, natu-
ralment, veuar més de presa que la velocitat
del so. Lo "bang" deu produir-se en lo moment
del partatge de la velocitat just inferior a la
de propagació del so, a la immediata vejar.
Se fet aquest "bang" deu ésser lo retorn, cap al
lloc d'origen del so, de les ondes sonores exa-
ctes en lo mur del so. Com que l'avis continue
velant, malgrat la rapidesa del retorn del so,
les ondes exactes ja no atenyent l'avis, althos,
continuen llur curs i lo qu'en en tot altre
objecte que puguen travasar pel camí: vidres, pa-
res flues, cotxes hermèticament tancats, cam-
panars, tendals, dipòsits diversos de líquids, etc.
Segons la distància i la resistència a l'onda de so,
les entrals són més o menys greus. Hi pot haver,
també, entrals entre les cels vivents: cors flues,
pressions delicades, tensions arterials excessives, etc.

4240 Li culloc de continuar velant l'axis' estigues parat just l'instaut necessari per que ls vells eixes romon- res poguessin retornar després d'haver estat en lo mur del so, aleshores devien haver-hi auto destrucció pel "bang" així produït. Experiments- talment deu ésser possible de produir aquesta auto destrucció, creant una font de soroll a la velocitat de propagació del so; d'oposita manera, lo soroll produït davant en lo mur del so, retornaria i fa esclatar la font d' soroll en pietat. Sembla, doncs, que'ls sorolls han d'anar o més lentament o més de pressa que la velocitat de propagació del so; ni van igual hi ha soc i destrucció o estralls més o menys gross de la font de soroll.

I lo mur de la calor que es? (Quine partime que no tingui més concepcions tècniques!) lo mur de la calor, óptim, deu situar-se en condicions similars al del so, als 300.000 K./s. Vull dir que una d'aquesta velocitat no hi ha auto combustió, eullà temps, admetent que això sigui possible. En canvi, ni un enginyer po- que's traslladar-se a la velocitat idèntica de la llum, hi hauria, probablement, explosió per auto combustió.

Aquest mur de la calor - llum deu ésser lo màxim. En canvi, de mínims murs i ha d' ésser haver força; es a dir que hi deu haver tots murs de calor com coeficients d'inflamació per protament amb l'atmosfera; en aquest cas cada cas terrestre té lo seu mur de calor.

No continui perquè no tinc cap preparació per això i me sembla que estic escrivint bestieses. Encara que no tingui, doncs, cap títol professional per fer val més que un'aturi d'escrivir que dir meades.

Portant de feine professional me sembla que, per la campanya que acaba de començar, encara me tindrà menys que fins ara. Amb això de no val- quer per la concurrència al pressoi departamental mes en privat de la part més important de la.

4241

notre activitat; això fa que de temps ne tingui de robar en l'oficina. Lo president, lo secretari general i d'altres roben - perquè los hi heu dit i no me'n anuari - que enpuï aquest temps robar a llegir, escriure, escoltar la ràdio, etc.; es la raó per la qual, aquest diari useny fa temps ja que'l faigací; m'ajuda a no anarir-me. Avui per exemple - la tarda - heu oblidat de portar qualsem per llegir. Ha que encare ne tinc per mi, d'unes llibres d'avant de plegar i no sé que fer. Clar que podrie marxar, ni volgués, avans, i, fins tot, tot requit; me no ho faig mi, que excepcionalment car, amb feine o sense feine, entenc que'l meu deure es restar a l'oficina, donel punt de vista presenciu, deures, hi parli lo, hoq, que vol, me i tot in- clús, car quan heu de començar avans de l'ho- re normal o acabar d'après, no faig res per recuperar-ly; sovint que quan vullguí ho que fer no ho faig, pràcticament, mai. Tot això va per quan heu de prendre unes llibres o una jornada extraordinària per qüestions fami- liars, per exemple, quan l'atac de la roge, etc.

Dijous, 9 d'octubre.

M'estic preparant per anomenar demà cap a Montpeller pures motiu de la fire-esporicio. L'únic treball que tinc, professionalment parlant, es aquest car de la universitat nove encare no hi ha res de disponible.

Dissabte, 11 d'octubre.

Com heu previst ahir vai arribar ací a Mont- peller. M'hi heu d'atac fins lo 20. Feie mes prin- ce anys que, pràcticament, no m'heu pi- tat en equate entat en hi he residit durant més de deu anys. Durant aquesta estada de deu dies, tuncé ocasio de veure amics i cone- guts i reprendre contacte que no heu possi- bles, quan veine per l'U.R.C.A.M. en les

consells d'administració, o en lo curs d'altres
 visites més o menys familiars. Seguint a-
 queta intenció ahir ja vaig veure la
 Jeane Carrió i l'Arnauades, Pla i Fontane,
 en Troy i vaig anar a casa Bernaró.
 Des del punt de vista treball van anar
 amb els altres representant l'Ande, l'Hérault
 i lo Gard, des vegades a la fira per
 fer gestions diverses relacionades amb el nos-
 tre stand comú. Jo vaig descarregar tot el
 botell que portava en lo cotxe (156) i
 cap alla a la neu i mitge del vespre me
 vaig anar cap a dormir. Vaig ésser
 lo primer de mouer ahir mitj vespre, depen-
 dent, lo primer d'arribar aquest mati.

Dimenge, 12 d'octubre.

Com previst vaig ésser lo primer d'ar-
 rivar ahir al de mati a la fira (s'entend
 del nord). Tanmateix no vaig partir encor-
 tona la corda per anar a veure en rue
 Boutemp (absent) i la família Marques.
 La jornada (de presència) durà fins a la
 onse del nostre trencade, de tant en tant
 amb passejades i visites de stands, caravanes,
 etc. Des del punt de vista treball, pràctique-
 ment res; des del de rendiment, absolutament
 nul; la gent d'aquí no s'interessa als vins
 d'aquí, van preferentment a degustar los vins
 de Bordens, d'Alsàcie, del Beaujolais, etc. i
 a encomanar ~~me~~ eventualment los de la regió
 a veure que'ls poden trobar a qualsevol època
 de l'any; a més, a més, com que poiré
 tathon pità més o menys vinculat a la ter-
 re cadascun té qualsevol mitjà de procurar-
 se'ls a bon preu o gratis.

Una de les il·lusions de veure a la fira ve
 perquè del temps que nosaltres residim a Mont-
 pellier, se celebra en ple centre de la ciutat.

4243

Donc aïncí fins fa dos anys; ara té lloc al Parc de les esportistes, a tot cost. De la ciutat, direcció Capman. Naturalment que per anar-hi en cotxe va bé; hi ha, inclús, autobusos gratuïts per qui no'n tenim. De tot, maner, per cert, me, ahir nit, per un colvari: hi havia tants cotxes, que malgrat una autoretta amb dues vies, hi vaig parar, quasi, una hora per per tot, hms.!

Dilluns, 13 d'octubre.

La jornada d'ahir fou llarguíssima. Com que era, segurament, la més important, no me'n vaig indure en tot lo die, i com que opus, meure de manifestacions i d'activitats no està, ptes per mi, ni hi va haver com una botx. Menys mal meure que hi havi porce visitant i que, tot plegat, meure, van fer qualsevol venda, jo, quasi, reduïment en vins dolços, la qual, val a dir, és la gran especialitat del Rosselló ja que'ls 9/10 de la producció de V. d. N. de France, surt del Rosselló.

Ahir nit, que'm vaig gita, me d'hor, hore normal per mi, havi d'adurat millor, molt millor que la nit passada, malgrat l'enervament d'aquesta jornada d'avoriment. L'illuny que són aquells temps del periodisme durant los quals me gitoro cada die ben tard. Ara, ni'm giti tard me desvetlli a l'hore habitual habitualment, és a dir a pinte die, oclus, inclús. Val a dir que's millor aquesta meure de reporar-se la nit que l'altra. De tot, maner, voldria pugner demurr lo moti quan ne tinc temps, mltor de desvetllar-me tant d'hore com, doni, per exemple, a les cinc; menys mal que'hai unesplut induriscar-me altre volte fins a prop de les 7; ms, qu'es aïncí quan fins a les cinc no hi ha res per per!

Dimarts, 14 d'octubre.

La jornada d'ahir fou més acceptable. Vair sortir durant la tarda, per anar a fer uns viatges: La Ferrière, los Aragon, & la commune d'en Cruz i los Puig. Los dos primers no hi van; los Aragon, inclús, ja tant anys que no'n vai trobar trace. Després d'aquests viatges vatem a la Fère pie, a l'hora de sopar, que vai tornar a marxa per anar a càt Troy. Bone estere de xerremegue i cap a dormir a la ense.

Pel matí, avans a marxa de l'hotel vai telefonar a casa. La delec, com previst ha de sortir demà direcció Montpeller. A Bésiers de Larà va mare per anar a veure la veue.

Dimecres, 15 d'octubre.

Ahir va ploure, quan tot lo die veure parar, i amb pluja intensa, ferte. Malgrat qu'ere die de mercat a Montpeller, de viatges a la Fère ni hi have menys mare que el dilluns. Bon, deves, una jornada tristet i fosque. Jo no vai valguer anar a sopar a càt la veue, pel poc alicient d'una tal vetllade i perquè los altres representants del Nord, de l'Aude i de l'Herault no puerin que me'n vai mare sovint. Tanmateix, durant la tarda vai anar cap a la ciutat; primerament, al cementiri, davant la tombe del pobre Raymond, que ja ha catenge anys menys un mes qu'eta allé; després vai cercar sense trobar, per l'abandó, per la herba, i per la pluja, la tombe del pobre Carrió. Vai anar també davant la tombe del Amalou i del cerçor Baupéy. Finalment vai tractar de retornar la famílie Sánchez, sense aconseguir-los, i vai anar a càt Cambemale amb lo qual vai passar una bone estere recordant lo

4245

Temps de "La Veie de la Patie". Amb pluja i fred vai acabar de passar la jornada; tant fred que'm vai veure obligat a comprar-me un tricot.

Dijous, 16 d'octubre.

Ahí va per una bona jornada amb sol i calor a dojo; ben diferent, deures de l'anterior. Les nymfals, tanmateix, són perques i humides i les matinals també.

Prosequint les viritz a antics amishets ahí vai conseguir retrovar els Aragón. Bone represa de contacte i invitació a anar-hi a dinar; fare' los possibles. Vai també retrovar la nova adreça de l'Amite Janchia; tinc la intenció d'anar la veure car se' ajuda ben a prop de casa' Andreu Bontemps lo qual tinc intenció de visitar.

Un que no hai pogut retrovar lo domicili - en plena companya - és en Ribes. No'm recorde, exactament, quin camí era i l'engrandiment de la ciutat ha transfermat l'indret.

En arribar ahí nit a l'hotel vai trovar my nuet de la dolce, tal com previst, per saber si havia arribat bé. Ho vai comunicar tot seguit a sa mare per tranquil·litat veue. A Beriers la regie se va ferent...

Dijous, 17 d'octubre.

Ahí vai arribar tard a la fira amb motiu d'haver operat la dolce; com que dijau hi ha sempre més viritz, no vai sentir-ha vent dinar. Això fa que, com a nous-antics contactz nous vai anar a "La mar-ocillaire" veient en May Allier. A la fira mateix vai veure en Dontheribz, Carrière d'une bande i en Boulay i ey Joubé de l'altre. I a la casa del vespre cap al llet.

4246

Dissabte, 18 d'octubre.

La jornada d'ahir va ser la més pesada i la més llarga. Com que, en absència, hi havia Dalida i Peter pel fet que molta de gent no treballa, lo dissabte, hi havia molta gent. Pel altre banda deu començar a rotlar-se qu'el nostre stand les diputacions són, veritablement, de preparande, deues, a meitat pres com a mínim i a $\frac{1}{2}$ com a màxim. Tot això fa que la gent se entenyi del nostre quart departament. Per mi, aquests jornades són més pesades pel fet de l'acció i de la flexibilitat. Vei venir temps, també, d'anar a descomençar lo dinar d'anar a cà la Marie Rose Dragon. Prefereixo més, si aniré a anar al "Dun". "Libre" a reproduir contacte amb antics companys periodistes, com ja ho heu fet amb "la Marseillaise" on encara vai tornar-hi ahir.

Vai anar a veure, també, lo Baudouin, declinant l'esperiment d'anar-hi a dinar. Finalment vai reprendre contacte, en llur nova residència, amb les pares de l'Amie Jandus. Elle acaba de marxar al treball (professora d'espanyol a l'Escola Normal). Per la vesprada, la seva germana petita, soy marit i fill, viuen a l'Estad.

La Dolce vingué avans d'ahir a la nit i ahir al matí me deixà un mot a l'hotel anunciant-me que retornarà a Perpinyà aquest matí. Tenir la intenció de restar més dies, no'm diu lo motiu de l'escorçament de l'estada.

Dimenge, 19 d'octubre.

Ahir va ploure, altre negada, intensament quasi durant tot lo dia. Això per motiu perquè la jornada s'escorçà i a

4247

El 9 del vespre ja estove a la cambra de l'hotel. Vairi telefonar a casa per saber si la Dolor havia arribat bé i me'n vai gital. Aquest matí m'hai devotat, igualment, a les vides, més molt més prese i reportat que la matinalde anterior.

Precisament a cause del mal temps no vai sortir ahir, en tot lo die de la Fiire. Si hoves fet bo tenie la intenció d'anar a veure, al "Vigili Libre" antics companys de treball. Aquest mati no fa pas millor temps, de moment. Si continue tamps, se no sortire' car després l'obliguen a deixar lo cotxe en un puer. Rins molt rumari, on amb la pluja, hi ha un fangar de mil dimonis. En un vi, fins a les 10 del matí, los espòndits benin temps d'entrar a l'interior del recinte de la Fiire i jo lo deixai en un lloc on no pogués a ningú i en per molt que plugi, no hi ha perill d'empangar-se; això es molt important qu'on s'hi ha cotxes que ha colgat vertir, a la carretera, estirant-los amb cadens i tractolets. Tot això no die gaire en favor dels espòndits d'aquest parc d'exposicions, los o tres anys després d'haver entrat en funcions.

La premsa d'ahir parte la mort del mouge Bouleque, lo depà francès i mundial del cert transplantat. A la gran púria d'empets cardíacs ha reguit una prudencia massa tardana, car hom devia esperenças injustificades als pacients; adme, hi havi, certament, una certa concennencia entre los metges cardíacs, cirurgians, a l'interior dels estats i entre estats inclús; fou force lamentable. Voms los metges d'un sol estat no requiren aquesta esperia: los de la U.R.S.S. no han volgut, encare, practicar cap transplantació humana declarant que'l sistema no estava prove a punt. I los pels los li donen raó. Quan això se produi hom di-

4247
qué qu'ere llur manera de camuflar llur retard, etc., etc. Avui, lo que volem errer juste no podem per menys que reconèixer la gran seriositat, punt de responsabilitat i respecte dels candidats sovietics.

Dimarts, 21 d'octubre.

La jornada de diumenge fareu tota pluja com la de divendres, ni més ni menys. Sert me hai pèr de no sortir al migdia; així vai poder reprendre fàcilment lo cotxe quan la immensa majoria estareu en lo pany i l'origue. Pel motiu, vau de començar, vai anar a visitar La Grande Motte - puèuore no coneixie - i revendre Cornu i Palavas. Aquestes dues platges han canviat molt; en passant a La Grande Motte està un avançat que'l Barcarès; allà ja comença a s'hi veure lo que'm podrem dir l'òrime d'una població, i los arbres no han estat oblidats.

Ahí, note la pluja encara, vau retornar a la fira a fi de reprendre, cobert, los nostros efectes. Cap a unip motiu vai reprendre lo retorn vers Perpignan. La pluja feta ^{en} intèr que a Dèries me vai parer una estona. Durant la tarda me vai reposar a casa. Aquest motiu hai anat una estona al departa i a questa tarda reste de men a casa.

Dimecres, 22 d'octubre.

Ahí ere lo nostre 21 aniversari de casament. Fou motiu per evocar-lo en família. Lo bon ambient durà fins a ls 9,30 del vespre que'l telefon sonà. A aquesta hore lo nostre primer joventut fou una qualitat relativa a la febre roja. Mes fou pitjor encara per mi, car se tractava del meu germà Antoni. Ore lo meu enyat Antònio que m'annunciar que estava molt greu, després

4248
d'une intervenció quirúrgica. Si no ve no s'elapa-
rà car n'he sabiem que requereix un regim i pa-
tore porre delicat, no permetem en que papes
haver-hi una fi fatal, si que, potser, ja s'havien
consumat quan l'Antoni telefonava, més que
preferirem, assabentar-nos-ho en dues fases. I, espe-
civament, aquest moti, a les 7'30, la meua per-
mane Rosi m'annunciava que el nostre germà
havia deixat d'existir. L'enterrament tindrà
lloc dinst d'una hora. Per tal d'assistir-hi hi
havíem anat la Dolor i ora mare; s'hi ha afe-
git, venint de Montpeller, la Cousi. Per prime-
re vegada la Dolor condueix vola l'ID, que
això no sigui motiu d'un altre drama, mes
ere la millor solució per arribar a temps,
o tractat d'arribar-hi.

La desaparició d'aquest germà (bonic curi-
mós) m'ha deixat erme perdut. Com en lo cas
del meu pare, no m'hi esperava; encare menys,
car no m'és ténie 55 anys justj. I, altre vegada,
la tercera, no puc assistir a l'enterrament; res-
ta a casa en companyia d'en Nell. Demà, ni
tot va bé, han d'estar de rotary; rarament han-
ré tingut tantj games d'evol vell de 24 hores;
per haver que'l viatge ha anat, o no, bé i
per haver més cos sobre la malaltia i la
mort d'aquest germà tan estimat que ja
no veuré més. La Rosi m'ha dit que li dona-
ran sepultura en lo mateix níngol en li ha
ja los nostros pares; es un bon motiu de rati-
facció que pugui evol així; qu'esticim tot
tre jints i qu'oviat pugui jo anar a veure'l-
hi l'enterrament. Ha tretze anys que'l pare m'ha
pere; ne ja més de rix la mare; quant n'espera-
rà lo pobre Ton?

Són les 7 i $\frac{1}{4}$ del vespre. Hebe de rebre comunica-
ció telefònica ando l'Elisabeth. Me dia que han ar-
rivat bé i just; m'ha tret una gran preocupa-
ció i nequit de sobre. Me dia també, qu'acaben
d'arribar del cementini; m'ho esperava així ma-
teix, me me confirme en la tristat. Are, lo pobre

germà ja està entre les morts, fins ara mort i tot, restarà entre les vius. Tot això ho sé bé qu'és això, que seria així, puix qu'hai seguit, durant més de dos hores, aquest enterrament amb la ment. Mes aquesta realitat cruel me fa més pena encara. Durant les dos hores, en qüestió no hai pogut fer res més tenir lo pensament allà baix; hai anat i vingut per l'apartament sense saber en quovè heu d'on vèure; hai mirat sense veure, llorat lo cellatge; m'hai assegut sense poder remoure tranquil. En totlloc heu sortit restant rebé la tristesa i jo...

Dissabte, 25 d'octubre.

De boné hore, lo telèfon ha sonat; era lo meu germà Delfi. La primera impressió ha estat ca de la por; me s'altre mala nova. Malgrat que tot seguit hai compré que no era tal, me hai pogut evitar aquest pressonament. Va tan de pressa la ment! M'ha dit que'l retorn s'efectuarà a 4 de des de la tarda. Are, que són les quatre, ja estàn-se tot ha anat bé - a més de mig corru. Tot de ho que sigui així! M'ha dit, Francké, qu'enguany tornaran (segurament pel front) que fan a començament de desembre) tots quatre. Me ratifa que vinguin; ells venà per tercera vegada ací a Perpinyà; en corru, lo pobre Toy, qu'era lo que havia vingut un, a Gersies, haurà mort sense haver-nos vintat ni una sola vegada ací a Perpinyà. D'ell, ací, només me podré ferir lo record d'altres llocs: de Gersies, de Montjeller i de Gersies, per anar a cercar-los a Perpinyà, durant la guerra, a Montcade a Pleide i a la llum del temps de la infantesa. Mes allà on me l'imagino més avé, es on lo deixaren ahir, en un minyal fred, entorn dels nostros pares, freds bauré desde fa anys; ells que tant l'havien estimat, potser perquè era lo fill que tenie la salut més delicada. Me l'imagino allí i, al mateix temps, me sembla que no pot ésser, que no pot

enlla que sigui mort, me l'imagino viue, que con-
 tinue vivint tal i com ne serve la memòria
 i lo record de les nostres darreres entrevistes. Per
 una banda femre que ja fa tantes hores que està
 allà, que alim, a tal hore estore en la capel-
 le de la clínica, etc., i per l'altre, lo conti-
 nue veient viu com ne servi la imatge.
 Val a dir que, per no pensar-hi tant, he
 tot lo que me per ocupar-me; oi tinc l'atenció
 ocupada amb una tasque qualsevol, les evoca-
 cions són menys intenses, daves menys deloro-
 ses.

Dilluns, 27 d'octubre.

A partir de l'hore prevista per l'arribada, i no veient-
 los, lo neguit i l'angoixa anaren prenent proporcions.
 Mirava lo telèfon amb por de que sonés, on si sona-
 ve ere mal signe, accident etc. I finalment, quan
 ja l'hore prevista estava passada i de passada, lo
 telèfon sonà. L'ai al cor d'en Vell i meu feu
 interus, i m'és quan nos anunciaren: "ve quítter
 fos; en va vos parlar". Era l'Elisabet, d'ade la
 frontera. Conscient del nostre neguit telefonave per
 tranquilitzar-nos; lo retard ere degut a que havien
 sortit molt més tard que l'hore anunciada pel
 delhi.

L'arribada final se feu sense incident: no solem-
 ent l'arribada final (retorn) sino tot lo trajecte.
 (arribada, tornada i circulació per Barcelona de nit i
 de die) Feren 412 kms. i la balce conduí sense lo
 més mínim incident, de la qual ude, per enca
 la primera vegada que li usfiave l'ID tote vete
 i donades ls circumstàncies, ne val estar més
 que satisfet.

Un cop a cose comença lo recit de la triste pi-
 del germà estimat, del seu enterrament, etc. Segon
 se despren, lo pobre no podie viure ja que tenie
 lo fetge de fet fetes, melis, cancerós. Va entrar a
 la clínica la nitlle de l'operació i morí amb elle.
 Tot ls germans hi assistiren i llorat-segons deu-

ble - d'en delfi, la floració inclús, tot estig convençut i
 convençut de que no podie esser d'altre manera.
 A mi aquesta convencusió tampoc no m'entoe
 fàcilment, precisament perquè no hai pogut jut
 jar per mi mateix. Me reste, doncs, aquesta re-
 cause de que, potser, sense operació o operat
 per un altre equip, s'haurie pogut salvar.
 Ja ve - i ell mateix ho dice - que no es fort, me,
 ni, almenys, hagués pogut viure deu anys més!
 En fi, aquí com aquí, encare no m'hai po-
 gut fer a la idea de que es mort; no'm sem-
 ble pas possible de que sigui així.

Dijous, 31 d'octubre del 1969.

La setmana s'ha passat en la tristor i en lo
 treball; es treballant que l'evolució del germà
 desaparegut se fa menys intense. Avui, tan-
 mateix lo record es viu, viu, no fa, vuit
 dies ja, vuit ^{dies} que, a bord d'aire, se feien les
 últimes preparatius per anar-lo a hospital
 a la seua darrera ~~memòria~~ ^{memòria}. Vuit dies ja que
 repus, a distància, tot lo que s'ovre relleio-
 nat amb l'enterrament que ~~es~~ ^{està} prepara.

Dissabte, 14 de novembre del 1969.

M'hai decidit a prendre una desena de dies
 de vacances apropiant que encare los vius nous
 no estan ben acabats. Això me prometra de
 reposar-me un dia i de no veure'm obligat
 a fer "trivets" de conveniència amb la gent
 que frequenta en l'exercici del meu treball.
 Així, quan serà lo dia de retornar-li ja, potser,
 tindrè més humor que ara.

La dolle ha retornat a Montpeller amb
 motiu de lo fest de Totouant. Amb tal motiu en
 anat davant la tombe del prebre Paul. Des-
 prés, cap a Soledé a veure lo seu fill i fami-
 lie. De tombes prebre anar a plerir tombes
 la d'Andreu Martí i, si puc retornar, la
 d'en Rovira i Virgili.

Dimanche, 2 de novembre

Au mat a Vernet a veure si hi ha qual-
cun bon terreny per vendre en previsió de la ven-
da del de La Redoute, per la qual tenim cita
a cal notari dimarts prop-venent. Allà hem
vist en Jean, lo gerent del Compièny en nom
amò l'anuy passat.

De Vernet hem anat a Ria, a veure los hua-
dos i retorn cap a casa. Lo lo delce la que
ha conduït, a l'anada com a la tornada.

Dijous, 6 de novembre.

Avui ja dues setmanes que esperem lo meu
germà. Com passa lo temps!

Ahí vam anar a Besiers i d'allí a V. 51,
a cal notari. Lo tracte que, pràcticament, lo
notari lot de La Redoute-Platze està, finalment, ve-
nint al preu que nos havíem fixat o sigui
50.000 francs (meses). Com sigui que l'Estat
se reserva lo dret de comprar-lo ell, priorità-
riament, nos caldrà esperar uns dies mesos
més de que la venda sigui efectiva. Com
sigui, també, que no tenim necessitat d'a-
questa suma, per lo nostre necessitat present,
després d'haver-li prestat molt sobre la
manera d'emprar-lo, hem decidit de tractar
de comprar un altre terreny i de fer
com havíem fet a La Redoute a fi d'apro-
fitar-ne amb la caravana mentes no deci-
dim la construcció d'habitació. Aquesta ve-
gada, però, no crearem res del costat del mar;
serà direcció muntanya.

Avuy d'ahir vam anar al Partis i,
passant tot lo temps, una a una, vam aca-
bar traçant la d'en Rovie i Virgili. Vam te-
nir la satisfacció d'evocar millor així lo meu
menyor. Com sigui que morí au' a Perpinyas
ni la meua filla encara hi volia m'agradaria
pegar la valvela i saber de puè va morir
ben pare, force jove, 68 anys.

Dijous, 18 de Desembre del 1969.

Ha, quasi, un mes i mig que no heu escrit res en aquestes pàgines. Al del per la fiada del meu germà Ten, al lluminós cas de la roge ~~s'ha~~ ^{ha} afegit una indisposició mere. Crec qu'hai tingut un lumbago sense conseqüències; ms com que vingué en un moment que tenie un treball intens al departx, la por d'estar malalt ane, feu estar espectivament; i a dir que el lumbago se transformà en un dolor nerviós a la cama esquerra, lo qual me feu roprir (l'encare no està acabat) molt. Lo metge, indís, creu que pot error sícl car cap del medicaments que'm va receptar me feren efecte. Com que tenie compromissos professionals, malgrat lo dolor, (un rot die vai restar a casa) vai anar al treball; resultat que al dolor s'hi afegí lo mal humor per acabar-ho d'adobar.

Com a esdeveniment agradable hi ha havent la vinguda del meu germà Delfi i família, ja deu dies.

Naturalment que ni troves escrit cada die fai haurie havent motiu per congnar molts altres coses ni bé cap de racional d'el del punt de vista íntim. Ho deixaré, doncs, sícl i, ni puc, tornaré a fer com anans d'aquesta recent interrupció.

Dijous, 19 de Desembre.

La dolce aube d'arivar (vespre). No haurie de venir fins a dimarts, ms, ^{com} que la retorne pasada ja no va venir, dir que s'emprova. Quan lo telèfon ha sonat no pensave pas que fos elle. Tot seguit hai pre lo cotxe per anar a prendre-la a l'estació. Tot content de que s'ha pi engrat...

Dimecres, 21 de Desembre.

De d'ahir al mitjdie que no sortim de

4254

cosse. Hem vist un film per la tarda i un altre pel vespre a la televisió; la resta del temps llegint o trobant en webs diverses. La Delec és la que ha treballat més en els seus estudis.

Dimarts, 23 de desembre.

Ahí vaig començar una altra període de vacances. Me vaig passar tot el dia a casa llegint d'una horada durant la qual vaig anar a veure en Coprol de la Libreria de Catalunya, relacionat amb la difusió de "Gorg", la revista valenciana en català. També vaig anar a veure en Delencle parlant-li de l'entrevista tinguda amb en Boqué, director de l'Agència de "Midi Libre". Aquest "Boqué" és la germà d'aquella que fou companya de treball a "La Taula de la Pa-trie" i bon amic; va venir fa tres i quatre anys i fou una llavorista perquè havia es-levinat un bon valor periodístic i human. Amb la seua germà vam evocar aquesta trista jornada i després vam parlar del mo-tiu de la meua visita: un suplement en català en les pàgines de "Midi Libre". Intigue's d'a-cord amb el meu principi i ore, aprofitant les vacances, de 9 quall feia menció, fa un moviment, vaig a tractar de formar un equip redaccional.

Arení sempre no varti de casa. Tot el dia me l'he passat llegint i escrivint. La Delec ha retornat veure novetat de Montpelier. Se ven de que no estore gaire fatigada car ha estat d'acord en anar al magatzem local amb son germà i un amic seu.

Dimecres, 24 de desembre.

Ahí nit l'Éli i fills van anar al cinema; jo vaig restar a casa i a la televisió vaig veure una interessantíssima emissió dedicada al naturalista enganyat Felix Rodriguez de la Fuente.

El títol de l'eminió era: "Les focs i des temps" i tractava, principalment, d'aquells dos espècies considerats amables, com enemics dels homes. El Dr. Rodríguez, la veu i, fora (francesa) i les seves assistents demostren, prou bé dir científicament, que tant les focs com les llaps són espècies que han estat, injustament, despreciades. Les focs, demostren, contribueixen a l'equilibri de la natura i a l'evolució progressiva col·laborador de l'home. I explica com utilitza les focs per protegir una immensa colònia de (no recordi el nom) ocells que feien carrer un gran perill als aïllats d'una bona part de Madrid. Lo mitjà emprat fou lo de noia de territori en lo sentit que 'ls focs van acabar per fer comprendre als altres ocells que perdien lo territori en qüestió i que 'ls ocells preferien anar-se'n a una altra part en una altra contrada. No hi va haver, doncs, exterminació sino protecció.

En quant als llaps (haurien d'èsser la llegenda de llur ferocitat, demostrant que són més bon amic dels gossos, les quals - dignes - tot venen del llap. Però que va escapar una veu en alguna ocasió, car entre les especimens de la nostra gent com a mi ha, probablement, la guineu i encara d'altres. Lo fet important és, però, que 'l llap dir que no ataca l'home com tant i tant la llegenda no han divulgat. Inclús - sigui - que's tracte d'un animal que's nodreix més de vers mort que no pas, que mateix el mateix. Naturalmente que quan la fem l'obligue a baixar cap a les valls habitades, li arriba d'atacar lo bestiar; però no l'home. Si s'ha trobat que un pastor, per exemple, ha estat menjat pel llap d'un gos que's degut a que 'l pastor en qüestió s'havia mort de fred, i jo apegués, si malaltia o de por... al veure les llaps i conceipen tota la mala fama que les llegendes les hi han donat.

Un filiu projectat ha mostrat lo Dr. Rodríguez i la senyora Muller a diu del crecat on tenen llur romanat de lloys, juzgant com ni possins ans dels nris imperissius. Resulte, doncs, que els lloys són molt fideles a l'amistat de l'home. Tant i tant que una llave preferie lo dit naturalista al seu maridat. Això me feu pensar en lo os aspectiu de la Trillic, la qual, durant ~~els~~ vens períodes reproductius, fortaçitave tot los maridats que s'aforaven de la Terra on habitaven i venie cap a mi amb intant aspiratius. En espaciament lo mateix que li overregud al Dr. Rodríguez amb la senyora llave.

Un altre fet me feu comprendre perquè li l'èstis, demostriquis de vace tenen tantz malalties ^{quan son petits} que los profesionis, d'ajuste mane de negocis reproven los moments de llur medi natural (mare principalment) per esquivar los rapidament i vendrils. Privat, doncs, de medi natural e de la cura maternal, i de l'alimentació natural, esdevenen febles físicament i de coneixement, propensos a strapal malalties que altrement no hoquessin bingut. En la Tra. Rodríguez la que'm feu bé ajuste de educació qu'on explica que la primera parella de lloets que van tenir, s'estaven movent de form i reproduen la llet i la carn que's li oferien. L'any van tenir la idee d'ensolar bé lo mangró del lliberó, los lloets van acceptar la llet. D'això me van deduir que la llave o llepe li manellu nris en funció de predigestió volubrie que de neteja higiènicque. Per bé acceptar los la carn la mortyanaa primer feu això com una mane de regeneració que - regan d'enten-pom la llaves. D'ajuste mane preferen volvar la parella de lloets en quistió los quos frequen el naturalista per llurs part, amb tot lo que això comporta d'aspectiu.

En resum, per tot això i d'altres coses feu una curació plena d'ensenyament i de satisfaccions per mi.

4257

Dijous, 25 de desembre del 1969.

Albir vam anar a veure la pobre noia l'Elisabet i jo; la dolça restà a treballar en les seues coses. De costum, cada diumenge, s'acosta l'Elisabet que li anava; i tot jo de vacances, la vau acompanyar amb en orzell. Quan nos veié entrar tot tres va dir: "I demà no hi haurà ningú?". És que's recordava que demà (ovni) se'n va Nadal i per ella - com per tanta gent - Nadal és un gran festeig. Segurament que ovni hi hauran anat lo rogre i l'Albert. En fi, l'important és que s'hi va molt contente de la nostra visita, que la vau trobar molt millorada, aliv del seu estat delicat i la seua paràlisi irredueïble definitivament. És possible de que aquest millorenament sigui de tipus fisiològic fet fet de que sap (caldrí escriure ho) que ovni retornarà a Servian. Aquest després de retornar segurament que s'ha de d'alguns temps, més no podem parlar ni parlar escrivint, no ho podem per comprendre. És avell d'un nou començament de començament que la necessitat s'ha precisat fins a la prax havia estat sempre en començament individual; ara està en un rol de l'Elisabet amb moltes no gens interessants.

De Servian vam anar a veure el de St. Thibéry.

Avui hem anat a Sorde a veure la família Gayon. És la única sortida que hem fet en aquest dia de festa dit de Nadal.

Diumenge, 9 de gener del 1970.

Desde la data de la darrera anada hem enviat d'any amb les ptes corresponents. Jo heu tornat a reprendre lo treball d'illuminat. Volia fer una setmana més per anar a París, més vau decidir de deixar-ho per més endavant.

Després de les tres setmanes sense anar.

tar res en aquestes pàgines hi ha havent lo 20^è aniversari de la Dalec. Pràcticament lo celebrarem a Session en elle invità la seua amiga Patricie i família amb el motiu de que anirem allà i quedar lo segue mentre l'Albert i família anaven a Barcelona. Vam pensar, doncs, lo Cap d'any allà. La Dalec, amb la Patricie, vam anar de revetlle, però també va continuar treballant intensament en los seus estudis com ho feu durant totz ls seus vacances. Vull dir que, des del punt de vista treball-estudi, la Dalec continue molt regularment lo seu es/pey i encare de que no se tingut resultat, a la fi de curs - si continue així - no li diria res. En canvi, en d'ell continue deifant molt per desitjar. Aquest primer trimestre ls, purament, dolent. Tant i tant, indistèncis, nostros, sembla que l'hon decidit a fer un es/pey; ms, al moment, continue sense fer-li confiança.

Així va venir, a repar i passar la nebrada, en Jaques Troy. Aveni ve en Chau lo qual telefonà així anunciant que venia a donar cursos en l'auleris d'Universitat que hi ha aú.

Dilluns 12 de gener.

Dissabte, al matí arribà la Dalec. Va tornar a marxar alpin perquè opust moti, a ls vuit, tenie un curs. L'horat d'anar al cine, dissabte al vespre, treballà a cose i a la biblioteca municipal; té molte feine i o'hi done intensament.

Dissabte, tanmateix, consentí a fer una escapade a Vilaberengue per veure lo terreny que Arriu la intenció de comprar. Hi afuèrem tot quatre.

Per vespre, l'El i jo vam anar al Teatre Municipal a veure l' 'Dofeo' Soubate de Barcelona. Estique molt bé; l'ostime de que no hi hovie gaire ms de mitge entrada. Els Rebellonens no s'interessin, encare, en ls mani-

fraternal, catalans que venen de l'altre costat. Hi ha, a més a més, entre les forces que s'hi interposen, la rivalitat mésquina entre les forces i malvinguts. Finalment, cal afegir que, des del punt de vista espectacular, no s'ha fet la necessària publicitat.

Ahí, dimenge, quan la Dolce va haver marxat, ja era tard per retornar a Villeneuve a veure lo propietari. Heie, endemà, mal temps. No vam sortir, deses, de casa.

De tots ls amitats que'm voi proposar de lligar, després de la lectura general de tots ls volums d'aquest Dicci, més menaquen, encara, la Monolite, i los Leroy i los Gancher. Alguns darrers comptes per-ho en lo meu primer nou viatge a París. Pel que toques als Leroy tot lo fet ha estat sense resultat. En quant a la Monolite voi decidir-me a escriure a l'adreça que tenie i m'han retornat la carta postal dient de que no hi ha y^o 51 en Ercipio a Barcelona (S. C.). En totany això car aquesta adreça la tenie, d'ella des temps de St. Marcel; potser la vai copiar amb error en lo meu registre d'adrees. Poter ere 31 en lloc de 51.

Dimens, 14 de gener.

S'acaba de "vincer" un altre poble que lluitava (tant temps com ho feu Espanya) per la seva llibertat. Se tracta del Biafra en lo Euc. Àfrica. Anglesos i soviets han ajudat los altres (los origerians); los E.E. U. que que tombé, durant molt temps, lo Pope - que creu fa "mèrits" - formal deipare per. Menis France, especialment, decantava pel Biafra, die especialment per l'ajut d'estat no creu que hi hagi hagut res. Personalment no'm podie tenir simpatis per biapras perquè lluitaven per llur llibertat. Aquesta lluita los hi ha costat milions de morts (ob-tes?) de fam

i de mitralle, i cal temer de que llur calva-
 ri continuara - com continua a Espanya.
 Are, qui estan vençuts, tothom vol anar "huana-
 nitari". Quine respinge! Allà, com al Vietnam,
 a Corea, a l'Amèrica llatina, al Mitjà,
 Orient o "ailleurs", es sempre la mateixa
 guerra - com ho feu la nostra - la guerra d'in-
 teressos entre grans estats, feta per l'interme-
 diari de problez interporats. Aquí es lo petroli
 sucre... Ha portea tot això i, si no fos
 tan terriblement tràgic, se'n podria riure
 de llurs contradiccions, mes ara te fan plorar
 de ràbia i d'impotència. I, lo més cruel es
 de que no hi ha solució amb l'organització
 demada al món; menys la solució que jo
 reconeix - retorn a l'organització socio-natu-
 ral - podria fer desaparèixer l'origen del conflicte
 d'interessos que enrogna lo món de de re-
 gles i regles, però amb l'aggravant que ara,
 los conflictes en qüestió prenen proporcions
 planetàries amb los mitjans de destrucció
 que hi ha i, mentre aquest no ripun ençà
 a aquesta trada, s'evite lo pitjor, mes no se
 lo sacrifica - en l'altar dels interessos dels
 grans - dels petits estats o problez.

Dijous, 22 de gener del 1970.

Fins ahir val estar fora ocupat preparant,
 a més a més del treball normal, cure aljudia-
 cis per la Intendència a la qual van anar
 ahir a Montpeller. Com convenint, la Dolce
 m'esperava per anar a dinar junts a un
 restaurant. A ella li fa il·lusió això d'anar
 al restaurant i, endemés, li fa un canvi
 amb los seus restaurants universitaris.

De retorn de Montpeller van passar a Ser-
 vian on l'Eli m'ha de dir la vetlla (hi anà
 amb en Chau lo qual es professor a l'embrió
 d'universitat de Perpinyà). Resulta que ara
 va mare boque a estar a casa perquè

4261

a l'hospital ja no hi quanyore res. Es a dir que, mentre tingui vida, restarà com es: mitjà paralitzat, al sense poder parlar i, ben sovint, inconscient.

Fra un cert temps que, com a conseqüència d'aquesta terrible guerra del Vietnam, hi va haver una sèrie de suïcidis de "hombres" en signe de protesta. D'un any passat en rigne, també de protesta contra la intervenció ben taca-closa-que, un jove estudiant Jan Pallack, se va immolar pel feu, a la manera dels "hombres". En poc dies n'acabare de produir-se d'altres més, me' aquests vegades a França i, més precisament, a Lille: dos joves estudiants de llicenciatura immolats seguint lo mateix procediment; l'un protestant així contra la terrible guerra del Biafra, l'altre deixant un missatge ensenyant sobre l'amor, la vida, la fe i Déu. (Un altre missatge no ha estat publicat). Sobre deus dir que es difícil de creure-hi. És difícil estar per un infant educat en la més tradicional religió catòlica. "Contra la guerra, la violència i la follia destructiva dels homes" dir encara a quest noi sembla que s'anomenava Robert Cerebens (segurament un flamenc) i que deia que l'avenir honori, així com també lo respectuositat, mort té, dig' vons i tot los altres que han mort així, al Vietnam o "Vietnam". Car, encara que l'autodestrucció no sigui la millor manera de lluitar com la grandiosa malaltia de la societat actual, los que arriben a suprimir-se així, en rigne de protesta, no són persones ordinàries. Són, al contrari, esperits ultrasensibles que no veient una possibilitat de fi a tanta injustícia, davant d'una vida, la llur, preferien suprimir-se.

Referent a la Monedista vai tornar a escriure al nº 31 demanant al cartet de veure al 41, 31 etc. me' retorna la carta dient de que no hi ha tal número en lo carrer En

ciprió (deu esser un carrer curt) i que la des-
tinació és de coneguda. "Tant pit."

Lo secretari general de la N. U. ha fet un
viatge a Nigèria. Glòria de visitar lo Països
per constatar de ~~quats~~ que els venedors no ex-
terminaven los venuts. Dues no hi ha anat
comprenent-se amb les previsions fetes pel ven-
edor. Sr. Thant; d'unes no se'n diu esper-
ar punys, de secretari general de l'O. N. U.
d'unes no die, ja, actuar en hipòcrita. I
com qu'es en l'adveritat quats jutgen la per-
dona, tota la rinyatit que tenie per aquest
sempor - que erie just i equitabla - ha rebut
una parte d'otragade i me fa d'otragade de
que no hagi actuat sempre, tan equitabla-
ment com en d'otragade, en tot los altres afers interna-
cionals en los quals ha intervingut.

Dimarts, 27 de gener.

Divendres forem passat varam continuar creant
per veure de trobar un terreny que'ny convingui.
Pel vespre varam anar a una vetllada en honor
al fratre Joze Schartia Pont. Dimecres n'hem
vau sortir per recomençar la d'otragade a l'estació,
de retorn cap a Montpeller. Ahir varam anar
a col notari per signar l'acte d'otragade del nostre
lot de La Redente.

Hai començat a llegir en "Elidi Ribre" un re-
portatge sobre l'exterminació dels indis de la
comarca del Amazones. Ja'n n'hem parlat
a la gran responsabilitat dels blancs del
nostre temps en l'exterminació d'aquells
pobres primitius; n'hem, per exemple, que
adure amb béns intencions, los li fèiem mal
car no estem, fidelesament, preparats per neu-
tralitzar micos i virus proxis a la nostra race;
n'hem, també, que volguent los cristianitzar los
li fèiem mal car llurs evolució religiós no'ls
li permet d'assimilar la nostra i lo transformati-
me de la infornació es terrible. Savie, finalment,

LE TESTAMENT DU LYCEEN :

**” Si je meurs
ne pleurez pas ”**

« Si je meurs, ne pleurez pas. Je l'ai fait parce que je ne pouvais m'adapter dans ce monde. Je l'ai fait en signe de protestation contre la violence pour revoir l'amour et pour attirer l'attention du monde sur plusieurs problèmes dont une très petite partie est traitée ici. Je n'ai pas eu le temps de finir. » Tel est le début du message laissé par Robert Gerekens.

« En voici les idées maitresses, poursuit-il. La vie : tout le monde n'est pas né avec les mêmes chances. Mais nous devons tous respecter ce qui nous entoure. La mort : la mort est un moyen de protestation à condition que la mort soit désirée par un être pour lui-même. On peut très bien la refuser. L'amour : une grande, belle et pure sensation. Dieu : il est difficile d'y croire, mais il est un port pour beaucoup d'hommes. »

Et le message se termine par ces simples mots : « Je suis parfaitement conscient ».

Ce message, c'est dans la chambre de la jeune victime, sous la plaque de verre de son sous-main, que son père, M. Julien Gerekens, l'a trouvé. Il était accompagné d'une lettre de quatre pages intitulée « Propos sur l'homme ». « J'adore la Grande-Bretagne, y déclarait-il. J'aime la musique pop, mais aussi la musique classique. J'aime Brassens et Brel... En littérature, j'aime Pascal. Voltaire.

que hi hauria havent intact, - realitzat que jo creia aïllats - extirminacions curatives, veritables matances organitzades. Ens no s'avia, ni potia suposar que alguns matances podria tan grans, tan lúbrics, tan miserables. És horrorós que la codícia prou qui avinor fins aquests extrems, car realment, les tribus entres per freqüent aprofitar-se de llurs territoris, ja immensament petits en relació al que s'eren en los temps precolombians. És quelcom d'inqualificable i que'm fa a pensar ens i més en la necessitat de fer canviar la estructura social actual a fi de fer desaparèixer les causes d'aquests efectes tan deplorables, entre tots altres productes verifere per l'interès i l'avaricie.

Dimecres, 28 de gener del 1970

Continuant la lectura del reportatge sobre els indis d'Amazònia, llegirici avui nous horors: Hi ha havent, en los temps presents, l'esclavització de tribus entres, implicant-les en les condicions de vida i de treball inqualificablement inhumans. Hi ha uns fills rebre l'Amazònia que serveixen de bassures per portar-hi a morir de fam i de malalties, les indies que ja no són fora episcops en lo treball; són els fills d'Armançad, en los quals hi envien, també, les leprosos i les que no'n són... Lo periodista explica que lo cos innoble d'un prave que, amb la fe religiosa, aconseguí per cause en la trampa de l'esclavatge a tota una tribu. Quins religions i quine religio'!!! Perquè tot aquests moderns esclavitzadors són cristians i probablement tots catòlics.

Vai a anotar quelcom relatiu als uniformes: Los uniformes d'avió són los hàbits de funció d'abit. Respectivament, en lo passat, cada grup d'ofici, grup, professió, càrrec, administrativa, funció, etc., s'havien de d'una manera més o menys funcional en rela-

4264

cid a l'activitat que solie exercir. Qualsembr d'aquests diferents hàbits professionals han substituït: militars, eclesiàstics, professors liberals, etc., esdevinint uniformes rote, l'acceptació moderna, pel fet del aïllament en lo qual han restat relativament a la mode, o rígin que la corporació primitiva, al mouer la forma de l'hàbit l'a transformant, de fet, en una uniforme. Per qualsembr corporacions, tanmateix l'atribut vestimentari de llur funció, ja menys es, desde fa force temps, utilitzat que durant l'exercici públic de la professió. Per d'altres (religiosos per exemple) se va pel mateix camí. Però los militars secan los civils, a los darrert, a seguir aquesta via. Tant de bo que, a la fi d'aquesta evolució, amb los uniformes desapareixin ells i tot...

Dilluns 2 de febrer del 1970.

Ahír vam venir los Darrert, vam anar a dinar a Bonnyat en un restaurant qu'ell comença. Com que estava tancat vam anar a un altre. No estigueré moltament. Després de dinar vam anar a ensenyar-li la urbanització de la vall de Sorède i la del mas de Larague. Al mateix temps li vam ensenyar des del terreny que femim vists sobre los quos nos va donar suggerencies interessants, ell que té una certa experiència d'aqueixos usos. D'altre cap a casa d'on, després de beure un xic i menjar terrons, vam retornar cap a Narbonne.

Diveste pel vespre vam anar a càin bellorde proseguint així la qüestió del periótic a crear. I finalment, ahír pel vespre, vam anar a cinema a veure "Autant en emporte le vent."

Dilluns 9 de febrer del 1970.

Durant la setmana passada hem continuat

ocupant nos de la qüestió del terreny; alior ne vom anar a visitar tres més un dels quals prodre, petrel, per.

Sirrabte vai anar a Mirran, Valrán, Bèrdy i Servian. En aquest darrer vilatge per qüestions, naturalment, familiars - la rogre en particular, la quele contorne igual. En y alty localitat per tractar de retrobar lo palete farmer, que'm fén lo garantge de la Redoute, la factura (que no'm fén) essent ne are necessàrie. No'l vai poder trovar, mes potel aeshore' per localitzar-lo i obtenir la dite factura, malgrat que fén pallide i que continue, segons sembla, manant una vida poc seriore.

Durant lo retunane transcorregude unq esdeveniment ha estat digne d'atenció per mi: Lo congrés del P.C.F. i sobretot fet del cor Garandy, un filòsof de molta value que faie temps qu'ère membre del C.C. i del P.P. Ha un cert temps qu'en Garandy noté tesis que atón contràrie a la "línie". Lo d' la "línie" l'han fet condemnar desde la hora al cinu amb aquesta respitòre unanimitat que vai conceiper josi que menús un iniciat pot comprendre al. Avans d'començar lo congrés ja havia de quid. tave condemnat cor, lo d' la "línie" havia fet que al congrés menús li ovesiz incondicionals veus. Tot això fa que ni, en teoria, un militant pot fer "appel" a la instàncie supreme: lo congrés, en la pràctique no té cap possibilitat d'èsser portent per que prama esde ell cor, "democràticament", n'han estat eliminats. Malgrat, deus, la destalinització lo P. continue essent una burocràcie servil esser-vialde de tote la mare de militants. De course-jient, lo que tenen ides pròpris o personalitat pròpre han d'aeshor o retmetant-re el que digni lo P. o esser bandejat rote lo títol infamant d'oportuniste com a mínim, quan no hi ha lo d'cupidant de la poli, de traider i alty harrers. Aeshore' dient que,

al meu entendre, de tot lo que hi havia en aquest congrés de Nouterra - respecte al Sr. Forand - un rol tenir raó: ell. Des de la "línia" no se n'adonaven mai i si se n'adonen no tindran lo coratge de reconèixer-ho perquè seria llur negació. Obrant així imprudentem quel P. i què evolucionem amb l'època; desnes, l'el-clerocen, l'arileisen i, en una parsona, li fan perdre la capdavantera que tenie. Pelt ob-servadors incouty, no obstant - i n'hi ha!!! - lo congrés ha donat una vèlida prova de soliditat i d'unanimitat. Clor! Ha estat una mena de referendun per captació.

Tot això és ben trist i diu poc en favor del llur arbitri del ciutadà. No's d'estranyar que n'hi sigui car lo militants sincer - com jo ho van esser - fan confiança al qui ells deuen sincer i just. En quant al que ja dubta, poc poden fer desde dies per lo raons ja ex-posedes; essent sincer no volen abandonar lo P. i n'oposen al de la "línia" es l'expulsió, amb tot lo crims possible i imaginable. Que fer?

Tot això és ben trist, tan trist com constatat que's ciutadans d'un estat voten segun la volun-tat política del que'l dominen; Alemanya i l'altre això: la de l'est és anticomunista i la de l'est comunista. Per tant ven lo mateix alemanys. Si ambdues part de l'Alemanya fossin políticament absolutament lliures, es veur que no hi haurie tanta unanimitat, d'un votat com de l'altre.

Un altre cas curiós és lo que donà lo president Nixon quan feu, l'any passat, un viatge a l'Ària i a Europa. A l'Ària nous visità joins rotment a la influència del E. U. Hi fou rebut molt malament pel poble. A Europa visità Romania, rotment al soviets; hi fou rebut triomfalment. No-ralitat: lo poble volen esser veritablement lli-ures i reportes, de conseyent, malament.

4267

tote uniprocio, encara que sigui la de llurs
amics més íntims i encara que aquest
estat no sigui interessat, la qual
cosa és raríssima. Deus, en lo cas, presentant
los romanesos "en out manne" dels Soviets
i los altres de llurs "protectors" americans.

Dimecres, 11 de febrer del 1970.

Avui fa 31 anys qu'entre a l'Estat francès.
Qui ho havia de dir qu'havia de durar tant...!

Avans d'ahir vam retornar a Vilablauca
per anar a informar-nos a la Prefectura. Dels
informes demat, pel batlle i lo secretari, me van
prendre la decisió de comprar terreny del ter-
reny en qüestió. És un petit del que d'ací lo
propietari (1260ms. en lloc de 1700) i hi ha en-
core certes servituds avans d'una urbanització.
Se conseguia, hi vai per una contraproposició:
20000 fr. en lloc de 25.000 o lo foren dona-
mat si foren lo veneder en càrrega de ser-
vituds en qüestió. Va acceptar la primera pro-
posició ni bé l'acord no serà definitiu ni
que quan n'haurà parlat a sa mare i a
sa fille les quals han de consentir a la venda.

Ahír, per la tarda, vam fer festa i omni-
tombé. Se tracta del dimarts gras i del dime-
nys de cendres qu'encara se celebren. Nosaltres
no vam optar de case.

Dijous, 12 de febrer.

Ahír va arribar la Dolce fins al diumenge
a la tarda. No va però, poguer arribar fins
a case amb lo seu cotxe; restà en pous a
Bosch. Aquest estat comença a estar cas de
reparació i la qüestió se posa de n' cal
conservar-lo o bé desfer-ne'n. Dijo dels vehicles
de repare? mai no s'opta mai en cas, mal-
grat qu'en Danal s'igue qu'en respone, etc.
També, ni important qu'ajugo hi

ha la delicat matèria la qual s'ha aprimorat
 force pel treball que té i per l'alimentació de-
 ficient i que s'hi demana en les restaurants unimul-
 titaris. Però i tot ha de vent tenir qualsevol alim-
 entària o de detergent usat per la ne-
 cessitat dels blancs, car té una erupció cutànea.
 En fi, entre uns i altres, qualsevol resultat
 analític no són conformes als rovesos, i cal
 que resarisi una cura.

Finalment, a tot això, s'hi afegim la pres-
 tació dels estudis, la lògica dels quals ha desapa-
 regut amb lo gran trebarball actual, de tal
 manera que ningú sap, ben bé, en va:
 ni el govern, ni la universitat, ni els estu-
 diants; ni, lo que sí se sap són les prime-
 res víctimes: els estudiants.

Estem vivint una època, veritablement,
 a la vegada interrorant i desesperant. interres-
 sant perquè representa l'època d'un can-
 vi profund en les aspectes principals de la so-
 cietat humana. Desesperant perquè la hu-
 manitat té mitjan per establir comi una
 societat, quasi, ja justa i, de fet, vivim en
 una de la que és injusta de tot lo que l'han pre-
 cedida. Del punt de vista econòmic, pel exem-
 ple, estem entrant a una colonització dels
 conglomerats financers, quasi tot dels E.E.UU.
 Tant s' així que, per aquest camí, des de pre-
 sent, econòmicament parlant, venen tot americans.
 Però ara, venen en les banques i les grans in-
 dústrias; ara venen a prendre la terra riquesa
 local, nota la forma de l'hoteleria, lo turisme
 d'barajo, les vacances, i fins i tot, lo comerç
 de detall, amb llurs grans magatzems; i
 a dir, que per exemple, de la riquesa ma-
 tural del Roselló, poc ne resta aci: los bene-
 ficiis pertanyen als grans grups financers fo-
 rasters que s'han implantat aci, suplant la
 rava de tot, o quasi, l'activitat productora de
 riquesa. Lo autoritarisme polític de l'Estat francès,
 que tant contribueix a agobrar la Catalunya de

france, i altres nacions perifèriques, és, relativament, benigne en relació als estralls d'aquests grans conglomerats econòmico-financers. Però aquest mal era necessari per obrir, de nou, la via vers les relacions naturals de les quals tant i tant no n'hem aprofitat. Saber, en... (he estat disturbat en la idea i no aconsegueixo a recuperar el fil...)

Billem, 16 d'febrer.

Lo cas de la Delea no't greu; no li cal cap règim.

Ahí vam anar a veure la regge a Servian. Continuo igual: pret viure amb això, com deia; és un cas típic del cas, com per l'atac no. Clar que l'atac és de l'atac de feridura que s'ha guanyat i no d'ell mateix directament, indirectament de no pagar engallir res. Ah, alimentant la per (bonda) (pell) no i nodreixen però bé per fer viure tot lo seu cos.

A Despers la Delea replaungue lo seu cotxe i amb la Patricie, vam mostrar cap a Montjoie. Poc després, marxats ho vam fer cap a.

Heu acabat de llegir un llibre sobre lo budisme i un altre sobre l'islam. La conclusió, comparativa, que'n trec és que'l budisme és molt superior a l'islamisme: No's en va que'l budisme ha existit en un país, les habitacions dels quals eren, ja abans, de vella civilització, mentre que l'islam va nàixer en un país molt primitiu. Per mi, evidentment ni l'una ni l'altra de llurs filosofies (ni religions) no són conformes a les meves concepcions; me a professar-ne una seria la budista que és col·lòria.

De fet, lo budisme arjora a la repressió del dolor a la fi de la reencarnació, i a dir en lo nirvana. Lo joisme, lo nirvana ho hi arriba tot seguit des de la primera i única mort!

L'islamisme és molt diferent. De fet és lo triomf d'un artífex, d'un ambició que volé adaptar.

far-se a ell mateix per omnia. Lo inspirant a la seva
 tribu i després a d'altres i d'altres - l'exemple del del
 cristianisme enveu infant. Gràcies a la seva pre-
 disposició i a l'ambient teològic de l'època, Mahom-
 bed, més o menys sincerament, va veure propis
 ambicions, com ni emmaneritz d'Alà. Tot el
 inclús, va acabar per veure a la seva pròpia
 comèdia, perquè era un mitjà comode de jus-
 tificar-se, a la vegada a ell mateix i enfront del
 seus. I així, de fill de aquelle, anà encobrint
 tot el seu ambicions, tot els seus abusos, tot
 els seus crims directes i indirectes. Mahomet, doncs,
 més que un profeta fou un aventurer primer i
 un "manager" - com se diria avui - després. Va
 fundar una religió com se funda una empre-
 sa. Després a quate empresa, d'artesanal, passa
 a industrial acabant en triomf: vull dir que
 va anar guanyant terreny fins a establenir
 una religió d'Estat i d'Estat conqueridor fins
 i tot, dues exportadores de religió. Per arribar
 a tot això fins, com més tard, Napoleó: se
 casà amb una dona de 40 anys (la seva pa-
 trone), edat ja avançada en aquelle època i
 en aquelle latitud i, a més a més, vduca ja per
 regone vegada i amb porce manada; més de ri-
 que... En quant al Coran, com la Bíblia,
 reflecteix l'esperit de l'època llur, lo regon, com
 ja dit per altres veus, inspirat del primer: era
 una mena de còdex religiós, filòsofic, polític, mo-
 ral, social, juridic, etc., cada un adaptat al
 poble llur. Lo Coran, que es de Mahomet o que
 se li atribueix veure reserves, es l'obra del seu
 subconscient endon d'esser inspirat per Alà; l'altre
 part es l'obra del seu conscient ben conscient,
 dictant versets que justifiquen tot lo seu espe-
 rtenisme i ambició. Entre Mahomet i Buda
 hi ha un abisme, igualment qu'entre ell i Crist
 (si aquest ha existit). Els alaboms, doncs, i les glo-
 rificacions "post-mortem" són exagerades i desplaça-
 ds; més cal tenir en compte que, aquells temps,
 era encare completament teològic. La gray sort

4270
els àrabs, per que cre un poble un solene as-
sistència i que, de consuegut, va estar propi-
d'aquell occident teològic per conquerir ter-
ritoris innumerosos i crear una bella civilització,
i fins i tot, com els llatins, una raça i una
unitat racial superior a la llatina actual.
Més, tot això passarà. Quan tindran 600 anys
més, com marxat amb, com a llatins, seran,
com marxat, com a mínim, d'àrabs nous,
n'hi haurà a Àrabie; els altres pobles, semi-
dit àrabs, tindran, llur consciència racional
que nous, semi llurs elite, poten albirar.
Per acabar, per semi, afegiré que Mahomet
fou progressista en relació al seu temps, més
reaccionari en relació al temps històric; en
canvi, Crist (o l'espit d'aquell mite o realitat)
fou un veritable progressista d'aleshores i d'ara,
encara que els que'l seu deixeble actual, ni-
qui completament reaccionaris.

Dijarts, 17 de febrer.

L'escrit albir me fa pensar que ni Buda,
Crist, Marx, Lenin, etc., retornessin, és molt
probable que reelegirien llurs deixebles, en aquells
horont restat els fides guardians dels principis,
no han count adaptar-los a l'evolució univer-
sal. Vull dir que un principi, ni no evoluciona
amb el temps, acabe de progressista que fou
a l'origen, i nomenent reaccionari. Ja ve' que
això és difícil de fer; és la raó per la qual
tot principi que no és científic acabe per esde-
venir reaccionari, que sigui filosòfic, religiós
o polític. I dit altrament, tot principi filosò-
fic que no pot esdevenir científic, acabará,
necessàriament, per esdevenir reaccionari. En
canvi, si pot passar a error científic, els dei-
xebles, transformat en "novats", seran consuegut
los primers amb los darrers, encara que
entenguin ben lluny dels principis de l'origen,
i a lloc d'error quats per principis ja

van guiats per lleis, & lleis que regessen les peno-
mens en qüestions.

Per associació d'idees ferots; ara, en l'error
del que creney, que la monarquia es un regim
natural com ho són los còps de família. La
monarquia electiva n' es que es natural; l'he-
reditària no. I d'electiva, almenys a Europa, fa
temps i regis de que no n'hi ha cap. Potser, in-
clús n'hi ha havut mai: de la monarquia
selectiva se passà a l'hereditària. No; dic horts
ara; car sí que n'hi hové d'electiva: a Rome
per exemple. Passar, doncs, de l'autoritat sele-
ctiva a l'electiva es natural; a l'hereditària no.
Lo que l'han instituit hom comés una acció rea-
ccionària.

Iguament passe amb lo cas de l'heren a Catalunya.
Primitivament, reportar rebre lo primer
nat - l'heren - l'autoritat i lo patrimoniu fa-
miliar, per conservar-los, era natural, car
alhora cada família era, prou bé dit, un
estat miniatore, una unitat independent.
Mes desde que la família s'agrandí en clan,
en tribus i més tard, en pobles, nacions i es-
tats, de natural estingí a reaccionari.

Dimecres, 18 de febrer.

Han vingut a dinar en Chau, Manique
i llurs quatre fills aprofitant que són vacan-
es escolars. Bone estona.

A vos d'ahir vai llegir en la premsa
qu' Espanya havia entregat a l'ambaixa-
de del Marroc a Madrid dos expulsats d'aquest
país. ~~Fora~~ a dir que dos marroquins que s'ha-
vien refugiat en seguretat a Madrid es venen
expulsats d'Espanya, mes no excellint prou,
com se fa en casos semblants, sino entregat
a llurs enemics. I se tracta d'enemics de
talle adversari del rei Hassan II al qual
havien tractat d'executar. Un dels dos era l'ad-

H372

junt de Deu - Barca al qual ~~tenen~~ ^{li} contà
la vida d'haver-se refugiat en lo refugi polític
francès.

Los diaris porten la nova de la dita expulsió
(n'hi ha quatre ^{ms} d'un ^{altre} país), ms sense comen-
taris ni protestes. Que crims així ja no aixee-
quin les consciències ni de la present, d'una
ame mesura de la magnitud de tant d'altres
restant impunit, i que han finit per inen-
credibilitzar uns i altres.

Dijous, 19 de febrer.

Heu anat a rebre una lletre per mar-
zar, dimenge proper, al vespre, cap a París.
Lo motiu d'aquest viatge es per veure si pu-
interessar clients de la capital a treballar pel
canal nou (Selms i jo). Ha uns mesos,
vam rebre aqueta onere d'associació
i ara ha vingut lo moment de tractar de
realitzar-la. El tracte, en definitiva, lo fer qo
que l'hanie previst, ni a la cessació de l'U.C.
C.A.M. no hauré vingut ací a Perpinya. En
aquest acord amb els Selms, s'adossà big-
da una tasca ben concreta: jo la part
prospectiva, directiva i administrativa i ell la
part executiva dels contractes. Pel que a mi
fa referència, no figuraré, especialment enllac:
si la cosa va endavant serà d'Éti, la que
serà, de fet i de fet, l'associada amb els Selms.

De la lectura dels llibres sobre l'Íllam i lo bud-
disme me vani trobar una altre conclusió.

Lo triomf d'una religió ve del triomf d'un
estat polític; i enten, naturalment, d'una religió
hierarxizada. Pel budisme lo cas es diferent: pràc-
ticament, batut en lo seu país d'origen per-
què, precisament, no ere una religió hierar-
xizada, la qual rebtingué, enfront, una de parte-
ment hierarxizada i lo bramànisme, triomfà
"ailleurs" on triomfà no n'hi hauré encare
de hierarxizadas i pel fet, també, de que

ere molt superior, en principi, a tot l'exis-
 tent en aquells temps tan remots relative-
 ment parlant. En canvi, l'islam, aprofitant per
 un estat polític conqueridor, triomfarà per tot
 on triomfaran les arts. Inclús farà recular lo
 cristianisme allà on s'havia implantat més,
 la potència política havia desaparegut; més aviat
 d'aparèixerà encara, lo cristianisme allà on
 havia penetrat per simple influència o per
 espionat primere. Per exemple, lo cristia-
 nisme, onces de l'islam, havia llarguement
 de l'ordat cap a la península aràbiga; però
 l'islam posterior i triomfant l'en farà re-
 tirar. Igualment occidè en tot, les altres parts
 del Oritjà Orient i de l'Àfrica del Nord. Lo
 cas de Turquia es típic: Constantinople, que
 fou una portales del cristianisme, esdevindrà
 musulmana perquè la nova potència polí-
 tique representada per l'islam s'ha sepe-
 rior a la que sempre Roma prè erigiu.

Lo cas del cristianisme anterior a l'is-
 lam concença, s'extingue i acaba o subor-
 tipa segon la potència política que l'apareix.
 Lo cristianisme doncs, devindrà per tot on Ro-
 ma triomfà i perdé certs països en profit de
 l'islam perquè la potència posterior del àrab
 ho fèu possible. Lo cristianisme, com l'is-
 lam, penetrà, per simple influència de peinat-
 ge, en països que no havia dominat di-
 rectament Roma; ni si ha mantingut i pros-
 perat es perquè les països en quies estis no te-
 nien millor religió a apurar ni millor estat
 i potència política. Pel contrari, lo cristia-
 nisme no ha pogut mantenir-se en cap
 país - ni en lo que va triomfar - dominat
 primitivament pel romanus més fortitat
 per l'islam triomfant davere l'arabio-
 me conquerent. No es, doncs, pas la millor
 religió (ni lo millor estat polític) que triom-
 fa, sinó es la que està més solidament pro-
 tegida per la potència política. A quette ve-

ritat l'iflúent, encara, lo cas del catolicisme i del protestantisme a les Amèriques: triomfen l'un o l'altre segons l'estat europeu conqueridor.

I per acabar, per veure, vai a anotar qualsevol relacionat amb les pobles: Malgrat que la Xina i l'Índia siguin grans entitats territorials i estatals, no són pas, a la vegada, grans entitats nacionals. La Xina i l'Índia són denominacions genèriques com l'Europa, per exemple. A l'interior de la Xina i a l'interior de l'Índia hi ha tanta diversitat, o quasi, de pobles i de llengües com hi ha a l'interior d'Europa. Allà no són, potser encara, a Roma o a Carlemany. Hei amb llurs petits europeus, de l'est o de l'oest per bé que encara més grans. Prendre per model los E.E.-V.V. és tant o més desplaçat, car un país sense passat no's pot comparar amb un de tan vell en civilització com l'Europa o més encara d'Ària. L'amalgama dels U.S.A. és, també, artificial i, de prot evolucionista seguint la curba actual, li arribarà, igualment, l'hora del conflicte agut. Crec ja haver escrit en aquestes pàgines o dit en altres o conversacions amb altres amics, que l'Amèrica actual, tota, porta en lo seu si, una nova Europa en gestació, ben variada i diversificada, i no més, que l'Europa mateixa, tan original o més inclús.

Dissabte, 21 de febrer.

Acabe d'haver-hi, a la Televisió, un reportatge molt interessant sobre los E.E.-V.V. en lo curs del qual heu tingut una confirmació del que anotava en les línies precedents. Pel que veuen trove conclusions si veuen clar que els U.S.A. tenen ja, a més a més, del problema dels negres, tot una sèrie d'altres problemes racials i ètnics. Sobre 200 milions d'habitants hi ha

600.000 dits Indis. Los pobres! ben pocs ne resten
 en aquella terra que ben enterament d'ells!
 Mes, no claudiquen, no reneguen llur race. Ha,
 inclús, recomensat a reivindicar territori na-
 cional i llur primer gest, en aquest sentit, ha
 estat d'ocupar a illa d'Alcatraz, a Califòrnia,
 una minúscula ille on, fins fa poc, hi havia
 havent un célebre penitenciar. Són, precisament,
 los joves indis lo que aixequen la senyera
 de llur race. Molt bé.

A més a més dels negres i dels indis hi haurà
 sempre la qüestió jueva que's passarà. No cal
 oblidar que, a Nova York mateix hi ha més
 jueus que en tot l'estat d'Israel.

Per altre banda, hi ha, més o menys definida,
 una sèrie de problemes ètnics o d'erigey ref-
 rent a les diversitatats comunitàries que formen aquest
 gran estat que no serà mai, una nació d'i-
 dentiques dimensions. Fovui, la injustícia, re-crea
 constitució una nació, mes es un estat d'estats,
 o una unió d'estats. Les nacions futures ja comen-
 cen a aparèixer, mes les violacions fetes a les lleis
 naturals dels pobles són tan grans que'l que'n
 sortirà no està encara ben definit. Los que do-
 mineu ara són los d'origen anglo-saxó, mes
 hi ha forts comunitàries d'origen germanic,
 llatí, eslau, escandinavi, hispano-americana,
 asiàtica, irlandès (considerat a part) i recent-
 ment dels països comunistes europeus. Aquests
 són los que tenen més por de proclamar-se
 americans (ja'ls li passarà). Res altres comu-
 nitats d'origen europeu han comensat ja
 a sentir-se atretes per aquest erigey. Cui més
 culte (civilització - finese) esdevinguin més n'hi
 haurà. Hi haurà, fins i tot, un problema de
 llengües que apareixerà: l'anglès no serà sen-
 for de la única llengua oficial d'aquest vast
 conglomerat de pobles i nacions en formació.

W276

Dimecres, 4 de març del 1970.

Lo dimenge 22 d' febrer, a les 21 h. forenia
lo tren direcció París; ne retornare lo propi-
parvat dissabte pel mateix. Del dilluns al divendy,
davant, vai treballar per la realització de la
manca d'activitat professional a reprendre a
Bosiers, en associació amb un Selens. La
wife no començarà gaire bé lo primer die ni
lo segon ni lo tercer; lo quart feu excellent
i lo cinquè quasi tant. Conclusió: Perspec-
tives, molt favorables, que caldrà, ara, transformar
en realitats dins de dos a tres meses.

Lo mateix dissabte vai telefonar a Selens
d'annunciant-li que l'amic a veure l'antenna.
M'esperava en capdelotz per veure ni potie ver-
tir qualsem del projecte previst. Lo que molt
content del meu "compte rendu" i ara només
està esperant que li transmeti totos d'exe-
cució.

Lo viatge fou aprofitat per anar a veure
la regre i per passar a còm Chau a Liouray,
on dinarem.

A París només vai sortir una sola nit:
fou la del dijey, al divendy, quan s'tove con-
tant de l'entrevista del mati amb lo Sr. Blan-
chet de D.M.S. Vai anar a veure los "clau-
renniers" al teatre dels "Deux Înes", on hi ac-
tue Pierre-Jean Vaillard. Durant lo atz me'n
vai anar al llit de molt bona hora per di-
verses raons: per que s'tove molt fatigat per
lo jornal egotador que feie, per que no tenie
humor per sortir, per que deti'jove llevar-me
de bon d' mati per continuar la procecció. Se
veu que lo preocupació fou intente, per que
lo divendy me sortiren varis "graus" en lo
lluvi inferior. I com que no vai fer cap
obis d'aliments ni d'ingredient, aus lo con-
trari, ne trec la conclusió que l'alteració
fisiològic veique de la prò subconscient d'un
possible proces.

A més a més de lo prospectus per Bosiers

Lo viatge va ésser aprofitat per Perpinyà: vull dir que no solament no vaï comprometre nul·la l'Union-Raurillon, si no que vaï aprofitat totes les possibilitats per ella dins del marge impositiu pel C. d'A. Malgrat aqueixa impositiva restrictiva, posseï, probablement, a part de tres nous clients, un dels quals importantíssim. No vaï aprofitat, naturalment, per veure Vigna, un client vrac que amb lo qual treballam regularment.

Dimercs, 77 de març.

Ha passat una setmana sense escriure res en aquestes pàgines; es qu'hai tingut - i tinc - una feina de enorme, a mi del Consell d'Administració i de l'Assemblea general que s'hi han vingut a ajagir.

Dimenge proper passat, com que feia mal temps, no vaï venir per anar a un sopar de germanor donat pel I. R. E. C. en l'honor de l'advocat Octavi Sallat de Barcelona, lo qual va venir a donar una conferència sobre Víctor Català. Vaï aprofitat, doncs, la jornada per avançar la meua feina personal.

Parlant d'aquest aspecte cal dir que el proper passat divendres vaï anar a veure lo client Sr. Mollat, amb lo estímul d'acord per retornar-nos a Besiers en ell i estovar de pas. Lo motiu era de tractar d'augmentar lo volum de negoci que la V. R. fa amb ell; li vaï oferir, inclús, millors condicions si nos aportava més afers. Digue que les noves possibilitats que li obríem li mereixien, segurament, de veure. No vaï aprofitat per parlar-li de Besiers i estigue d'acord per treballar amb en Selma.

Dimenge al vespre en Joan m'ha telefonat per anunciar-me que - a la p! - se casa. La noia està fixada pel 9 d'abril proper i valdria que no podedem comptar amb mi, hi accés la dona i los fills. Si ho estub d'aquests ho permetes, tractarem de que rigui així.

H248

Dilluns, 16 de març.

El dissabte proper passat vai tenir news d'un
 Selms. L'entusiasme de la darrera visita feic bloc
 a un pessimisme de reculade. Vai decidir d'a-
 mar-hi per veure-li més clar. L'esperit prou,
 que ja manifestà quan lo cas de la cessació,
 de l'U.R.C.A.M. ha tornat a ressorgir. A més a més,
 lo gerent d'Abelham havent-li dit que, a la fi,
 lo meu projecte delatiu a l'Unió d'Estocage, ~~no~~
 s'omirig a realitzar-i com que jo no volie re-
 tornar a Poitiers-li deixà entoreure que lo
 meu necessar potie esser ell, etc. En una paraula:
~~que~~ vai decidir de deixar correr amb ell
 tot los projectes fets renunciant, inclús, a que
 m'almorés la meitat de lo despeses fets tal i com
 estare previst i volie fer efectivament. Però li
 vai dir, finalment, que, hontent començat, ara,
 estare disposat a continuar i que omirig a
 tractar de substituir-lo per un des quatre
 jorns, "courtiers" que reunie a veure'ns a l'Orchey.
 Dit i fet en lo sentit que, sortint de casa sene,
 Direcció Servisy, vai començar ja lo ges-
 tisy ~~en aquest sentit~~ a Poitiers i demà ja ve
 a veure'm lo primer contactat, anomenat Pou-
 get. A hui no hi ere; omi li heu, per telefon,
 que lo servic dissabte a Poitiers, mes diu que
 lo meu proposició l'interessa enormement i
 que, ni que rebre'l, ve demà. Així hem restat.

En "Science et Vie" hi ha un article sobre la in-
 tel·ligèncie de blancs i negrs. Continuen dient-se
 molts bestiesos en aquest aspecte, perquè se com-
 pare amb lo mitjans que no s'ón comparables,
 car la mentalitat, lo men, lo grau d'educa-
 ció, lo medi ambient, no s'ón los mateixos.
 No lo es que, jo dic veint, sobre lo meu,
 lo qual no vau elovar un clar perquè
 aqueixa funció del clar no ferme part del
 seu men, de lo sene concepció del men
 no'n ven la utilitat. Per això lo llenguatge
 no té la mateixa significació segons a qui
 s'adrece la pregunta. Mes, lo més important,

importantíssim, d'aquest article, per mi, és preci-
 sament lo que no forma part de l'argumentació
 principal; són los exemples que l'autor dona
 per provar que'l llenguatge té un sentit dife-
 rent segons la mentalitat de l'individu. Entre
 aquells exemples, hi ha los que proven que l'esp-
 rit de competició no és natural. Per un d'aquests
 exemples són d'una gran importància car m'a-
 porten la confirmació que no vovia que existís, és
 a dir, que la competició no és un fenomen
 natural. Són, que la competició en esport, en estu-
 di, en exàmens, en concursos, etc. és un fenomen
 s'igit d'una derivació de la societat natural. Les
 societats primitives, no són competitives, són sim-
 plement, evolutives. És importantíssim, per mi, per-
 què veí la confirmació del que responde que
 havia d'errar s'igit, me la deformació és, ja, tan
 llunyana que no gosava creure-ho. Això, a més
 a més, corrobore amb les societats animals les
 quals reaccionen igual, sense esperit competitiu.
 Faramidable, per exemple, lo cas dels aborígens
 d'Austràlia, que enllac d'autor en competi-
 ció discutien fins que la unanimitat s'igui
 feta. De la mateixa manera, aquest austra-
 lians, quan l'etnòleg los hi prova una qües-
 tió i no'ls ajudave a resoldre-la, lo consideren
 ven com un traïdor.

Un altre exemple ve d'una tribu d'amerin-
 dians, los Yaximes. Los infants d'aquesta tribu esta-
 ven d'acord amb lo joc propi: un "puzzle",
 me, sense pressa. No omoven tan ràpids com
 los jocs blancs, però tampoc no cometien
 tants errors. Per ells no ere una qüestió de
 temps de competició; ere una qüestió de
 tasque ben feta.

Los Sioux del Dakote, que tan s'ha, valen-
 niat, tenen una noció de correcció que hombrun
 d'envejar: Judgen inconvenient de reprendre
 a una qüestió en presència de persones que
 ignoren la resposta; pensen que s'igui podrie
 passar com un dirif d'humiliar lo que

no rab o de brillar independentment.

Una altra tribu d'indis de l'Arizona, los Hopis, malgrat haver-los volgut, amb força, per començar entre ells, no ho aconseguiren. Donarem la solució del problema tot a la vegada, quan los nys sent hauran acabat.

L'autor de l'article dona encara d'altres exemples los quals no fan sino confirmar lo que jo suposava sobre la competició. Dues, curses, campeonats, combat, lluita, etc. tot això no és natural. És natural i bàsic jugar, fer exercici (esport) etc., on s'entendria de competició i no de competició ~~mutual~~ individual.

Dilluns, 20 de març.

Altir vam tenir l'A. G. de la Federació de Cases, seguida, com cada any, d'un banquet. Bon àpat, com de costum.

En Penget vingué, com previst. D'emportà lo text de l'associació que havia preparat ja en Selms. Digué que l'estudiaria col·locant i retallant en retrobar-me de mà apropiant que jo havi d'anar a Besiers a acompanyar en Nell, lo qual port cap a Anglaterra (amb dues filles d'en Chau) a portar les porgies l'impústicament, com ho feu la Dolce a estat simular. En principi l'acord s'hauria de fer, mes potes voldria més ho fer-lo i orientar-me vers l'Albert, tant més de D.M.S. promets un valor interessant. Aquesta idea m'ha vingut arrel de l'abandó en Selms i encara tot això és vague i imprecís. La meua primera impulsió vers en Penget potes no feu la bona o potes, precisament lo primer contacte amb aquest que feu reunir lo solució amb l'Albert, solució difícil, de la Perpinya. En fi, ja veurem com s'acabarà.

Dilluns, 23 de març.

Dimarts prop-passat, com previst, vam anar

a acompanyar en Ocell a Lieurmay. Fou la dulce la que vengué tant a l'anada com a la tornada. De Lieurmay vam marxar cap a Servion i finalment, cap a Besiers on, després d'haver fet nàvis comuns, jo vai anar a la cita convinguda amb en Pauget. Resultà que no hi era perquè havia tingut un imprevist. No'm vai estar descontent perquè me doné més temps per anar esperant l'autobús amb lo Sr. Blanchet, de D.M.S. De retorn cap a Perpinyà m'aturàrem, encara, a càr Selvet.

A Lieurmay, en Ocell no li restà més que uns minuts, car, amb tota la família Chau, va marxar cap a Marsella a fer-se l'avis' direcció París, perquè en Chau té, encara, "bons" viatges gratuïts utilitzables des de Marsella i no des de Montpeller ni Perpinyà.

Alis' n'em va'n sortit per anar a invitar los Gayús. No poden venir perquè se'n van a Font-Romeu.

A casa, la dona trova la diferència entre quan no hi ha la dulce a ave qu'és en Ocell pue marxa. Amb aquest sempre li ha motius de discussió i, sovint, per los motius avos o similars.

Dimecres, 1^a d'abril del 1970.

No hai ravalut res més d'en Pauget. Deu esperar de que jo faci lo primer pas a fi d'imposar condicions no previstes. No sap lo bé que'm fa car no p'oni dir-li res més i, ni D.M.S. en positiu, ho farem amb l'Albert.

Sarem, per Lieurmay, qu'en Ocell feu barriatge i que, a Anglaterra, comença bé. Més per ell no'm varem res; ni una carta postal. Potser acredita la versió que la gent felix no té història.

Durant aquestes vacances de Pàstora tanim, naturalment la dulce amb novells. Des d'alí, inclús, dos amigues seves: la Patrice, de Besiers i l'Elisabeth, de Lodève.

Durant les festes passades vam anar un dia

a veure la regre, la qual continue igual, i los
Manton, en hi havia la Julia i la Dick.

Una anotació interessant: la reacció entre
la Commune feia, en una setmana, 20000 morts.
Tot lo període del terror quan la Revolució, ne
feia 12000, en tota França! Se parla, se parla i
se parlarà de les víctimes del "terror". Ningú par-
le de la de la reacció de Thiers contra la Com-
mune. En quant a escriure-ho, encara encara:
una veritable empipnada de silenci. I és així
que s'escriu la història; l'escriuen els vencedors!

Una altra anotació interessant: Els racistes
són sempre los majoritaris; los altres se troben
en posició de legítima defensa. Si s'devinguessin
majoritaris, farien igual que els altres, però ja;
tant és veritat que no són les condicions d'exis-
tència que determinen la consciència (individual
o col·lectiva) i no la consciència la que determina
les condicions o modes d'existència. La moral que
depen d'això consisteix de que si no s'ha-
gesseu violat la llei natural no hi hauria
conflictes racials perquè cadascú continuaria
vivint dins lo marc de la seva ètnia.

Així una fa pensar en lo fet de que no cal
aplorar els ètnies en gran estat, per per les més
felices, car qualsevol estat petit arriben a fer
més i millor que els grans grans i rics. Exem-
ples: Suècia, Suïssa, Holanda, Nova Zelanda, etc.
I amb una economia natural encara podria
fer més i millor.

I encara una altra anotació: L'altre dia, amb
l'Elisabet, vam parlar de les deus i de llurs reac-
cions envers los homes i envers elles mateixes
per les qüestions de l'amor. Resortí bé lo fet de
que, per una dona legítima (és potser vull dir) hi
ha una mena de dot natural que, involuntàriament
li altres (especialment en lo cas de poligàmic - o unions) accepten,
accepten i respecten. Entre la Monique i jo, per exem-
ple, no hi ha havent mai més res. Aquesta mateixa
-suposem- natural que l'Éti. Ningú tot per
mi. Mes ja no seria igual ni's tractés d'una

arribant, segurament, car, quan veié, per primera
 i única vegada, la veïna, la va considerar com
 una puteta, com una rival fèrria en relació
 a mi, i no s'equivocà; l'instint li feu veure
 la veritable natura de l'altre car així mateix
 ho resultà. Aquesta després, ^{metjà} l'incident que donà
 lloc a la veïna ràbia - me digué encara que
 estava disforada (que havia estat vell dir) "a parer
 un somni de folie". Cal jutjar, després, de la
 seva desil·lusió i decepció quan, en la cita que
 proposà ella (més endà de la 10 del vespre) trobà
 en mi, o més que el març, lo veí que li re-
 cordava finers prestat i altre coses, que no havia
 tornat. Es a dir que jo havia volgut me en-
 treviste amb ella (en lo meu despatx, veí proposat)
 en jols dies, i ella me la proposava la nit i en
 un dels dos apartaments del replà on no hi havia
 ningú més. Es d'imaginar-se la seva decepció
 i ràbia, tant més si lo seu "somnia de folie"
 se l'havia imaginat de veritable "folie" i no
 solament veure pensar en retornar lo man-
 lletat això, fins i tot, albirant encara trobar
 un benefici material. Es pot probable de que
 la reacció de la veïna envers la veïna trobà
 en aquesta una reacció idèntica de reciprocitat; i
 canvi, l'una i l'altre deuen, o devien, acceptar com
 un fet normal i natural de que l'Eli sigui
 irracional en lo seu paper d'espòs deuen, de debet
 admesos sense comprensió. Que va semblant deuen
 existir amb la Marie Terese i la Claudine per ex-
 ample. Aquesta regularitat natural, però, no s'empere
 fins que lo seu paper; depèn de la mentalitat de
 la deuen en qüestió; lo cas de la Rose es ben
 elogiós. Retornant al cas de la veïna veí he
 ore la rúbrica: Prejste la cita i hi ve amb la
 il·lusió de passar "un somni de folie". En lloc
 d'això la rebí amb una lliteta on hi havia anotat
 tots 4 nos (desagradables) per dir-li, aquesta preter,
 malgrat un rebostade de moltes paraules a-
 mables, adul·ladores inclús, no impedí en la
 cruel decepció i revenge, com se veuà la

H284

Noille

Micheline Joubert, la Rose, i d'altres que ave no
reporadi. Ex altò qu'hai dit mès d'un capri:
Ls deus, amb ls qual d'arribe a nune certe
amintat, ni note ls "lès" s pitjar...

Dilluns, 6 d'abril.

Ahir vam anar a rebre en Nelli ls dus fills
d'en Llian, a l'aeròdrom de Montpeller de re-
torn de leur estade lingüística a Anglaterra.
L'avió arribà a ls 22 hores. Com que 'ns
colguèi passar per Liuran, fet i fet eren
ls dus de la matinade que 'ns passaven
al llit. No hem tingut temps de parlar
encore mes ha arribat molt content; hi
ho de que...

A l'arribada vai deixar la Dalce a la sua
cambre de la C. V. car avui han reprès les
cursos.

Dimecres, 10 d'abril.

Dimecres prop passat la Dalce va mar-
xar cap a Barcelona per tal de repre-
sentar-nos a la noce del meu german
Joan la qual se celebrà ahir. Ha re-
tornat aquest mitgdie i aquest tarde
mateis ha reprès lo camí de Montpeller
on demà té un examen. Din que 'ls
recents corats vindran la setmana que
ve, ara han anat cap a Alacant.

Dilluns, 13 d'abril.

Mi diabolte mi diamenge no hem sortit
de case. Jo nemi vai anar a venge
en Doque, de "Midi Libre" per fer-li la pro-
posició de llançar-nos, ell i Jo des, amb la
guistia del mensual. Aqueste idee m'ha
vingut pel fet de que, amb es delerale, la
we s'intermitge massa i que, a més a més,

l'equip de redactors que pot vertir del seu estat
 l'unic valid es ell. Es a dir a que no veient
 cap perspectiva per aqueixa banda, haviem pen-
 rat de que, prohoie per tot val, lo joines mi-
 mers i llansar una vida en aquest a totz
 ls esp. laboracions possibles. En Baquei estiguei
 d'acord si jo m'encarregui de totz ls que-
 stions redaccionals, car ell nome pot assequ-
 rar las questions administratives. Pre cal dei-
 xar passar uns dies per veure lo resultat
 de la darrera entrevista. Promesa d'en Delouelle
 (fete disoable també) i presentar-li lo fet. Ell
 voldria, molt sincerament, crec, per quelcom
 ms no amb "Midi Libre", ms que perque es un
 p'nsori de Montpeller, ejoia, per la tendencia
 esquerrera? d'aquest diari; tant ms que lo
 opulencia qu'ell recrea, tot regut, quan jo
 li vai per la meua propoicio, fan una solu-
 cio a l'erigen de la qual hi ha un indi-
 vidu que ho vol, es de dreta ricis, també no
 n'arquite i a ms a ms, no catala; se tracte
 d'un occità de Tolosa efroncesat completa-
 ment. En casu, si be no se quei pense en
 Baquei de tot aiso, se que'l seu germa gran,
 lo meu amic i esp. camarade de treball, havia
 entrat en l'occitanisme.

Dijous, 16 d'abríl.

Hoi anat a veure en Delouelle i, a la manera
 que li hai presentat, n'ha acceptat lo fet. Pre
 lo que cal es fer val per una realitzacio ra-
 fide. Vai a tractar que, per part meua, ni-
 qui aise.

Dilluns, 20 d'abríl

Ahoi van venir a passar lo die amb nosaltz,
 ls Baivoert. Pel mati van anar, inclis, jims,
 al die de la Sardane. Van estar unes hory agra-
 dable ms en la companyia d'ell que d'ella.

Un efecte, elle, que' enganyà, o almenys, durant més de dotze anys son marit, té una barreja de mitjans que son ara de fora en moralitat i jurídica.

Vou a buscar omni qualsevol relacionat amb la moneda en veint a trobar una solució més natural i racional que l'actual, la qual ha fet tant estralls per la seua apropiació. Haig d'legit, precisament en lo d'època d'omni, ~~quels~~ crims derivats de la possessió de la moneda, o, més ben dit, motivats per l'apropriació de la moneda, entenent això a l'Estat francès com la despesa de la defensa nacional. Caldria, doncs, trobar un mitjà d'interès que no fos comú sinó personal, una mena de xèquers permanent per cada persona rote la forma de bit. Les perilles, o magnètiques, o tot altre solució més pràctica. Es a dir que cadascú, a la veïnesa, possiria aquesta mena de carta d'identitat econòmica a la qual s'hi inscriurien tot els debits i crèdits i que essent estrictament personal, no més podria ésser utilitzada per l'interès, o lo seu tutor pel menor. Naturalment que caldria prevenir de parlar trovats als tramperes. Tot això són problemes i solucions massa complicats per tractar d'aportar ara una solució; tot això forma part del conjunt de coboris que tinc al cap i que caldria reprendre si un dia arriba a poder-hi treballar d'una manera general. La solució que cal trobar consisteix en que cada ciutadà del món pugui amassar tots y niquers que pugui més que no niquers ni transmissibles per heretatge ni per cap altre subterfugi. D'aquesta manera rebre, mutar, etc. per apropiarse dels béns d'altri seria inútil perquè los béns així adquirits no podrien ésser mai negociables enlloc perquè no portarien la distinció del lladreget sinó la del propietari veritable; no tindrien, doncs, cap valor per ningú l'època del seu propietari original; ell sol podria negociar-los i transmetre'ls contra debits controlats i destinats, exclusivament, a l'ús de l'interès. Naturalment que això presuposaria que, de de

la naixença fins a la mort, cada membre de la societat tindrà un crèdit mínim, i aquest se'n podrà augmentar sense límit, segons els mèrits particulars de cadascun, ms, en aquest cas, per a l'exclusió de l'interessat. Si una organització societaria pot així possible les més grans riqueses, joies, monedes, etc. potrien restar (no novales, de fets) ms, en la seva en la rentat d'ovnis sense quantitat, per tot, sense por de que ningú se'n apropiï. Per que apropiat-se'n, ni per tota altra manera que el seu legítim propietari, no tindrien cap valor? Ni rebor un cotxe, o un immòbil, no tindria cap efecte, no seria possible, perquè aquest només podria funcionar introduint la famosa carta magnètica personal.

Dimecres, 22 d'abril.

Duir vol tornar a veure en Jaqué. La cosa continua evolucionant bé, tan bé que naltre ja sortirà lo primer número a fi de mes. Davant la meua reticència a anar tan de pressa, ha dit dues, durant la 1^{ra} quinzena de maig. Tracta; per la meua part de que pugui ésser així. Potser serà possible perquè la meua proposició ha evolucionat en lo seu esperit en lo sentit de que col·laboradors veus, de "veid'libre", puguin publicar hi articles i reportatges d'actualitat rossellonesa, i part, etc. En a dir, per-ne una mensual més complet. Almenys en aquesta etapa d'interessament dels rossellonesos no hi veis inconvenient, ans al contrari si jo puc controlar lo contingut. Un aquest aspecte no hi veu cap dificultat, tant es així que es ell mateix que m'ha preparat d'esser-ne lo redactor en cap. Jo, de moment, no l'he acceptat, ms, després de reflexionar-hi compta acceptar com hi he renunciat, mentre no sigui un exit, a per ell cap salari o "pige", la cosa pot esdevenir interessant després, per exemple, de la meua jubilació agrícola i, avans, també, probablement per fer funcionar, altre velle, lo meu expedient de periodista i los meus jubilació que veu ad-

quirir qu'on exercei aquesta professio. Per altre banda, si un periodlic així pogues arribar a tenir prou difusió per esdevenir rentable, fins i tot estrictament parlant, caldria afectar-li un cert personal; en cas, a la millor, la delce o en Nell podrien tenir-hi una activitat professional.

En fi, ja veurem.

Ha passat de dos anys que'l professor Barnard, de l'Àfrica del Sud faia recerces en lo món a l'empeltat en un cor humà a un cor cardíac clínicament perdut. Aquest primer empeltat morí poc després. Me arren del món, menys - entre els grans estat, avançats - a la U. R. S. S. de d'acabadent una vague d'empelts cardíacs i tot lo empeltat, o quasi, anaven morint, los uns poc després, los altre més tard. Motiu d'aquelles mort: sempre la mateixa: refus de l'organisme contra l'empelt. Davant d'aquests trists resultat, lo cor mèdic feu prove de més modestie i fa ja un cert temps de que no s'opere ningú més. Los fet, han demat rard als covicités que deien que l'empelt del cor encore no s'tave prou a punt per aver aplicat a l'home. Valie més que tot lo cor mèdic mundial haquis fet con lo covicité; així no s'haquesen demat vons, il·lusions als melions de cardíacs que vivien d'esperances, quelenus des quals han deipat, indús, de viure quan creien estar salvats.

Aquest fet, del refus de l'empelt me fa pensar molt en l'erigen d'aquest refus, de tot lo empelt en general, i totó aliés; es a dir que la nature accepte los empelts de la mateixa unitat biológica i refuse los altre, o, dit en altre termes; los cor refuse tot lo que no forme part de la seue única unitat o individu. Es un gran misteri això de la unitat biológica (individu); un gran misteri que, potser, té seue certe derivació amb les unitats físiques (clon) i geogràfiques (racials). Potser, en definitiva, tot això acaba per formar les ètnies pures, o, potser, perquè d'ètnies biològiques pures no ni deu

haver cap o quasi; solament quolens individus per
 ci per llà, car hi ha hovent i hi ha massa bar-
 rage de races. De tots maneres, prenent lo primer
 pelionem, la unitat fisiològica de l'individu
 es, potes, d'ací que frart l'herigen de l'atracció
 racial i geogràfica de la pràtie ètnique, car
 mes pot negar que tot individu normal sent
 une atracció envers la seue veritable pràtie èt-
 nique, es a dir que d'aquesta gran i única
 veritable pràtie l'atracció va fer lo fruit de
 naidença o, m's ben dits, retorn a aquest fruit.

Dilluns, 27 d'abril.

Lo dijens forejo-passat va telefonar un Joan
 per annunciar nos que preniem l'autobús de la tar-
 de per arriuar ací a ls 19'15. I arribé Joan.
 Hem tingut los recents casats fins alior a ls 15
 que retornaren a Barcelona. Disolde me van
 apropiatar per anar a veure la Campi. Hem la
 Delce la qui'ls acompanya prertot a Vient-
 peller. Ha estat ben agradable aquesta visita, tant
 m's agradable que'ns hai tingut la satisfacció
 de retrovar un gornu foree correnyat, molt
 m's del que'm creie.
 A part d'aquesta visita hai emprat tot lo
 temps qu'hai pregut a redactar artíds pel
 futur nou diari.

Dimecres, 29 d'abril.

Ahír, com venimint, vam anar en vell,
 en Lucien i jo a veure en Danyé: go per portar-li
 une quinzene d'"papers" pel memorial en pro-
 jecte i ells pel defensar - i presentar-li - llur
 bande dibuixade. Vam decidir de fer ho síci per-
 que jo no sóc capax de jutjar aquesta menre
 de producció, o, almenys, en l'orientació que
 s'ha llur, car no n'hai llegit mai cap d'a-
 questa menre d'eventos fantásticus i de sciencí-
 cis.

En Baugué va semblar trobar la dita banda
 força bé; on, en definitiva no sé si serà pos-
 sible publicar-la perquè, a base d'un mes d'è-
 pere, per la continuació la cosa presenta mol-
 te inconvenients de memòria. En quant als
 meus articles, nos tornarem a reunir quan
 ho hagi llegit. La reunió s'acabà amb a-
 quell ambient del tertúlg simpàtic que
 vai viure a Montpeller entre els cempars, d'amb-
 dos diaris.

Dissabte, 2 de maig del 1970.

Ahí síem, 1^{er} de maig, (per tin) vai telefo-
 nar a en Seluó per saber noves, car ni en
 Nicolás i D. M. S. no demoren pensar ni l'un
 ni l'altre no han respost a les meues no-
 ves d'etg. Sobre D. M. S. lo silenci em porta
 lo que m'havia dit 2^a a dir que deca esset
 veritat que'l Sr. Blanchet i, adhuc, lo seu
 adjunt Perros, ja no finte resen la societat
 en qüestió. En quant a Nicolás, la nova que
 m'he donat s' de talte: Lo patró - expedidor
 Guibal, lo més important de l'Heran i fins
 tot, segurament del "Midi", diu que ha estat no-
 menat Pt. Dr. General de Nicolás. Agust fet expli-
 que també lo silenci del Sr. Plessis lo qual,
 potser tampoc no finte res. En tot cas, com
 que Guibal conserva lo seu servei d'expedició
 del "Midi" s' inutil esperar quelecom. No sé
 de qui ha vingut l'oposició (iniciativa),
 ms per Guibal de tracte d'una reconversió
 racional i intel. ligent, lo qual emprime
 una negode ms, lo que dic i redic sobre
 l'origen dels negociants - expedidor.

Pel que fa referència al projecte que tenien
 ara sí que cal abandonar-lo completament,
 car amb el Albert no podem començar res
 de tenir quelecom de soliel. Amb en Seluó
 sí que, poc o molt, haguérem pogut fer
 quelecom. I, pel que a ell respecte, varem

la ome per i il·lusió de retornar a la Zona ja
 estaríem en marxa amb 75 o quatre illents,
 mes amb l'Albert aquesta mane de treball no
 pot ésser. Car, referent a la Zona, ni hi va cap
 a fi d'un any ja un éxit. I veure la
 ome per l'home no haques impedit ni, pot-
 ser, facilitat l'altre, cas inclús, inclús, amb
 la nominació de Guibal, ja que per la Zona
 no havia tingut necessitat d'utilitzar los seus
 "courtiers". Poter haver insistit amb en
 Selmo concipient la ome per que ja va ma-
 nifestar quon lo cas de no acceptar la pro-
 posició VRCAM-CAT. En tot cas are sembla que
 los fets són fet i que no hi ha res a fer ni
 per un cas ni per l'altre. Hai arxivat in-
 clús lo "dossier".

Arxivat e no me cal ~~trav~~ les conclusions
 que d'imposen i, fet que a mi respecte, re con-
 fira, una vegada més lo fet de que quan-
 tina una idea ni no la puc realitzar, d'al-
 tre la tinc, potament, més tard i la realit-
 zaran. Si aqueixa idea l'haques realitzat
 l'any passat entre altres, i' est. es foren possi-
 ble de que ni Blanchet ni Guibal no haques-
 sin estorbant los meus plans i, fet que fa a
 aquest darrer, a lo millor, la ome recoven-
 rí d'ore no s'haques produït en lo sentit
 realitzat. En quant a Blanchet, lo seu comi
 per un altre, alhora, no us haques afectat car
 hauríem tingut temps de fer la prova de
 la nostra econòmica utilitat. En veure,
 fet que a mi respecte, hi ha, regerament,
 una pèrdua de profits important probable;
 hi ha, també, moltes preocupacions i tasques
 en menys, veure comptes possibles dificil-
 tat-gelors amb en Brunet. Hi ha, finalment,
 que no haurie pogut ocupar-me del pro-
 jecte de preure en curs, com podre' fer ho
 are. Que tot ripui, deus, com lo destí ho
 preure i veure "regret". L'èstima, tanma-
 teip per l'Albert...
 a) ni los de la Zona.

#292

Dimecres, 6 de maig.

Dimmenges, propi passat, vam venir a veure'ns en Cibera i la veure esport, aprofitant d'una excursió en autobus del Casal Català de Tàrragona. Encara qu'algunes visites, inesperades, destorbaven els nostres projectes, els vam rebre i foren una hora ben agradable amb ell, car ella és molt farsada. Vam anar a dinar al restaurant d'ed'or l'Eli marçà cap a Servian, a tenir cura de sa mare mentre l'Olbert i la Pepita anaven a Barcelona.

Aquesta vegada la Dolce no ha pogut venir amb la seu entre cor, en lo moment de venir s'adona que li hem li havia rebut la banqueta de davant. Mai havia sentit dir d'un tal rebatori: rodes, bateris, crist, etc., si, més rebat una cosa tan voluminosa! Clar que en un 2 CV això és fàcil, ja que s'obre fàcilment sense clau (pel dretre) i que per desmanegar la banqueta no cal, pràcticament gens.

Aquest disquet (sort encara que, segurament, l'asseguradora la pagarà) afegeix al fet que en Servian (ho ha reconegut) no va vendre un "clau" i que l'amic de la Dolce n'usa i n'abusa, és ella mateixa la que ha decidit de revendre-le.

Aquesta tarda ha retornat l'Eli; i en Joan que l'ha anat a cercar a Servian.

Dilluns, 11 de maig.

Amn tingent, a dinar, a casa, en Joan i en Girou.

Ahí va fer mal temps i no vam sortir gens. Entre altres coses vam escoltar Cyrano de Bergerac.

Vai a anotar qualsevol relacionat amb la formació de la Terra. No sé si és ho o si servirà un dia: lo que se'n diu la corte terrestre, terra, roques, minerals, etc. no seria

altre veu que els residus de carboners (animats i inanimats) acumulats en lo ^{trans} curs del temps. La fossilització tal com l'entencim avui, seria l'estat intermediari del fenomen d'acumulació, es a dir que tot hauria estat primer negre fossilitzat (fase post mortem) després fossilitzat (per l'efecte de la rotació) i, finalment negre d'integració, per recomençar lo cicle i augmentar la condensació i arribar a la supercompressió i nou esclat de l'astoc.

Les primeres eructs del nostre planeta se feren amb l'acumulació dels residus de carboners orgànics (animats i inanimats). Les fermentacions d'aquests residus que van produir les acumulacions de gasos i de cossos grassos, i llur esclatament per supercompressió, produí los terratrèmots i volcans, les erupcions dels quals feren emergir la primera terra fora de l'aigua.

La deriva dels continents tindria per origen un terratrèmot universal lo qual tindrà la base d'acumulació terrestre; llavors seria seguit a una supercompressió sega originalde per fermentacions. Aquesta primera acumulació se feu al centre del planeta perquè era més pesada que l'aigua, i s'hi muntava pel principi de la força centrífuga. Aquesta acumulació no podia provenir més que de residus de cossos (inanimats i animats) perquè el centre del planeta no podia gelar-se. Més tard hi haurà d'altres cossos solidificats i fossilitzats (gasos i líquids, solidificats); n'hi ha encara avui, per exemple, lo glaç dels pols.

Dimecres, 13 de maig.

Acabi de revisar lo pamflet que van escriure lo 30 d'abril prop-passat sobre de Gaulle i Pompidou. Es força extens i viuient i no se'ri'l podré publicar ni en. A França veu que no m'hi ha "Le canard enchaîné" on, potser,

hi tindria coberta; i encara, car se tracta d'un
 periòdic on me sembla que només hi ha la
 col·laboració de l'equip que l'edita. Per altre
 banda, publicar-lo representa per mi i per meus
 en aquest país de "llibertat," una sèrie de riscos:
 jo encara no sóc "francès" a part entera, ni bé a-
 quet període s'acaba lo meu quere, val a dir
 que, de fet, seré sempre un estranger naturalit-
 zat. Per altre banda, l'Elis, viceconsellera d'edició
 pendent car, ni no pòden res contra mi, podran
 cercar "eine para al gat" als fills quan
 arribi l'hora de llur establiment productiu,
 ja que, de moment, aquest està orientat
 vers l'ensenyament. En fi, de moment - com
 deia Cyrano de Bergerac - ho faí per mi. Compte
 doncs, passar ho a màquina; deprés ja ven-
 rem.

Divendres, 15 de maig del 1970.

Avui en vell fa 17 anys. Què lluny que
 es tot això! Aquella terreta de Montzella, aquella
 clínica on nascué aquell infantó extraordi-
 nàriament gros! Ho celebrarem demà passat, di-
 minge, que hi haurà la Delec.

Ahí vam anar al cinema a veure "L'aveu"
 un film extret del llibre d'Arthur London un
 text que feu vice-ministre del seu país en lo
 any 50-52 i del qual tinc un llibre sobre
 rofornage car hi feu la guerra en la Brigada
 internacional. En aquella època hi havi
 los processos stalinians en la Democràcia popu-
 lars i London feu verdaderament a cadene per-
 pretue junt amb una vintena més, a la
 mateixa pena - los menys - i a mort i in-
 tre los quals hi havi lo secretari general del Par-
 tit. Després de la mort de Stàlin foren tot reha-
 bilitats - com tant d'altres en la altes democrà-
 cies populars.

Lo llibre en qüestió, doncs, lo film d'aveu
 com fox detingut, interrogat, torturat material-

ment, físicament i moralment fins arribar o obtenir d'ell - i del altre involucrat - lo que valien, es a dir, la confessió de crims polítics que no havien comès, a fi de poder-los passar en judici públic i demostrar al món de que se tractava d'una justícia sense, pura, on cada involucrat podia tenir la defensa que valien i parlar com valien.

En qualsevol d'horrors que no's pot descriure amb poques línies. En tan horrors que, a través les escenes del film hi veiem la mateixa pròpia cas lo desenvolupament del qual haquí, esset idèntic ni, s'ullet d'haver-hi a França, la 4^a República d'aleshores hi haquí havent una República popular. En segur que, a uní tambe, ni haquí per reconèixer fet inexistents i que, per continuar creient lo Partit, ni haquí auroat di tot lo que haquí volgut. Hi di es segur que haquí se arribat, car sempre i anyt després de la mateixa exclusió temporal? encara continuave tan encaparrat com avant lo drame.

En terrible, terrible de veure tot això! En terrible de veure com uns principis tan bons poden arribar a degenerar fins a tal extrems horrors. Segurament que cap altre unitat d'interès humana: polític, social, religiós, filòsofic, etc. ha arribat a aquest extrems, amb les seus adeptes.

Les visions d'horrors d'altres me reporten a la meves solucions humanes que cal cercar per evitar tal crims, tal injustícies, fets nota l'aparició de la me' just i social justícia. Quan pessi qu'hai pogut excel·lir d'entar en aquest terrible engranatge, d'una manera llibe i desitjada i que l'hai veient lleialment i fidelment durant tot, anys - avant i després del meu pròpia cas - me ve una organyer i una història que no se qualificar, i al mateix temps una gran tristesa de que tot allò que tant havia estat no sigui ni que tot això: "L'avenç".

Dimarts, 19 de maig.

Dissabte va arribar Ja Delec i ha tornat a marxar aquesta tarda. Dimmenge haurien d'anar a passar lo die a cà la Patúcie, mes s'ha refrontat per qüestions de solut. Això feu que vam marxar Dimmenge, a mitja tarda, cap a Liouray i Servian. A cà la Ursuline hi vam deixar en Vall. L'endemà, o sigui dilluns, vinguerem tot per menjar una corgolade, tot i havint encara de la regre, car la Pepite i l'Albert ne van aprofitar per anar a fer una excursió amb uns amics.

Dissabte també vam retornar a Ternet per la qüestió del terreny. Vam veure'n dos, un ja vist i un altre de molt interessant pel que m'altres volen fer-ne, de moment. Lo propietari no hi era, però es molt possible de que'l comprem.

Dimecres, 20 de maig.

Lo terreny en qüestió l'heu comprat: té espesme mes tot no ven aprofitable per la construcció car té una posició en "espalill". Així i tot n'hi ha prou per, per-hi, n'calic, tres tarres. Hi ha també tres fonts de foc d'alt i l'aigua es bona i fresca; hi ha, per altre banda, una "cabanon" d'una sola peça amb porta, dues finestres i una sortida per l'immensitat; hi ha, finalment una espessor, exagerada, d'altres fruites: pomers, ambrecoquers, cirerers, avellaners, etc. I, potser lo més interessant: tot està creat amb fonaments d'ebre i cobert amb metal·líque. En una paraula: no solen molt i sembla que hem fet una excel·lent compra. Dimmenge prop. passat ja hi vam anar a fer una voltellada. Ara hi farem prou l'electricitat i arranjarem lo "cabanon" com "dormitori" i, com a la Redoute, la caravana nos servirà de dormitori normals. A més a més, potser hi podrem lo refà de casa la qual ve

permetria de fer servir dos foratons més. Una
 altre problema urgent per resoldre es lo del WC;
 d'aquesta manera s'està molt millor que la
 Redente. Si, per de més de ls fouts, hi volem portar
 l'aigua corrent, se pot fer tot seguit, car la cana-
 lització passa davant la propietat. Només hi man-
 quen ls cloaques i ls quals, més o menys tard,
 seran pesades pel municipi; alhora, per aquest sol
 fet lo preu, almenys, s'ablarà. Però com que nos-
 altres no tenim ni intenció ni mitjans econò-
 mics per construir, no podem fer res.

Dijous, 28 de maig.

La premsa acaba de portar una nova que dona molt
 a pensar: ls astronautes americans van reportar de
 la Lluna, una càmera de televisió que hi fou
 deixada, prop de dos i mig anys per una de ls
 sondes "Surveyor" que hi enviaren. Després, durant tot
 aquest temps, la dita càmera fou sotmesa a tem-
 peratures anant de +120° a -150°, sense exigir
 ni humiditat, als raigs còsmics, etc. Tot això,
 però, era, segurament, suportable per un aparell
 terrestre metàl·lic; però, lo més extraordinari, és que,
 a diu d'aquest aparell hi havia un estretococ-
 terrestre que havia reapat a l'esterilització. Tal
 microbi, doncs, ha sobreviut al laps de temps i a
 les condicions terribles de la Lluna, tan diferent de ls
 de la Terra; ho sobreviut perquè, si retorn a la
 Terra i posat, de nou, en condicions adequades,
 l'estretococ *in quietis* ha reppos *vide!*

Aquest fet és, sensacional, o és encara més
 per ls contingències que corre de traure'n. Hi ha
 perill de contaminació de la Lluna, i d'altres
 parts en lo futur amb microbis terrestres i no
 som capaçs d'estar segurs d'una esterilització
 absoluta. Potser, inclús, d'altres microbis estan en la
 Lluna, enviat per americans i soviètics, car
 seria massa casual que l'hi hagués enviat. Sen-
 se fer-ho express - se trobà, precisament en l'ú-
 nique peça que n'ha recuperat. Potser, inclús,

4298

n'hi han enviat, també, a Venus i Mart. Enviar microbis terrestres en arbs, ja o encara, sense vida, no es greu, greu, al cap i a la fi. Mes si un dia ho enviem ~~en~~ arbs amb formes de vida, què passaria? No es previsible, ms podrie es-
devenir catastròfic. I ara lo contrari també ho cal albirar, és a dir que'ls astronautes vehiculis cap a la Terra microbis siderals, microbis que allà poden ésser benignes, o vice-
versa, i aei, o vice-versa, terribles.

Dinents, 29 de maig.

S'està acabant lo ms de maig. No serà com lo de 68, però n'hi assembla força. Es val dir que estem lluny de la tranquil·litat i de la prosperitat que, tant vudaly, i franceses lo que domi-
nen lo pas, i que'ls dominen amb metades, onde vegade més autoritaris, ms plutocràtics. Ara mateix comencen ja a aplicar una llei repressiva quicòmque no ha estat votada; i no ha estat votada perquè membres, mateix de la classe dominant, però no governants, la consideren massa retrògrade. Estem vivint doncs, en un període pre-revolucionari i pre-fascista a la vegada; una veritable olla de guill, curulla d'injustícies i d'abusos, que per-
hclatar rebrot de trevalte, vris germans des de maig 68.

Dilluns, 1^{er} de juny del 1970.

Di'rosbte, pel matí, vam marxar cap a Ouderre veine la delec la qual n'ia acabant lo curs universitari a Montpeller. Lo motiu era ve-
re un advocat per estudiar si hi havia possi-
bilitat de recuperar qualescu robor lo deute S^g Ferné, lo nostre ex-impuil·li de Besiers. Semble que sí. Ja veurem ms tard.
Vam acabar de passar la tarda fent qual-
cuny congres. Pel vespre anàrem al cinema.

Altr, altre volte - pel motí - emprant qualsem
i per la tarda, retorn cap a Perpinyà on hi ha-
vié l'Orfós Català de Barcelona amb motí
des Jocs Floros del Rosselló.

Dimecres, 2 de Juny.

D'altre, per la tarda, que ven, oficialment
propietaris d'aquell terreny de Veruet. També anar
a vigilar a càl notari i ho veni pagar tot al
comptat. Això fa que, tot temps, hi havi in-
termit la quasi totalitat de La Redoute: prop
de 49000 ~~francs~~ sobre los 50000 fr, dels quals
ne colque d'acomptar 10000 deusats a en Satge.

A París hi ha un terratrèmol terrible. Una
vegada més, és un país de la Mesqu de treu-
cadure del continent origen de la deriva.

Aquesta deriva, doncs, aquest treucadure
de la massa mantílica primitiva del plo-
aus (terre en tant que tal) vingut, segurament,
deu a conseqüència d'una fermentació colos-
sal. La deriva del continent s'inicià pel fet
del més gran terratrèmol de tot los temps terres-
tres, terratrèmol produït per l'explosió dels gasos de
la fermentació colossal en qüestió. És a dir
que'ls terratrèmols principals ven d'erigir per-
mentables i los altres ven a conseqüències secun-
dàries d'aquells erigien: noves liberacions de
gasos pel moviment derivatori diversos: per
això los ~~terratrèmols~~ terratrèmols més importants
ven tot, o quasi, en la Mesqu de treucadure
d'oz, gemençà la deriva.

Los volcans i los terratrèmols ven dos pens-
mens d'identie erigien: las fermentacions colos-
sals. És, però de la Mesqu de treucadure, suare-
mentades, enloc de terratrèmol hi ha, quasi
sempre, volcà. Lo terratrèmol ven, doncs, un
volcà evantat perquè las pressions de la fer-
mentació s'han alliberat per la Mesqu de
treucadure de la crosta terrestre. Avant lo
gran terratrèmol-volcà de treucadure de la

massa sòlida de la Terra, hi haurà més volcans que terratrèmols; tots els montanyes són lo producte dels volcans; la majoria de les illes segurament també, les altres són d'erigir de ribaterri.

Finalment cal suposar que tots els fonts calents de la Terra, tenen lo seu origen de calor en lo fet d' que les aigües s'escalfen al passar prop d'una regió interna en la qual hi ha una gran calor de fermentació i que los gasos produïts s'han inflammat (per supercompressió) donant origen a una combustió interna. Si aquesta combustió no adquirís una certa importància no hi haurà ni terratrèmols ni volcans.

La relació directa que hi deu haver entre los terratrèmols i los volcans me fa pensar en la que hi deu haver entre les estrelles i los planetes. Pensi que los estrelles i los planetes no són més qu'una sola i única cosa, més en estat d'evolució diferent. Ho a dir que ^(estel) seria un sup-planetes supercompressat que ha esclatat per excés de compressió. A l'escalar s'ha inflammat desenvolupant així estel fins a la seva autocombustió, és que significaria que los estrelles serien la darrera fase de vida d'altres estrelles, donant, avant de desaparèixer, naixença a d'altres futurs planetes i, en definitiva, a d'altres futurs estrelles. Com? Què? L'energia irradiada per l'autocombustió, se crea l'escalfament de certs zones properes a la dita combustió, qui diu escalfament diu gasos; de gasos a nebuloses minúscules; moltes s'acalfament produïts per estrelles en autocombustió; moltes minúscules nebuloses formant una més gran nebulosa i donant naixença a concentracions gassoses, les quals, per rotació se transformen en atmosferes, (líquid gas) aigües ^(líquid) sòlida (terra); dones en planetes, les quals transformen, paulatinament, tota l'atmosfera primer en líquid i després en sòlid i, finalment per supercompressió, en noves esclatament per recomençar lo cicle.

Dissabte, 6 de juny del 1970.

Pensàvem anar a provar la tarda a Vernet, mes no sé si ho farem perquè ha un die molt plujós. Si no hi anem compto aprofitar la tarda dactilografiant una onena de "pamflets" que vaig escriure, lo 30 d'abril, darrer, contra de Pauella i Panyridou. Freie temps que hemie agut projecte a fi de contribuir a desfer la llepense de Pauella i de denunciar l'arriviste Panyridou. Lo texte es force extens i molt sever. No sé si trobareu qu'il vulgui publicar. Lo tan dur que, este'l meu nom, me caldrà esperar encare que tingui cinc anys de naturalització per oi desas, llur rabié los hi fés intentar un acte d'amal-lació de la dite naturalització (estabilització caldrí dir).

Dilluns, 8 de juny.

Ahir vam anar a fer una "cargalade" al nostre terreny de Vernet; l'èstime que'l temps no va acompanyar.

En definitiva, sembla de qu'abandonarem lo projecte de transformar lo casot en "règion", car, seguint en compte de que s'tà construint entre'l mur de votament, segurament se deu enser force breu i; si hi possem laus mobles, s'probable que's farien malbé. En limitàrem, en fi de reflexió, a frontar-lo de nou (lo casot) i a congruar un WC. qu'he'm perfeccionat que'l que teníem a la pedata. Tant més així que sembla que'l seu emplaçament, ideal per l'entrada i lo punt de vista, no ho es, tant per situar-hi la futura villa; sembla, en efecte, que lo millor emplaçament per la torre es cap al fons, a dreta, de la propietat, car es allà on, l'hivern, lo sol s'hi pren més tard. Lo fill del propietari venedor m'ha dit qu'ell ho haurie fet així, en cas de construcció. D'aquest moment, lo casot, com

quies d'objecte agradable, pot tria subsistir per la seua funció primitiva: emmagatzem per la collita de la fruita i mals endorços, d'aïnes, etc.

Dijous, 12 de juny.

Ha temps que'm provi la qüestió del per què d'atracció de l'home envers les pits de la dona. Si he' a veritat de què qu'es agradable de tocar-los, d'acariciar-los, etc., ~~per~~ també, veritat que aquest plaer no tenen una mesura comú amb la potest de l'atracció, és vel dir que aqueixa atracció és molt superior al plaer que l'home'n trau. Cal afegir, encara, que per la dona, ni que hi ha veritable plaer en rebre la carícia de l'home. Alhora, doncs, hi ha atracció per l'home i, pràcticament, sense plaer. D'on ve aqueixa atracció? A force de pensar-hi he' trobat una explicació, que sense ser la bona - segurament - potria hi ha qualcun de veridic. Com que, de moment, no he' trobat cap de millor, la vai a anotar a continuació:

L'atracció de l'home pels pits - (mamelles) - de la dona seria la conseqüència d'un complex de frustració mamel·laria; una mena d'atracció biològica envers la gran part de la dona en relació a la petita part de l'home (mamelles atrofiades). És a dir que l'equilibri mamel·lari no existint entre ambdós parts, lo d'equilibri de l'home va a cercar la compensació en l'atracció envers una repartició desigual.

Tot això, presuposaria de que, a l'eriger, l'ésser vivent que donà nouçance a l'home i a la dona, era unicel·lular i se reproducia a partir d'ell mateix; és a dir que la reproducció se feia per una mena d'autoqüesis. Això es, potser, semblable o tenim en compte de que avont hi ha - i hi ha encara per molt ~~estats~~ vers animals - la reproducció per partenogènesis.

(1) quan encara vivia en medi líquid.

Quan a l'autogènesis se passa a la reproducció normal, veient aleshores que s'ha produït aqueixa mena d'"error" biològic mamel·lari. Error que no n'és un principi ni el mamel·lari de la dona són més importants que el de l'home, tenen també una funció capital d'al·lèctament de l'infant, mentre que el de l'home no'n tenen cap en cap moment de la seva vida. De fet, dones, la reparació d'un sol ser en dos (home i dona) és per bé de la manera més intel·ligent possible per la perpetuació de l'espècie i "l'error" en qüestió no és tal d'aqueix punt de vista. Potser n'és que hi havi error des del punt de vista d'un repartiment equitables de la força de la reproducció ja que el principal, ineludible, a la femella: incubació (gestació) i al·lèctament. Potser n'és que l'al·lèctament devia incumbir al mascle i "l'error" lo feu reportar a la femella a més a més de la gestació. Potser n'és que aqueix "error" és lo motiu de l'atracció envers els pits de la dona, lo ser mascle reclamant aqueixa funció de l'al·lèctament que li revenia ni la repartició-reparació s'hoés fet més equitables, car ni la gestació la fa la femella i l'al·lèctament lo mascle, és evident que el tot, que de perpetuació de l'espècie estaries millor repartides. Ex, però, massa tard per poder pensar en que la natura pugui reparar aqueix "error", error que es comú a tot els mamífers. Per que tal cosa fos possible caldria intervenir en aquell breu espai de temps en que cada sexe es, encara, mascle i femella a la vegada. Després, es massa tard encara que a cada un no reste quelcom del sexe contrari, qualsevol, inclús, creant-los-li difícils problemes biològics, psicològics i morals.

Hipòtesis, doncs, en definitiva, l'atracció per part de la dona és en "reclamació" d'una funció essencial que havia d'haver vingut a l'home en lo moment de la copulació: l'al·lèctament.

(1) en l'aigua no eren encara tal.

H304

Dissabte, 13 de juny.

Estic escrivint en aquests pàgines després d'haver elegit durant una estona "Tirant lo Blanc" lo cèlebre llibre de cavalleria de Joanot Martorell. Se llegeix més fàcilment que "Don Quixot" ni bé encara no heu pogut apreciar el perquè del gran elegi que li adreça Cervantes, qualificant-lo del "millor llibre del món" (de la seva època).

L'interès major que presenta, per mi, és que lo text d'aquesta edició no està pas massa entrapet, vull dir que'l costà ontic hi apareix quasi tal com l'escriu l'autor. S'aquesta lectura, doncs, me trae, mesos ensenyaments, relatius a la necessitat de continuar a sobre - com jo dic - tot complementant-lo i corregint-lo. Això me fa pensar en que potrie, jo mateix, corregir-me relativament a l'experiència que prossegueixi en aquests pàgines, de de fa un cert temps. Me cal, donant d'aquesta experiència, passar ara a 'trovar'n conclusions: és lo que 'preu fer propiement car no'm resta més temps disponible.

Dimecres, 19 d Juny.

Dimecres passat vam retornar a Vernet. Hi va venir lu Lucien Rollin, l'amic d'en Xell, per regana vegada. Continua agradau-nos molt d'aquesta adquisició.

Lo passat dimecres, o sigui avant d'ahir, vam anar, amb l'Albert i jo, a retrobar lo Sr. Blanchet, de D.M.S. com a conseqüència als contactes precedents. De resultats d'aquest darrer contacte la decisió està presa de fer amb l'Albert lo present primer amb en Selms i després amb en Pouget. Val més, naturalment, de que n'he ferunbr el meu envyat, ne sigui ell lo beneficiari. Començarem amb la propera companya.

Aquest migdia ha arribat la dolça ha-

vent acabat los seus estutis per aquest curs, Me-
nat oi, per una opció, li colgués presentat-se
de nou pel setembre. Li semblava que no i que,
de conseguint, ha estat aprovada en tot. No
cal dir com me plan tot això i encara de
que li manqués referentat-se pel setembre, no
hi tindria res a dir car tinc la confiança
de que ha fet tot lo que ha pogut.

Malhauradament no'n puc dir igual.
L'en vell, lo qual, regerament, que li caldrà
redoblar, precisament perquè durant lo pri-
mer trimestre no feu ni de bon troç lo que
calia, i l'efortz dels altres dos trimestres ha estat
tan modest i insuficient. Tant i tant que l'ha-
viem, que l'home advertit! Si fos que no pot
fer més no hi hauria res a dir i m'acompa-
nyaria; emperò veure-li perdre lo temps, l'e-
dat i los diners (meus) per la veue manque
d'efortz, quan podria fer molt més, es una
veritable llàstima.

Dimecres, 24 de juny.

Lo prop. passat dimecres vam retor-
nar a Vernet, aquesta vegada, i per pri-
mera vegada, amb la Dolce. També li
plagué, tal com seu per una havié prevista.

Los Marden - sense esperar que's in-
vitésim, van cercar-nos i nos van tro-
var fàcilment. Ipuclment los li pla-
gué molt. Are, potser per fer los reveus,
passaron anys, com es lo cas pel Per-
riayá, on vinguérem, fore fàcilment
al començament i després no hi ha
havia manera.

Vam anar - avont de marxar - a
portar un regal al Sr. Vincent, gra-
cie al qual hem pogut fer oporció
adquirició sense passar per una opor-
ció. Li hem ofert un joc de café japo-
nès, molt bonic i que plagué molt.

4306

Recordi qu'als Jatzis de la Redente, los hi vam demorar 5 dies, els tres i, per la lletra qu'ey van fer, me retornay molt content, tant mi' que mi' novien dit pu, per veureis similitat als nostros, d'altre no hi l'ha-vien donat mi gracies, quoni.

Dissabte, 27 de juny.

Avant d'ahir vai anar a l'adjudicació de la Intendència a Montpeller. La Dolce va venir a retrobar-me a la caserna, confirmant-me la bene more de que havia estat aprovada en tot. Content tot dos, hi vai proposar de que anéssim a dinar junts, com feu cada vegada que hi vai, escolint, però, a quest cop, elle mateixa, lo restaurant i lo meniu. Escollí Rimbard, on elle no hi havia anat mai encara. A mi no'm des-agradà car me recordà los temps en que hi anava a ballar. Afe només hi ha restaurant. Lo quadre natural continue essent tan bell com avant, i'l quadre interior es molt més luxós del que ere abans.

Com amics meus vai veure los Pimp. La Dolce ha d'arribar avui a Serrières en noveltz, té hi hem de marxar aquesta tarde. Jo per retornar-me dilluns pel matí; ella per passar-hi la setmana, car l'Éli. ha de tenir cura de sa mare mentre l'Albert i la Pepite van a Barcelona.

Dilluns, 28 de juny.

Com previst, hai retornat vol de Serrières. Més enllac de toté la setmana només hi restaran fins lo dijous, car l'Albert i la Pepite no resten a Barcelona toté la setmana. Lo die d'ahir lo vai passar llaurant

4307

lo estac, llegint Tenint companyie a la rofres
i mirant la televisió. Contant d'opacite
manera d'emprar lo temps.

Avui propue tospue al despatx i a cose
pague també quistio "menage" llevant
de vejar lo planty. Apust unpe compte
arranjat apert menut i cap al llit de
bona hore.

Dijous, 2 de juliol del 1970.

Avui passat dimarts i dimecres treballant
intensament a cose i al despatx; a cose i al
despatx feut compte de si de nos per rove
com von lo cos. Avui lui teme a haver
la colme en ombres lloes.

Reprenent la quistio lingüística veí que
vai començar, a mitjan de desembre del
1967 a escriure sobre la disciplina pa-
lariana estricta. No tenie idee de que ps
tant temps. Una primera constatació
anoté: la gran facilitat d'adaptació
envers la nova reforma, tant s'ací
que, quan escrie fore d'aqueixs pàgines,
me surt lo mateix català, en lloc del
fabrià, lo qual continuà emprant-lo,
naturalment pertot avrem menys ací.

D'ore endavant deves, vai a tractar
de treure experiències de l'experiència pete i
rectificar formes emprats en opueste expe-
riència per retornar a lo fabriànes o per
proporiar-ne de noves, etc., etc. La primera
que vai a anotar s' lo de l'article el-lo:

De del començament de l'experiència que
vai decidir de no emprar l'article el (d'ori-
gen orob i d'influència catalana) i de
mantenir-me amb l'autic lo exclusivament
quan fabre se mantenie en el exclusivament.
Ave'm sembla qu'una sententia d'improe
i que lo relució catalana s' bona també
per novaltz.

H308

Dijans, en Diàgot del 1970.

més d'un mes i mig sense escriure en aquestes pàgines. Motiu general: vacances i ocupacions diverses a Vernet. Després d'unes ocupacions ací a Perpinyà. Finalment, com que tot arriba ha arribat, també, lo moment de reprendre les anotacions en aquest diari.

Per resumir Vernet diré que, malgrat dels desil·lusions, contínuament estant satisfet d'algunes adquisicions: ens hi podem molt. Jo hi he treballat força arrojant, netejant, ordenant, etc. Ho he fet amb gust i satisfacció i, físicament crec que m'ha estat benèfic. Pel que fa referència a les desil·lusions la primera es que no podem sobre la televisió sense una instal·lació d'autèntic especial, car hi ha una punta de muntatge que'ey impridible la línia recta del "velois". La repere desil·lusió, a mitges, ve que'l rol, potser se'n va més de pressa del que esperàvem i, el mateix, potser no arriba tot requit després que apareix, amb dos cos, naturalment, pel fet de l'impridiment de la muntanya. Aquests inconvenients prendran molt més importància si un dia hi hem de fer construir una torre, en la condicions actuals, de dejorn d'estiu, més que un defecte, seria una qualitat car el rol n'hi ha de rebre i lo de fonament no's pot lo més interessant. L'hivern, tanmateix, deu ésser força ambac a jutjar-ne després rigne d'humitat que's venen, particularment la "moisson" pertot en brage, l'aigue.

Per resumir sobre l'empleu de l'article lo i el crec que la solució costellone val definir-la millor encara. La regla costellone que venia se podria resumir així: El per tot lo més que ferem un fermament i lo més ~~to~~ altres, car l'aplicació costellone

de neutre no sembla ben correcte, quan s'usen,
per exemple: lo bueno, lo malo; lo justo, ja
que aquests mots tenen un femení. Un iouni,
dinen el libro, el lapicero, el tenedor, que
no tenen femení. Potser, en definitiva, la millor
solució consistiria en fer com en francès, veure
dir que'l lo més persistent en català corres-
pondria al francès celi - ceuf - ce; Troços, lo
que vulguis; Lo que vulguem venir; Lo
que tingui pan que'ho digui. És a dir
que l'article en qüestió no ve mai requirit
de man com per exemple: el dia de demà;
el llibre; el telèfon, etc.

Pillars, 24 d'agost.

Divendres passat vai montar cap a
Vernet. Veníem en taxi l'Éli i en Nell, ca-
la Deleu està a Prada, a la Universitat
catalana d'estiu, organitzada pel C.R.E.C.
per regene regade. Sembla que enguany s'
ja un institut consolidat i augmentat i
qu'aqueixa Universitat d'estiu dels pri-
ors catalans farà, cada any, més toques
d'oli. Com que'l públic es admet a les ma-
nifestacions culturals l'Éli i jo hi hem a-
nat totes vegades entre diàbols i diumenge.

A Vernet, per en Nell i ra mare, la
vide transcorre sobre història, molt més
agradable per la mare que pel fill. Ell s'ha
tenir a dinar la família de l'amich de
Nell, anomenada Pellin. Diumenge pas-
rat foren els Vernet - els precedents pro-
prietaris - los que vingueren. Diumenge
que ve, segurament, tindrem la mare i
i família. Hem rebut, a més a més, dues
vegades els Mandon la primera acompanya-
nyat de la Ziga i família i la regene
de la Nick i en George. També hem ten-
put la visita dels Gayà i representem, mare,
el Troy.

Dimmenge que ve està proviste la fi de l'estade. Return, dones, general usra pur-primya; la dulce per condemnar a fer la tem- porada de la veremes i en vell i sa more per aprofitar - probt encore - un xic de la gotatge. Me faque, dones, de pas- rar una altra setmana vel. No's core que'm pagis pro; tant com me plan la solitud.

Dimmes, 26 d'agost.

"Science et Vie" d'agost i de setembre publicuen, respectivament un article sobre la procreatio. Un amleto li ha matèrie per comentar prin- cipalment en el de setembre en el qual li ha la presentació d'un llibre d'un metge ame- ricà sobre la procreació voluntària de xiquets i xiquetes, teorie que per la seva relació amb la mare, m'ha interessat molt, i estic espe- rant la franquia del llibre en qüestio a France. Tractaré, tanmateix de comentar l'inter- sial del que publica "Science et Vie".

Dir que la estadística acisen, molt rep- larment, del promig de 515 xiquets i 485 xiquetes pel mil'naixences i això malgrat de que hi ha - dir - quon el doble d'androspmatozoides que de ginospermatozoides. Segurement que n'ls noi- xenes fossin lliurement i naturalment concebu- ds - com les altres espècies animals - hi hauria una proporció encare més gran de xiquets.

Sembla, dones, del que es des pren del seus tra- rally que's aurods són més nombrosos, més petits, més ràpids a agir, que's ginos; concebut, en definitiva, per la fecundació quan inme- diate. Si aqueixa fecundació n'os produen, dones, morir forel rapidament; alleshors resten en vide els ginos, més grossos, més lents, menys nombrosos, més resistent a la mort perquè més reserves vital. Això, en tot cas, concorde amb la meua en el sentit de que la 1^a

part de l'ovulació i de fecundació masculina i la separació de fecundació femenina.

Tot això que diu sobre l'aciditat i l'alcalinitat no'm sembla vàlid. Suposi que's espermatozoides naixen en ambient àcid i fecundant en ambient alcalí. Això és normal que si resten en la vagina - a recreacions àcids - els espermatozoides moren ràpidament; però si passen a la matrici estan solrats i fecundaran si hi ha dies dels límits de llur vida natural - una ovulació que arriba a terme. De coursegüent, el meu mètode de "choix" del sexe és més pràctic que'l seu, no demana tantes precaucions i conclou al mateix resultat lo qual és el més important puix que el llibre en qüestió és el resultat de la recerca d'un metge especialitzat. D'aquests treballs el més important, n'ha confirmat, seria d'haver descobert al microscopi de contrast de fase, dos clars d'espermatozoides: els Y (ovoids) més petits, més aguts, més nombrosos, i els X (gins) més llargs, menys nombrosos però més grossos; una certa compensació natural per equilibrar els mascles i les femelles, amb preponderància natural de supermajoria numèrica per males en condicions de fecundacions sense cap tractament. Repeteixi, deures, qu'en aqueix cas, noixerie més de 515 diploïdes per mil dels que aureu, ara, les estadístiques.

Parlant, ara, de l'article d'agost, diré que li ha mals, amb l'estièr i cap idea ni resultat genial. Diré, en l'essencial, qu'a l'ovular, se produïa per noixer un infant "sur commande". Presente, principalment, les inconseqüències. La 1.^a diré que no se sap perquè el fetus reste neu mesos quan tot es estranger al us tendeix a arribar expulsat el més ràpidament possible. Això és un gran error car el fetus no és un cos estranger, és una meravella viva. Un cos estranger en la matrici no és el fetus, és una roca, per exemple, i alhora n'és que li hi

expulsió.

La regone inconegude no^a es tal ja que li ha determinisme, quasi exacte, del die de naissance i, fins i tot, quasi - de l'hore, car el fruit (fetus) matur, cau (sur)t quasi l'obra de formació está completament acabada.

Error encare per la tercera inconegude: l'expulsió de l'infant es natural i no delibada en general. Es delibada per la pròp. conscient, per la pròp. de la pròp. fan el contrari del que caldria per i alhora, li ha contracció conscient en lloc de dilatació conscient i, de consegüent, dolor. Si no intervingués cap aprensíó, els múscels expulsius se pròprien en funció naturalment, quan la simbiosis entre mare i infant s'ha acabat. Alhora, aquests múscels juguen el mateix paper que quan expulsen una ovula: se pròprien, automàticament, en funció i sense cap esforç (provocat per la mare) - cos de la naissance de la Delle - sortien igualment i, sense cap temor, no li hauria cap dolor.

Lo que, segurament, una naissance vinguda de manera absolutament natural, seria més lent que la actual; ara més, qu'una naissance el natural, es una extracció artificial.

En definitiva li ha expulsíó de la maternitat en quant el cicle s'ha acabat (terme natural). Si, durant el període de formació li ha accident i se trenque la simbiosis mare-fill, els múscels expulsius entren en acció; això pot ser com a consegüència d'un martellament (físic, lògic o provocat) d'un accident físic etc. Injúdiu ni l'infant mar en curs de gestació o safe que a la naissance, per exemple, els múscels expulsius - juguen sempre el paper assignat per la natura.

Això, doncs, de la naissance "our rendez-vous" es una gran bestia. La bona naissance "our rendez-vous" es la que jo presentizo.

Dimecres, 28 d'agost.

No fa ho; uniparti marcor, de nou, aquest vespre cap a Vernet d'en dimmenge al vespre, retorn general. El dimmenge veient no hi podem anar perquè caldrà que l'Éti. vagi a tenir cura de sa mare. El repart dimmenge de setembre hi podem, probablement retornar seguint-li, com a invitats, els Boisvert. A fi de fer-hi anar així, de tant en tant, d'esperem, en la caixa, una única de tot; per gitar-s'hi inclús; d'aquesta manera la bravona la podem tornar a entrar al garatge.

Perseguint l'experiència de l'experiència rebuda al català escrit, omisió començant les rectificacions o retorn a les formes fabricans. Retorn, per exemple, a la forma barcelonina veu, veus, possessius, enllac de la forma veu, veus, perquè aquesta evolució me veu, efectivament, més natural, tractant-se d'una llengua viva. En la 'la' i no la 'v' la que veu, millor emprar en les derivats femenins, singulars i plural, tenir uns quants exemples pràctics que il·lustraven la demostració i no havent-los anotat, ara no me'n recordi.

Una altra modificació - afecçions provinents - que faig és la de les terminacions dels verbs a la 1^a persona; fins ara, abandonant la forma del Principat - oficial - emprova la rossellonesa perquè'm sembla que era la més pura, essent la mateixa qu'on occità, llengua genuïna. Tot comptes fet, patet, a quise identitat era fruit d'una influència de veïnatge. Si la forma balear (antiga del Principat) n, potet, mosse arcaica, la millor seria la valenciana. En aqueixa, deves, que, d'ara en endavant, no hi a emprat sense valguer dir que no tenni a canviar encara. En tot cas, la forma oficial i la, més usa-

4314

de a la que'm plan menys; per mi, si la
femme rossellonesa es de influència occitane, la
femme amb o es de influència castellane.

Dilluns, 31 d'agost del 1970.

Com poerist, alior vom retornar tot puato.
La Dolce, havent acabat la Universitat catalane
d'estiu, vingué a afehir-se a novotés, cap allà
a les quatre.

Lui a retornat amb mi's vacances a l'El.
Per primer vegada, retory d'vacances, no's trove
bé a case i elyore Vernet. A mi també'm
plan molt, ans com que ja feie prop de
dos retornes qu'horie regrés el treball, no
m'ha fet el mateix efecte d'operar el retory
definitiu.

La Dolce ha començat, aquest matí, a tra-
ballar en el departa de la coope cooperativa del
Mas Llorós (Perpinyà) començant així un
nou període de vacances-veranes. Aquesta coo-
perativa a la mi's aprop de case i es, a mi's
a mi's, on podrà fer mi's dies, regularment
mi's del doble que l'anys passat; d'auet, li fa-
rà mi's diners pels seus oficis.

Dimecres, 4 d setembre del 1970.

Una setmana de feque tasque professional. Demà,
ulloi d'esser a Vernet comptem anar a Ver-
vian a veure la regre i tenir cura d'elle
mentes l'Albert i la Petite puian a veuremar.
Jo compte aprofitar-me per obtenir qualques
informacions en visitant alda foregers intent de
realització de l'associació amb l'Albert.

Dilluns, 14 d setembre.

Anant a Servian vai anar, també, a
veure en Selust i n'Arnaud. El gos
me reconegué encare i gemitava de

content tant i tant que no me'l podietreure de desment.

Mir vam anar a ingressar en Vell al seu nou Liceu, o sigui a Prades. Vam instal·lar-lo en la seva cambra i després ens vam anar a Vernet a passar uns hores. Com que amb nosaltres va venir el seu amic Lucien, joque reconee deia a oporiet, just en que pel camí, la qual d'apariquei quan veie l' "splendide del diversos edificis, el "campus", el modernisme, etc. Ten a l' "hore de la "veritat", es a dir de retray de Vernet, que apreiquei l' "emoció", quan lo que de restar sol emmida de tante gent. Cree qui en l' "hore d' un moment, estretamenten breu, en me mirade, comprengueren ambobis l'absurditat d' una tal regradació quan, ni manis troq-llat un sic omis perennuement, no s' horei prohibe. Al veure de la manere qui es mirave quan mayoreu me feu me preu immense, no vai tenir gaus de veure la televisió i vai sentir la necessitat d' "crine-li tot regit veure rober ben li el que li olie, car no tenie res per dit-li. Li vai fer, tanmateix, una llargue i afetuose lletra per tractar d' aporlar-li una unigue d' "sealf car endevine qui o aquest primers die de tan dolent per ell, veure el die, le nit, i la setmana ms llargue de l' any. Per mi també, almenys la nit passada, ha estat llargue, dolent i agitada. Quan vam deixar la dolce a Montpeller no feu igual, car, alshure el camí ere normal mentre qu' aquest es sbourd.

Dilluns, 21 d' setembre.

Aquest mati en Vell ha retornat a Prades d' on m' arriava dirrable. Pel que diquei, per tele- fon, demerey, pel que diquei d' irrable a l' arri- var i pel que s' depreu, veuble que s' ha

adaptat force bé. Cal dir que ha trobat tete una sèrie de condicibles d'Aragó, tots fets i fets estudiants que ell car a l'inici que podria continuar a Aragó mentre que els altres han estat perat-gitats.

En fi, este ben content de que s'hagi adaptat a Pradq. No creie que per tan ràpidament al veure, com en un miratge quan m'observem després d'haver-lo deixat per primera vegada. A quella triste miratge trija-olà temps, a esbarbar-se de la meua vida-mòria, foren uns moments patètics que m' transalobaven profundament car entre el que reste anotat en la pàgina precedent, ve veu que m'apetà més encara i després de després me van començar a sortir grasses als llavis, repetentment com quan tinc un disgust profund.

Dimarts, 22 de setembre.

El fusión de "Clune 15" de l'estiu passat ha estat esbarrat per Russes. En efecte, amb "Clune 15" acabem d'obtenir - sense reparar vidz - el pu'el Americus foren amb los homes i que amb Apol 13 riscà d'acabar en catàstrofe. Vire vegada m' ve confirme que els restos van molt més seriosos - en aquest aspecte - pu'el nordamericans. I, tècnicament, el resultat a molt més rerracional.

Vai a autor, veui, un petit comentari sobre la lèstia que m' suggerí, fa un cert temps, una lectura: L'autor d'aquell estudi s'estranyava que els gots romaniessis. Qui-ne canbar! T'ethom romanie quan dorm! I constantment!

Dilluns, 28 de setembre.

Ahir vam veure, altre vegada, els Paisos. Fa quinze dies vam anar a dinar al restaurant de Vingà. I n'estarem tan encan-

tat que'els mateixos se van proposar per retornar-hi aviat. Havent dinat vam anar cap a Veruet, a collir faves; vam anar també a St. Martí del Canigó; el qual es va agrair molt. Bona diada i retornem cap a Perpinyà i els cap a Sigean.

Dimecres, 30 de setembre del 1970.

Paque wo, per no dir res, ho ha per dir que valgui la pena d'esse anotat en aquestes pàgines. Naturalment que d'èsserements n'hi ha força, particularment en política internacional. ms tot això m'interessa cada die menys precisament perquè cada die m'interessa en la recerca de noves solucions per que no sigui possible tanty guerres, tanty viuis, tanty injustícies, tanty orguise, tanty instabilitat...

Dijous, 6 d'octubre del 1970.

El dirocte la Dalec va marxar cap a Montpeller per retornar a la tie i va arribar a Roda Morie, la qual ha anat a passar uns dies amb sa madrine. Tot s'ha acabat d'arribar de Nice on la Compi se la ha empruntada aprofitant del seu viatge d'afers.

Avui, Dimecres, vam rebre la família Chue amb la qual vam anar a dinar a Veruet. Hau una vertida agradable per la companyia i perquè tant a Perpinyà com a Sigean, feia un vent molt fort i fred metretes que, allà dalt feia molt bo, sense vent, calor inclús.

Haig acabat de llegir un llibre sobre els complotis de la Cagoule. Es force instructiu per comprendre la història política i per veure que en països similars la llei de la course a effete jugue com n's tracta d'un fenomen de física. Vull dir que

la burgesia, quanté per en un país, empre-
 cert mètodes que, en casos similars, són
 emprats per d'altres burgesis en altres paï-
 sos o sigui que, a idèntique cause idèntiques
 efectes. Per exemple, després de la 1^{re} guerra,
 Itàlie feu la més aviat caigut en el ni-
 mul de contradiccions. Com que la petite bur-
 gèrie no tingué l'energia necessària per do-
 minar la situació, la gran burgesia afa-
 vorí el feixisme el qual li garantí sobre
 la seva predominància. Això ocurrí l'any
 22. L'any 23, a igual cause idèntiques efectes,
 feu el torn d'Alemanya. Els esforços de ls
 doctes francesos i espanyols no foren coronats
 d'èxit fins un xic més tard. Els fronts
 populars de França i d'Espanya tingueren
 idèntique febleses i llurs doctes respectives
 no saberen apropiar-ne de manera similar. Si
 La Cagoule i altres complets de doctes a França
 poguessen unir i prosperar la culpa veuria
 dels partits dirigents de la 2^e República, espe-
 cialment com Mourió 68 ve dels gaullists. Els
 febleses i vacil·lacions dels líders de la 2^e espa-
 nyolera i esvalentonaren amb el "front po-
 popular". De la mateixa manera succeí amb
 els subversius espanyols davant de ls febleses i
 vacil·lacions dels dirigents de la República es-
 panyola: complet d'arbara l'altre fins la gran
 imbecilitat de juliol 26. I quan aquesta guerra
 no podie apegar en l'eu, el inici de la guerra
 declarà, al general lleial que li aconsellava,
 de que no annuàrie el poble perquè tenie
 les consciències, tenie per d'un poble en ar-
 mes. I, per la por d'annuar un poble, provocà
 una terrible guerra civil de prop de tres anys,
 amb tots ls incalculables consciències que se'n
 derivà.

Però hi ha més greu encara: creve que
 ni la guerra d'Espanya feu possible feu per
 culpa del "front popular" de França. Si aquest
 front hagués estat, veritablement, popular,

4319

no li haquis havut ls graus vacil·lacions que li
havé, havé notingut, resol·gudament, el "Fren-
te popular", moltot encara: davant d'una
actitud coherent, energíca del "front popular",
la dreta "francesa" no haurie completat i
l'apropiada menys encara; desús, no li haurie
havent guerra civil a Espanya. Naturalment,
que als dats hauríem estat així dominades,
tampoc n'hi hauré havut el feixisme a Itàlia,
el nazisme a Alemanya, el petainisme
a França, etc., etc., vull dir la 2^a guerra del
1939... Em però sípò es onsse bleuamar
quan tot els qui estaven al poder en aquest
país aleshores, eren com el ministre espanyol
omare ermentat: tenien por del poble i
aquisse por els li feu fer el joc de la reac-
ció de la qual també n'foren víctimes.

Dimecres, 9 d'octubre.

Ahí va arribar el meu germà Delfí i ha
ternat a marxar avui. Vullé ha vingut a
cerca de 3000 fr. per fer front a deutes que té re-
latius a la seva botiga la qual puxa unes
de perquè no arribé a vertir. V'n. Natural-
ment que no ere per fer-hi ric - com els
deie el pobre Ten - però sí - afege - per fer
ls viure.

Ahí sembla que's va concretitzar la
future iniciació de n'Albert com a "cour-
tier". V'ai tenir, a Gite, un altre entervista
amb Mr. Blanchet, de D.M.S., i, dius d'15
d'is, hauré d'entrar en la fase activa. Almenys
que proqueu fer prou activitat per cobrir les
necessitats econòmiques d'ell. De tots maneres,
parem una associació i n' d'après, li ha benefici-
m'elre recuperar tot els diners que arduel ere
n'apropitavé. Però menys que l'operació per-
metés de deixar un opici a n'Albert, ja verie
positiva; sí, a més a més d'opici li ha benefi-
ci, la cosa serà, naturalment, molt millor.

4320

Dins d'poc hi veurem més clar. I per que puguem dir en clar favorable, farem tot el que estigui al meu abastament.

Dijous, 15 d'octubre.

Dins l'Encarnite i la Rose Marie vam marxar cap a Serresieu diuença propo-pastat. Jo m'hi heu estat fins aquest matí. Durant tot dij heu treballat amb l'Albert, presentant-lo en y cooperatiu i a Site. Heu estat tot dij d'intense activitat - dij i nits - car tinc la preocupació del fructs possible i de la cooperació (per ell). Aquest fructs possible pot tenir dos orizens: y condicions de treball, que evolucionen molt ràpidament i la insuficiència de n'Albert tant de del front de vista dels seus mitjans, naturals (molt limitats) com de la seva educació (molt limitada també). Aqueixes insuficiències poden fer de que no arribi a aprofitar el mínim indispensable.

Dimarts, 20 d'octubre.

Ahí la Dolce va marxar cap a Montpellier per reintegrar-se a la Universitat. Pel motí, jo mateix, vai acompanyar a l'autobús - com cada dilluns en vell, de retorn al seu lloc de Prats. Això fa quietem amb la Dolce i jo com, quora, fa 22 anys que ens vam conèixer.

De resultats d'un gran accident refert per en Salvat, el Director de la Cooperativa, me cal augmentar la col·laboració. Dues, a més a més del treball actual, d'aproximament que exerceix, almenys fins a fi d'any, vai a començar amb, d'intervenir directament a l'interior de l'edifici, inclús, que hi fa un treball d'organització i d'estructuració - que molt hi fa falta - aprofitant d'aquesta ocasió. Ja veurem. La primera impressió es que m'hi heu de provar a fons, proporcionaré un daltabaix

4321

complet, car tal i com funcione ave, no hi ha
res que sigui vàlid o quasi.

Dilluns, 26 d'octubre.

Dimarts, vai retornar a Serrion per treballar
amb el Albert. El pobre feia l'èstima de veure el
tan "digauffé" que estava. Seure la veure doncs
ja s'havia acabat allí l'experiència, i ell
desitjava que així fos. El cràvic feia que core
però, tornant, em aix més. Deuel, em
que la Pepite va insistir i, fins i tot, el regre,
el qual s'ofereí per avançar-li diners, vam
decidir de continuar. Li vai tragar el treball
per aquesta setmana li confirme emi per es-
crit i requiré guiant-lo d'aix per veure mi,
a la fi, me puc treure qualsevol de profit.

Ahí vam anar a collir pomes a Ver-
net. Van venir el Brunneau dinant, tot
a l'aire lliure, amb un bany avós i pelles-
tre a la brasa que va preparar la chene.
Un quant el rel se va amagar darrere
de la muntanya, vam tornar a marcar
cap a Perpinyà; ells carregats de pomes i
moolts, veure perquè les deixem en el
cassot. Després d'haver-ne donat tant i
més a parents i amics, d'haver-ne menjat
i fet provisio, encare ne reste force en els
arbres; tant és així que avans de que
me gelade les frugues per molts, n' fare,
hi anirem demà passat a acabar-les de
collir.

Dimecres, 30 d'octubre del 1970.

Acabe de venir de dinar amb en Popuc,
d' "Huiti Libre". m'ha invitat per discutir relative-
ment a la quistio del projecte del periòdic.
Principalment serem a tractar de vertir-lo.
Ave, inclús, la fórmula emprada no serà
tan important - en tiratge - però, en

4322

definitive més interessant car estarem deslli-
gats completament del "Midi Libre" puix que's
tirarà roto el cobert del "Cri Céretan" un
retornarou de Carret qu'ells controlen. Com
que no hi veï res a perdre i possible quan
pel nostre combat, accepto.

Dimecres, 4 d' novembre del 1970.

Dissabte passat vam anar a Ser-
vian a veure la negre i a treballar amb
l'Albert. Estava de millor disposició que la
otnisme passada. Dissertadament hem comen-
çat en un mal principi de campanya; la
de l'any passat l'hagués encoratjat més, ja
que's treballà molt i en quany més.

Dimecres vam retornar a Vermet per
continuar la collita de les promes. Dilluns, com
qu'ere pèrte, hi vai tornar sol acabant de
collir-les totes i passant unes hores d'agrada-
ble solitud.

Dilluns mateix, la Dolce va retornar a
Montpeller. Olir feu l'Éli, la que marçà
(a Servian a tenir cura de sa mare, mentre
l'Albert i la Pepite fan una escapade a Bar-
celone) i veuï en vell que ha retornat
a Prades. Aïda fa pue des d'aquest matí
qu'estic sol. Com que de solitud m'ha a-
viat ne manque, no'm desplaç de tro-
var-me així.

Durant tot el mes passat heu escrit
octubre com ortogràficament s'escriu
ovni. Mes, sembla que seria més correcte
escriure octolre i pronunciar o, car se
tracte d'una corrupció similar a la d'a-
mant enlloc d'amort i de montouye,
enlloc de montouye.

Una altra cosa que vull anotar te relació
a la política: llegint recentment els
complots de La Caboule, vai tenir ocasió
de conèixer millor l'actitud del Partit co-

muniste francès durant el període del Front
 popular. Comparant aquesta actitud amb
 la que tingueren el 1945 i durant els fets de
 Maig 1968, ne trae una conclusió: Si ha ha-
 vent, en les èpoques en qüestió, possibilitats quasi
 requises d'instauració del poder comunista i el
 Partit l'ha deixat, passar tot, tres: La de 45
 i la de 68 podrien explicar-se pels acords de Tal-
 te i la submissió fidel del P. francès al sovi-
 tic; però la que no es pot explicar es la del 1936.
 És l'Stàlin que no ho volgué de par que si'l
 comunisme triumpés a França, triumparia,
 també, a Espanya i més tard, potser, a
 Itàlia i que tingué por de perdre la su-
 premacia i la dominació que exercia sus
 tots els partits del món enter? Potser tingué
 por per això pensant que si'l comunisme triom-
 fava en països més avançats que Rússia,
 com preveia que els progressos podrien ésser
 molt més ràpids qu'a Rússia, ja no podria
 ésser "el pare dels pobles," etc., etc. Els acords de
 Talté tenien, per l'Stàlin, el doble avantat-
 ge de dominar, plenament, la part del món
 que li pertanyia pels acords i de controlar o continuar
 controlant, com durant la guerra, tot els
 partits comunistes fora de la seva part de món.

Dijous 12 de novembre.

D'iròdia propi passat no vau anar a Serran
 a treballar amb l'Albert. Durant la setmana en
 qüestió l'Éli hi va anar a fer un curs de
 març mentre els anaven a Barcelona. L'Éli re-
 terna el divendres i -el que'm digué, no va-
 lie que hi anés d'iròdia perquè abandonava-
 ven. I, en efecte, així feu. Segons l'Éli, aquella
 experiència no serà inútil pel fet que avans
 podien negociar que no no trabis fet res per
 tractar de fer-li obtenir una situació millor
 que la que té.

No vau anar, deus, a Serran i l'en-

demà, diumenge, vam anar a acabar d'arranjar el formari. D'alt, aprofitant que vam anar a les festes major de St. Thibery, a can Salvator Grace, vam també anar la Serrison. Tractarem de millor justificar l'ur desicció afegint-li la qüestió d'un emprèstec de 500.000 fr. que calia retornar per haver perdut la condició de salariat. Si haguessin tingut, veritablement, la voluntat de perseverar, això no era més que un impediment menor.

Abans d'escriure aquest comentari vau a senyalar un fet important: Aquesta tarda s'enterrà el general de Gaulle. Se'n fa un esdeveniment mundial. No n'hi ha per a tant, ni de bon tros. És que no hi ha cap cosa, res, o quom, sobre aquest cas, senten l'esdeveniment com nosaltres sentíem el de Stalín. Emperò es que'estan "à la page", consideren el fet amb un cert "roulagement": "sur, affaire définitivement classée". Un dels més satisfets de l'èsser "Permissien". I, com pel cas de l'Stalín, el grandios dels funerals, es forçat per la pressió dels que no havien comprès. Si la grandiositat depengues dels que se'n serviren i dels que'l liquidaren - els materials - seria ben petite, i "retour aux affaires", és l'únic que compte per ells, que ho fan tot, inclús la història, a través de titelles o vailets més o menys dòcils i miserables. De Gaulle no fou titelle i cregué que no fou vailet; tampoc fou dòcil ni miserable; per això se'n serviren mentre no pogueren per altrement i el substituïren a la primera ocaris. Aquest esdeveniment fou un dels més hàbils i dels més recítics de la història per la possessió efectiva del poder, es a dir, "des affaires".

Dijous, 12 de novembre.

S'ha enterrat de Gaulle segons la seva voluntat escrita en 1952. Fou, alhora, la voluntat

del despit contra tota aquella IV República que no l'havia "raptat". Però, al mateix temps, una voluntat a "doble face": rebre el paper refús dels brownos, refús directe dels que l'havien organitzat; però després la front oberta a l'adversió frontal, encoratjant la inclús, una mena de venjança "à rebuerts" contra els organitzadors tot i rebent que aquells, i ara aquests, parien, per força, qualcun de gran, de grandiosos. I així ha estat. Però que explica perquè no motivia pas la seva voluntat de 1952, quan retornà al poder. D'aquesta manera ha recípit l'entrevament més espectacular de la història, no una cerimònia sino dues, i grandioses, colossals, dius de la simplicitat de la lletra escrita. Decididament de Pauille era tan genial com un Dalí per l'auto-publicitat.

De tots maneres, ni s'hagués virt meric, requereument que hauria sentit i potser manifestat la seva oposició a que l'empresonés per el "mestre de cerimònies" de "l'entrevament" de París. És, efectiuament trist i, fins i tot grotesc, que l'empresonés hagués "presidit" "l'entrevament" de París i de què hagués rebut el cordel episcopal de França i del món (80 caps d'estat i de govern principals i innumbrables altres delegacions). Va tenir la barba - obligada - d'anar a Colomby. No goaà anar-hi sol, de per, requereument, que que no l'obessin; se féu acompanyar pel seu 1er ministre. Si jo hagués estat de la família hagués fet per no deixar-lo venir; requereument que no goaress. Naturalment, hi hagués a títol privat, única manera de salvar l'obstacle; mes jo de la família, ni així l'hagués rebut; vull dir encara menys.

El diari local diu vení que de Pauille fou el més gran Frances "depuis Napoléon". "L'œuvre petit cor" de periodista. Napoléon, fou un molt pitjor; un dels pitjors de la història de França. Si el primer geste de Pauille, el del 1940, hagués estat just, tot el posterior dolent no pesaria tant...

4326

Dijous, 14 de novembre.

L'enterrament de Gaudle continua; l'honra, doncs, reeixit més enllà de tota previsió. I allò "d'estrictament privat" resulta una camònie. En efecte, abis, a Colombey, hi havia, organitzat per la família de Gaudle, un veritable servici de recepció de condal dividit en tres seccions: un que de Gaudle rebia reis i caps d'estat a ca- re seva, acollint-los al peu de l'entrada; el seu fill i gendre rebien les altres altes personalitats, en la plaça del vilatge, "distingits d'honor". Els omarins, els benets i els "cavallons" se rebien tots sols anant d'avant de la tomba... Que els servis "reis" negres, i malgatzes, hi trogin omat, i d'altres tant o més servis, passi encara. Però que la Unió Soviètica, en nom del seu cap d'Estat, hi hagi delegat el general vencedor de Stalingrad, a- companyat del vice-ministre d'afers estrangers, és ja una única moxte. Emperò com que "l'enviat especial" no crec el material cap d'Estat no tingue dret a error rebut a "La Patisserie"; que pet en la plaça del vilatge i a peu d'ort. "C'est bien fait pour leur queue". En quicant a Marie de Gaudle a l'entrada de la qual tot hom a dit que ha estat molt signe dins de sa joene immensa, puet remarcar el dol- lor i la tristesa que's desprèn a través les fo- tos i reportatges filmats, jo, amb la millor bo- ne voluntat, no mai vist tal: anava en el re- quier amb un aire trist, naturalment, més aviat absent. Poter li passara com a l'Encarnite i, deslligat del marit autoritari, desordenat i absortidor, començara una nova vida.

Dilluns, 16 de novembre.

Dijous vaig anar a Beniers a reprendre l'a- fer deixat per M^{re} Albert. L'entrevista fou amb en Coll, aquell "courtier" de Cassenon que ja havia previst avans l'Albert. Ens hem de tornar a retrobar divendres que ve: el

4327
principi de la col·laboració ha estat admès.

Abrir no vom revertir de curs; no feie les. Vei sempre un film a la televisió i veï llegir un llibre sobre els Inques. Aquesta lectura me completa l'altre, fete no fa gaire, veure apuntar-hi, de moment - cor encare no hui acabat - cap suplement important.

Referent a l'lectura, fa poc que m'ha arribat en lly mans un llibre sobre els extraterrestres. L'autor presenta una sèrie de fetes de l'antiquetat, més o menys misterioses, i tracte de demostrar que tal fetes són l'obra de visites d'extraterrestres fetes, en variis períodes del passat. Personalment no crec ni admet tal cosa ni q el passat ni en el present pel fet de la petitesse i del poc interès que presenta el nostre planeta en relació amb la immensitat de l'univers. Aleshores cal, doncs, considerar altrement certs monuments, documents i altres misteris del passat no encare compresos ni elucidats.

I jo formule una nova hipòtesis: Tots els pretesos riques d'extraterrestres serien testimonis, no enterrat per la sedimentació, provinents de civilitzacions més antigues que tots ls antigues coneeguts, arribi en Tòrie. En desaparició aqueixes civilitzacions, no deixaren successió directa - com els grecs-romans mes l'Edat mitjana - i la indirecte - com la greco-romana per la renaixença - no fou possible per causes ignorades. Quan no hi ha successió o assimilació d'una civilització, l'home recomença pràcticament a zero. És el qui explicaria q que hi hagi propiament, civilitzacions des el nostre planeta, que hagin ~~estat~~ estat tant o més avançats que l'actual i sense successió directa, han desaparegut. Aquesta hipòtesis la justificarie el fet que l'home evolucionat retorna a la barbàrie si se'l separa del seu medi; quan dic l'home sienten un humanu en general: possem el cas tan cèlebre dels infants perduts o abandonats i que han arribat a l'estat salvatge. Ri-

imperat de nou en la societat evolucionada, mai
 més si hi han pogut integrar. Això per parlar
 en termes esporàtics a l'extrem. Tanmateix s'obtin-
 drie un resultat, comparativament, similar si s'
 traqués, del seu medi, un infant, fill de savi
 i intel·ligent ell també, per fer-li continuar
 la seva vida sennò de portars primitius. És
 tan sensible el medi surs l'èrer humana que's
 venen, tot seguit, les diferències entre gent de vila
 i de vilatge; entre la femella de viure, de treballar,
 de vestir, d'educació, de mentalitat, etc., etc.
 És natural, doncs, que si no hi ha havut suc-
 cessió directa d'una civilització i se'n aquelle
 s'ha perdut, fins i tot, pel futur més llunyà,
 de que, en cas de descoberta ulterior, sigui di-
 fícil de situar i d'interpretar el fet. Les cartes
 geogràfiques de Piri Reis, per exemple, ni són,
 veritablement d'origen desconegut no poden
 provenir de cap de les civilitzacions històri-
 ques que'ns venen coneixem més o menys; al-
 lors, probablement d'una civilització tan avan-
 çada com la nostra actual, per no dir més, i
 que hauria desaparegut, sense deixar altre
 rastre, engellida per la sedimentació natu-
 ral. Si admeterem aquest principi la cosa va
 molt lluny: des de la prehistòria i de la protohis-
 tòria hi han havent, probablement, civiliza-
 cions esplendoroses de les quals, segurament, si que
 no'n sabem mai res. Quan hi ha tantes
 dificultats per saber qualsevol de civilitzacions
 històriques, és natural que la prehistòria i
 protohistòria siguin tan difícils d'abrir. És
 natural també que civilitzacions d'aquelles
 èpoques reculades no hagin tingut necessitat
 directa quan sabem de que no hi han tin-
 gut temps, per exemple, les civilitzacions
 artegues, maies, iugues, tan a prop de nosal-
 tres. Si a cada civilització, més o menys refinada
 del passat, hi ha havent per conquerir o
 per succeir, una civilització tan intolerant
 com la que representava el "conquistado-

res" espanyols, es natural de que n'hagi restat poc nostre. Tant més que, una vegada més, veiem que quan se troba un individu, o un poble, del seu medi ambient, deixa d'esser el mateix. Els "conquistadors" i els seus opressors, els "criollos", no han destruït, fins i tot, els pobles asteques, maies, inques, etc. Emperò, al privar-los de llur medi, de llur civilització, foren destruïts psicològicament. Tant és així que encara de continuar civilitzant-se i afinant-se, com ho pressim fet dins de llur medi, han degenerat, s'han atermittit i els inques, per exemple, d'oreni, no tenen comparació possible amb els que rotmeta' Piparro:

Avui són uns miserables rotdeurotllats, sense ànima individual racial ni col·lectiva, quan alhora, ere un poble la civilització del qual ere, en molt aspectes, superior a la dels "conquistadors". En tot cas, des del punt de vista humanístic, la civilització inque, malgrat les seves greus tares i abusos, ere molt millor que la castellana.

Tanmateix, però, als supòsats rigors ultraterrestres, per acabar dient: Es que tal cosa suposen es natural de que no vegiem res, per exemple, en el país dels Esquimesos. I ni els Esquimesos fins i tot els últims supervivents d'un poble refinat, que visqué en aquelles fredes regions, la civilització del qual ha estat "redimentada" pel glaci? Per què no? Entot cas, els Esquimesos no han escollit de viure allà dalt: hi han nascut i com que es llur pàtria, llur món, s'hi desenvolupa, tant més, ni de "survivent" fossin descendents de civilitzacions prehistòriques polàriques, hi podríem que's pot albirar com una, quasi, certitud.

Dissabte, 21 d'novembre.

Dijous, amb motiu de l'adjudicació Intendència, vai anar a Montpeller. L'Éli viu que amb mi i n'apropiarem per anar

a veure les platges de la nostra joventut: Palau, Carron, La Grand Motte. Elle, que no ho havia revist desde feia uns quinze anys, ho trobà molt canviat, i tant La Grand Motte en tot està fet de nou, en no hi havia res.

A dinar ho varem fer amb la Dolce a la qual li feu un apat de menys dels "magrets" del restaurant universitari. De retorn ens vam parar a Sersien on la roge continue igual.

Dimercs, 25 d'novembre.

Els noricis, hem fet un altre "exploit" espacial extraordinari: "Llune 14" ha depositat a la Llune un vehicle espacial conebut per desplaçar-se sus el ratèl·lit amb teleguidatge des de la Terre. Ha ja ~~la~~ recorregut un dos cents metres i realitzant treball científic. Afe està en "fôrking" durant els 14 dies de nit llunàric. No se'ni podrà reprendre, després, nous desplaçaments, principalment per raons d'energia, car me sembla que les piles són a base d'force solar i, si's tracte de bateris, segurament que, quan el nou die aparegui, s'hauran completament descarregades. Si per algun rai, però, se tracte d'un ielit espectacular, tècnicament tan extraordinari com el de "Llune 16", es transportar, sense acompanyament humà, un vehicle sus la Llune - li direi "Llunambul" - descarregar-lo des de la Terre, fer-lo treballar i desplaçar-lo tot i conduint-lo, es tanmateix ja més que "de la science-fiction".

Dimenge prop-passat tampoc vam sortir de casa: torques, oliveres, garatge, televisió, lectura, escriptura, etc. L'endemà, pel matí, vai anar a acompanyar en Vell a l'autobús i Ma Dolce al tray.

Allò del periòdic torna a estar encallat. Després de l'entrevista-dinar amb en Daqué, vai anar a veure en Deloncle pregant-li de

que vinguis a casa per posar-lo al corrent de la
 represa del projecte i jutjar, "seu pieces", de tal
 i com el terme previst. Vingué un vespre i
 la conclusió fou h que tindrés endavant tal i
 com jo veie la cosa. L'endemà, dissabte-
 ni diumenge - no digué res; més, dilluns, a
 bona hora, ja va telefonar per dir-me n'volie
 operar un dia, car tindriem millors condicions
 pel canal que ell deu tenir, sense necessitat
 d'infestar-se més o menys amb "muri libre", que
 no es del Rosello. En definitiva, té prou de fer pe-
 ne a "L'Independant" i voldrie que l'arreges
 per, més aviat del seu bàndol. És la segona
 vegada que m'ha proposat entrevistes i ja comen-
 ce a estar-me típid. Tot això me fa pensar
 que, potser, voldrie més de que ho deixés car-
 rer tot i, qu'encloc de realitzar aquest periò-
 dic - tot i éssent necessari - emmercés el temps
 a ell destinat a reprendre aquella obra que s'ha
 perdut la jubilació a tal efecte. Potser no seria
 per de més de que tractés de reprendre-la, a
 veure si l'ambient actual me permet de con-
 tinuar sense operar la jubilació. En l'afir-
 mativa, me sembla que, si pogués fer-ho, val-
 més emprar-me en l'obra en qüestió que
 en qualvol projecte, pel important que
 pugui ésser, de periòdic actual i amb els
 mitjans més que tinc.

Dissabte, 28 D Novembre.

Passen els dies i en delanda no dir res quan
 me digué que dins de tres o quatre dies em reuni-
 ríam. Però no dir res, no insistir, per veure
 fins en arrive i, entre temps, si veie que puc
 reprendre l'obra, l'engegar a fer focuets. En
 el país, si puc reprendre l'obra valdrà més
 car encara que, per la banda periodista, tinc
 una per dir i per fer, h que podrie expressar
 a través de l'obra, sí, molt més important.

H332

Dijous, 14 d'embre del 1970.

Dijumenge vam anar a Veruet. Com que no hi ha res per fer ara i com que no feia bo, després d'haver passat en revista les promes eliminant les que's podrien (molt poques), vam anar a veure fins en arribave la carretera en construcció que' ha d'anar a collar amb Prat de Mello. Se tracta d'un projecte vell, segur, viable, d'una quarantena d'anys i que potser s'acabarà de realitzar aviat. Si així es tindré' meys motius d'estar content d'haver comprat a Veruet, car un dels punts negatius, per mi, era la poca possibilitat de comunicació amb la Catalunya de l'altre costat de la divisió estatal. Amb aquesta carretera realitzada se podrà passar fàcilment pel coll d'Àres, sense necessitat, doncs, d'anar a fer el tomb per la Cerdanya o pel Partit. Tenim la intenció de retornar-hi per continuar, a peu, fins a la collada d'estel cim de la qual se deu veure, ja Prat. Quan estara acabada serà un itinerari ràpid, millor dit curt, traçat únic de la bellesa grandiosa de la muntanya.

Dimecres, 2 d'embre.

En Delonde me telefonà ahir per dir-me d'anar junts a veure el de l'imposant del Campó a fi de passar a la realització del projecte. Hi vam anar; en hem de tornar a veure dissortadament, però sembla que aquesta vegada la cosa se presente millor. I, en Delonde, impressionat pel que tenim ja preparat, ho accepta tot: el títol, que trove millor que'l seu i que cap altre de preparat, l'orientació, etc. L'espero així accepte de reconèdre.

Dijous, 2 D de desembre.

A l'Estat espanyol hi ha novorr: amb motiu d'una
força (militar encara!) contra 16 nacionalistes
bores, començant amb a Burgos, fa ja dies que
hi ha manifestacions. A Barcelona inclús amb
un començament d'arrepesament i barricades en
la Rambla - cosa que no s'havia vist des de la guerra.
A St. Sebastià hi ha havent, tanmateix, l'atempta-
ment més venenós: la captura del cònsul
general d'Alemanya de l'Oest, la sort del qual
va lligada a la que faran als processats de Bur-
gos, i si dels quals, risquen la pena de mort
i, entre tots justs, venen més de 700 anys de
presó! I tot això després de més de 30 anys de "trionf"
franquista! Tot això, aquesta "jurkèie" és tan
escandalosa que, altre velle, les protestes no són
solament espanyols, sinó internacionals. A Pa-
rís i en altres ciutats de França, a l'extran-
ger, hi ha manifestacions i declaracions de
protesta contra la repressió franquista i de soli-
licitat envers els nacionalistes bores. Demà
n'hi ha una ací a Perpinyà. Ah! tant de
bores i, amb motiu d'aquesta agitació, s'a-
cobés d'enfonsar el franquisme! Fa anys i
anys que s'enfonsa, mes la repressió fa de
que's vagi mantenint.

Dilluns, 7 D de desembre.

Ahí vam celebrar el 48è aniversari de l'E-
li; feu d'una manera íntima, sense cap esclat.
Després vam anar cap a Sorbian a veure la
vagra. Continue, aparentment igual, mes ca-
de vegades va perdent un xic més. Ahí, per
exemple, estava molt abatuda, com quan
l'academ a veure a Desiers, l'any passat.
Se retornem en vam parar una estona a cà-
la Monique.

Dissabte prop. passat vam tenir la nova reu-
nió prevista en delouet, Corone i jo per la
qüestió del llibre en projecte. Ahí foren

de fer-lo pràcticament avant de Nadal.

Un altre projecte que'm preocupa és el de la reconversió de St. Pere (cove centralitzadora) com a conseqüència del mal resultat de l'exercici i de l'accident del seu director Solrat. Hei esperat a que l'ovació psicològica me presentés per sentir la meua solució, preparada i dactilografada de fe de temps ha. I com que aquesta ovació veuria també la del reglament amb el "Viguerens Catalans", hei iniciat la petita iniciativa que'ns haurem a continuar a l'objectiu final. Per que tot això pugui beneficiar als que ningú dels interessats s'ofusqués que la solució vingui d'un salariat. Que que podrà ésser així perquè, almenys un dels interessats, s'apropiï de la idea i del pla que jo projecti. L'essencial es que pugui realitzar-se.

Dimarts, 8 de desembre.

Ahí vam participar al primer repartiment del G.R.E.C. per la nova temporada. Dirigit propiament amb la Dalce, vai assistir a la primera conferència també de l'Hotel Paradís. Fou el professor Guiter el conferenciant i el subjecte molt interessant per mi. Se tracta ve de la civilització dels Pictes, més de manera lingüísticament, amb parentesis relatives a les llengües en general, d'on me vai retirar aquesta idea: si tots les llengües neo-latines són, a la vegada, tan semblants i tan diferents ve del fet de quel llatí, importat als pobles vençuts per Roma, fou assimilat pels dits pobles vençuts amb l'accent, car lluy llengües natural ere una altra. Si cada poble vençut, doncs, aparegué, a poc a poc, un llatí, amb l'accent diferent del de l'altre poble vençut. I així, a poc a poc aquestes llatines amb l'accent, anaren evolucionant per a-

cabar transformant-se amb lleugers neo-llatins.
Un fenomen semblant ha passat amb els po-
bles moderns que han havent d'adoptar la lleu-
que del poble que ha mantingut l'estat vell i
imposant-lo a d'altres que l'haurien perdut. Aquests
altres han havent d'aprendre el francès, el castellà,
l'anglès, etc. i ho han fet, naturalment, amb
accent.

Dijous, 10 de desembre.

Aquell trist procés de Durgo s'ha acabat de
manera vergonyosa per la "justícia" franquista.
Els 16 nacionalistes, formidables tots, inclús els
dus dones i els dos capellans. Per la part dels
jutjadors (tribunal militar) només un, més
o menys a insolent-se. Fins i tot Franco va
haver de fer convocar el president, expressament
a Madrid, i li significà que, malalt i, fins
i tot allitjat, farie el seu comès. Però la
paròdia de justícia no pogué sobreviure al
començament dels interrogatoris quan
els interessats (encadenats en l'audiència!!!)
declararen haver confessat per la tortura. El
punt final ah incident fou donat abis quan
el darrer interrogat declarà que s'considera-
reva presoner de guerra. L'aldoroll fou enor-
me; se recità "Cara Euskadi estatuta" s'ajup-
ciren punys enlaire, se cantà l'himne basc, etc.
El president suspengué la sessió i quan feu
represa va eser a "bisnós" per demanar als
advocats de presentar al Tribunal el text de
llurs intervencions, car no podrien "plaidar" de
la mateixa manera que els 25 testimonis citats,
per la defensor no podrien testimoniar. En una
paraula, el procés s'ha acabat d'aquesta ma-
nere tan poc lícite després que'l "fiscal" ha-
gues demanat les penes previstes o requisis
penes de mort i més 750 anys de presó, en
total, pels deu altres. A veure col esperar la sen-
tència i les seves consciències, qualseures

impossible. Segueixo molt d'aprof això pel gran interès que representa per mi, per l'admira-
ció que m'causen aquests admirables bases
i per fer-me'n l'eco en "Terres catalanes" en el
seu primer número. Pudeu acabar de dir
que el seu regim no prodie mostrar-se feble.
Quine confessió de feblesa! 24 anys que dura
perquè sabent-se feble, sense soliditat, s'ha
havent de mostrar sempre fort, la força de
les armes, de la persecució, de la delació...

Dimarts, 11 D de desembre.

Aquest vespre hi ha una nova manifestació,
aïí a Perpinyà, en favor dels 16 nacionalistes
basses. Van participar a la primera mes no
ere que n'hi fou possible de fer-ho a la d'aviar un
hemi d'aviar a Grates a parlar amb el Conseller
d'educació del Liceu referent a en Nell. Si po-
dem retornar avant que s'acabi, no cal dir
que hi anirem encara.

A tal efecte de protestar contra la paràdia
de justícia de Georges hi han havent ja ma-
nifestacions a París i en nombroses altres ciu-
tats franceses i de l'estranger. En quant a
Espanya tota la joventut concorda en dir que
l'atornament és molt pesade, en també hi ha
havent nombroses i noves manifestacions de
protestació. Si, malhauradament, les peticions de-
manades pel fiscal són confirmades pels jut-
ges i pel govern, es imprevisible lo que pot
passar. Tan imprevisible és que la divisió
existirà en la si mateix del govern, doncs en
el si de les classes i estaments socials que repre-
senten aquests diversos ministres.

Dimecres, 12 de desembre.

Continuen amplificant-se les manifestacions
i protestacions en favor dels 16 nacionalistes
basses. A hui n'hi va haver una altre aïí, a

Perginya, més important que la de la setmana passada.
 No li vam poder assistir perquè tenim un
 freixista, a Prade, amb el Director d'internat del
 Liceu relativament a en Nell. Aquesta entrevis-
 ta fou motiu de grandíssima pena per ombdó,
 car aqueix Sr. ens revela que, malgrat
 l'incalculable nombre de consells, d'instruccions,
 de normes de conducta, de treball, d'estudi; etc.,
 que li haurien donat, no n'ha, pràcticament,
 rebut cap. Se deia, fàcilment, influen-
 ciar pel seu consell i no des millors
 sinó al contrari, i no té cap compte de les
 moltes bones observacions correctes - massa -
 que fa, mare i germana li han fet.

Continuà, doncs, agruyant-se, sense donar-
 nos cap satisfacció de la qu' està en el recu-
 dari; continuà, doncs, agruyant-se, de
 jugar amb el seu avenir, en aquesta in-
 utilització de diplomes. Té ja dos anys de
 retard en el batallerat i l'inquietud es
 gran de qu'aquest retard augmenti. Si no
 fos capaç d'avor endavant, no li tindrie
 res a dir; però el veure de que no fa tot
 l'efort que podria fer i que, a més a més,
 no té ni una conducta i comportament cor-
 rectes, això me desespera. Ahir va mare
 n'estipue malalta i jo - i ella també - n'hai
 passat una nit quori blonque. Quina
 diferència amb la Dolce! Ella, sense es-
 ser una àguila, no ha perdut mai cap
 curs i ni enguany, per exemple, el perdés,
 no li farie el més mínim reproxe car, com
 anteriorment done la vane i impressió de
 que fa tot el que pot; un exemple: diven-
 dre passat - no alir - tot^{just} terminade a l'es-
 tació, me digné de que renunciave a anar
 a passar les vacances d'hivern a Oradrig (ten
 il·lusionade qu'estave!) perquè tenie vari
 espumeas en gener i es li volie preparar di-
 rant les ditg vacances. En canvi, en Nell ha
 protestat de la supressió d'aquest viatge,

4338

quan sap que no brilla en un eix que neix.
L'unió contrast!

Dimarts, 15 D desembre.

Durant 48 hores, tres cents intel·lectuals catalans, entre els quals n'hi havia de València i major- que, s'han reunit, voluntàriament a Mont- serriat per redactar una mena de manifest de solidaritat amb els procurats bases. Això, natu- ralment, ha desplaçat envermuntat el po- der i la policia ha llançat un ultimatum per l'evacuació. No ve, ben bé com ha anat la cosa car, al principi, semblava que a- quixes reclusos, voluntàriament haurien de durar fins a la fi d'aquest tràgic procés. És per què no era així, que no s'hi haurien reunit en una mena de "conclave", precisament com el Tribunal militar de Burgos, per redactar l'important manifest; és per què han tingut per de les represalies; és per què creant una situació difícil als maneges. No ho ve; ningú com ningú, tornant, el fet ha portat aigua al molí dels patriotes bases.

Un altre fet internacional, és que a Lió, un francès, George FIARD, 24 anys, ha tentat de suicidar-se a la manera dels bous, per protestar contra el procés de Burgos. Segons un diari diu que ho ha fet davant de la Prefec- tura; segons un altre, després d'haver-se coprat els vestits de gasolina, hi calia foc i com que estava a prop del Consulat francès, corregué encà vers ell amb la intenció d'hi morir davant la porta. No pogué, però, realitzar el seu intent car un guàrdia corregué al seu socors i aconseguí apagar-li els ver- tits inflamats.

Dimecres, 16 D desembre.

Ahí va entrar en aplicació, a l'ofrança,

la repressió, durant sis mesos de les garanties s-tatals que tenien els ciutadans. D'aquí ara poc ara no'n tindran, pràcticament cap. La policia, d'unes, podrà fer i esperar com voldrà. Aquesta mesura excepcional ja havia estat precedida, per la província de Cuijarsese, d'un estat d'impència, d'exceptió o similar. D'aquesta manera, l'Estat espanyol, per les disposicions per matar en l'eu tot intent de protesta, o, lo que tenen, més encara. En aquestes condicions el manifest dels 300 intel·lectuals catalans està condemnat a restar clandestí. Malgrat, tanmateix, tots aquests reverses mesures no val dir que no hi hagi noves manifestacions. Per altre banda, en el si del govern se veu que hi ha discrencies profundes entre els "liberals" i els intransigents. Entre aquests darrers n'hi ha qui parlen de tornar a fer com el 36, o, cal, per destruir tot, els oponents. Si qui com a riu, la situació actual del règim franquista és la més delicada desde la fi de la guerra civil.

Dijous, 17 d'agost.

El manifest de Montserrat s'ha, més o menys, difusat i constitueix una mena de delictament al franquisme car els 300 intel·lectuals protestant contra la legislació repressiva que dura desde fa més de 30 anys, denuncien el sistema politico-juridic; s'eleva contra les tortures físiques i morals emprades internacionalment contra els oponents; s'instauritzen al fet que el dot dels pobles i de les nacions són ignorats i reprimits en benefici d'una potestà unitat nacional espanyola; repudien el procés de Burgos i reclamen l'amnistia general de tots els condemnats i epilats. Finalment demanen l'abolició de tota la legislació d'exceptió, la pena de mort i l'establiment d'un autèntic estat regular garantint l'exercici de les

4340

llibertat democràtica i de les dotz dels pobles i de les nacions componant l'Estat espanyol, comprés inclús el dret d'autodeterminació.

Tot això està molt bé, es escau ja, honra llurs autors; es, en resum, massa bo perquè pugui esdevenir realitat; tant més que'l règim, sentint el perill, pren disposicions... obstant tot, deixe manifestar, org. llur dit, organitza manifestacions... en favor seu... esperant el moment oportú per publicar el veredict del Tribunal militar de Burgos...

Dimecres, 18 D de desembre.

Tot el dia moltes tasques professional i, pel ves-
pore, heu anat a una nova manifestació (la tercera) en favor dels processats de Burgos. Sus aquest procés no hi ha cap nou; l'angoixa ve contínu. Mentrestant, els habitants del règim tracten d'organitzar manifestacions pro-franquistes, com la de Burgos i la de Madrid. El que caldria seria que deixessin organitzar contra manifestacions; alhora podrien jutjar tot el pes deus i altres.

Dimecres, 29 D de desembre del 1970.

Aliv la Dolce va fer 21 anys. Major d'edat ja! Sembla que per aliv que nois!
Van començar a celebrar-ho avans d'aliv amb un gran regent de vers deitjos oisí com regal (una gaurmette). Elle o'ho mereix tot bé al contrari de veu germa que no's mereix res. En efecte, malgrat tant i tant bons consells i observacions que li feren l'estiu passat, avans d'anar a Irlanda i després, no n'ha tingut compte de cap, o quasi, en qual cosa fa que no'm doni satisfaccions en res i, lo quies el més lamentable, sin els estudis: tot just el primer quan precisament està refent el curs. En trist trobar

de parlar així d'un fill; empero encara s'ha
trist haver-ho de constatar. M'entendria i m'entendria
anotant una, de agradable, en quovori
bé, tots els aspectes.

Per Nadal vam anar a veure la regge
la qual segueix igual oifa o no fa. Ens
vam posar d'acord per torrar-hi demà
al vespre a pi que l'Albert i la Dèpote pugui
anar a passar Cap d'any a Barcelona com
ne tenen la intenció.

La vetlla de Nadal, finalment, va sortir
el primer número de "Tercs catalans", vuit
pàgines de 4 format de diari el text d'4
quels, llevat tres originals i dos d'en Orell, a
entièrement men tant en francès com en ca-
talà. I encara aquesta tres originals en quils-
tis són dues reproduccions i un petit conte que
vai trobar en el "L'Esprit" de "La Vie catalane".
Ara cal esperar que podrem perpetuar aquei-
de publicació. La torques comence tot just.

Referent al procés de Burgos el dia de tra-
dal hi ha haver l'alliberació del consul ale-
many capturat per nacionalists bres, sense
contrepèndre. Aquest gest - que vai aprovar -
ere, a la vegada, hàbil i humana car deifa-
ve una prete abate al franquisme per rar-
tir del dilema sobre perdre la cora. Semble
inclinat que ha precipitat el desautollement
car tres dies després, abir, re va condidat, a la
fi la sentència la qual comprava, de fet - i
és natural - la demanada pel fiscal mili-
tar o sigui un pena de mort i centenard
d'any de presó per ell i per altres, tenint en
compte que hi ha doble pena de mort per
~~de~~ tres dels n'is. Una única alliberació:
la d'Ubal done que figurava en el grup de
processat. Ara cal esperar que'l gest del
de l'E.T.A. serà imitat pel franquisme; pot-
ser menús ho serà a mitges, es a dir, indul-
tant una pena de mort als que'n tenen dues!

4942

Un altre procés immoble és el que hi ha hagut recentment a Leningrad: Ouse soviètics acusats d'haver volgut emigrar-se d'un ovidi per emigrar, van esser detinguts avans de reïpiti. Entre els Ouse hi ha alguns joves soviètics, i ja sabem un altre procés que recorda dels persecucions antigues. Per mi aquest procés és con'german del de Burgos car, en ambdós casos, se tracta de ciutadans que no s'hi deïxe viure com volen i, amb ells, llurs pobles o races respectives. En el diari heu publicat el Burps; pende are parlar de Leningrad, en el proper número o sigui el regon. L'assum que aquest, queda sortirà, a mitjans de febre, tot això ja no rerà d'actualitat com are.

Dimecres, 30 de Dembre.

Es és condemnat a mort de Burgos no veritablement formidable. Un d'ells ha reïpit a per cert, claudetivament, una lletre, la qual reflexe l'opinió dels rit, dient que no volen indult nió marir com a combatents revolucionaris bases. Formidables, formidables! I poter també, pedement realitat pensant que ni es indults, es motovan igualment amb privacions i molt tracte i podran dir - es franquists - que han mort de maldie.

No's ray enure ni es pens seran confirmades i ni Franco usará o no del seu dret de gracie. Del costat dels nacionalists bases se din office, no es expecta, començará una nove guerra civil.

Dijous, 31 de Dembre del 1970.

Ahí al vespre se na saber que Franco havia usat del dret de gracie pels rit processats bases transpermant la pena de

mort en 30 anys de presó. Fou una immensa alegria, probablement mundial. A mi, aquest matí, tot llegint el diari, els ulls se m'han omplert de llàgrimes al llegir certs passatges relatant les quotes contents. Era emocionant. Tanmateix, no puc deixar de pensar amb lo qu'escrivia abans sus la mort de "malaltia" de la qual poden ésser víctims a la presó. Recordeu qu'en Camarera morí a la presó i, precisament al mateix penal de Burgos. No sé, encara, les reaccions dels interessats.

Des de Nadal que fa un mal temps terrible. Hoviem d'anar a tenir cura de la negra mentres m'Albert i na Pepita arribaven, uns dia, a Barcelona. Uns degut al mal temps no hi van la qual cosa fa de que no'ns reunim d'aquí acabant l'any dins la llar familiar.

Dimenge, 3 de gener del 1971

Poc després de conèixer el resultat final del procés de Burgos se va conèixer el de Leningrad. Els dos penes de mort han estat transferides en 15 anys de presó. En aquest cas també la pressió de la reprovació internacional, hi ha jugat un paper molt important. El més trist d'aquest cas es que la U.R.S.S. hagi pogut ésser comparada a Espanya en un cas tan similar: repressió contra ciutadans que no volen viure com els estat, als quals es-
tan sotmesos, els hi obliquen.

El primer dia de l'any no em el vam poder sense sortir de casa; el mal temps ens incità a fer-ho així.ahir va continuar el fred i el vent. Jo vai anar a fer qualsevnes gestions, les més relacionades amb el periòdic. Pel vespre vam tenir una reunió de treball que va durar fins a mitja nit.

Aquest matí la Delce ja ha marxat cap a Montpeller a fi d'ésser allà durant la tarda i continuar la seva preparació

per l'efort i el deuria. Molt, molt consciunt del
 seu treball, estudi i creient. Si pogués dir-
 ne igual d'en Nell!

Avui el dia s'ha llevat fred tant o més que
 ahir, encara, com que no fa gens de vent i el
 sol es molt més calent que ahir, fa que el
 dia es esplèndid; però, inclús, acabarà de des-
 gelar la neu glaçada que encara hi ha en
 molts indrets.

Dilluns, 4 d' gener.

Avui heu rebut la reacció dels condemnats
 de Burgos. Al veure que no serien executats o a-
 bragats entre ells, més un cop l'enviois apa-
 vagada, redactaven una declaració ressaltant
 que aquesta primera victòria la donien al po-
 ble, als pobles, però que la lluita continuava
 i demanaven la continuació de la solidaritat
 fins a la victòria final. No cal oblidar, doncs,
 que les presons franquistes són les quant-cambres
 de la mort per els presoners que'l règim no ha po-
 gut liquidar encara. Recorde a Comandera encara,
 com feu l'altre dia.

Els presoners de Burgos no són com els de Lein-
 grad, que la pena de mort s'ha tornat 15 anys
 de detenció. A Burgos són 30 i, a més a més, tot
 els altres anys de presó que ja tenien en sus de
 la pena de mort. Això fa, que, entre els 100
 ex-condemnat a mort, renunciïn l'horrorosa
 suma de tres cents setanta vuit anys de presó.

Per altre banda, inclús sense cap prevenció de
 part del règim, es difícil de viure en cel·lules sense
 cap mitjà de calefacció quantifa, a l'interior
 - 5°: quan estan nodrits molt malament, mal
 abrigats, etc. Se diu que n'hi ha ja dos que
 tenen els peus gelats!

En una reunió de treball de disrabte, per
 "Terres catalanes" heu proposat que podíem
 crear, a Perpinyà, un comitè com el dels
 Bress, d'ajut, entre germans d'un estat

4345

i altre dels Pirineus. En quant al nom, intitular-los, precisament com els Beres, "Ansi ~~alta~~" o sigui, ~~en~~ en català, "Entre germans".

Dimecres, 6 de gener.

Ave ve la tasca de difusió de "Teres catalans", de difusió i d'organització la qual ve donant feina treball. Al principi en la fase inicial, hi participa activament esperant que, després, d'altres podran encarregar-se o dirigit, entre uns i altres, acabant per absorbir-me massa, car entre uns i altres, són moltes les hores emprades, i la ve no fa més que començar.

Dijous, 8 de gener.

Altó d'aquella comitè "Entre germans", serà probablement, una necessitat urgent, car veu-ble que'l franquisme, després de la claudicació forçada amb el processat de Burgos, tracta ara d'accentuar la repressió veure "tambor i mitrinyetes". Pel que fa referència a Catalunya, tot el més o menys significatiu senten ja la rigor anunciadora de la repressió, en particular el Zoo de Montserrat. Tant és així que n'hi ha que pensen ja de veure a refugiar-se a ell.

Dissabte, 9 de gener.

Hem tingut a dinar els Boivent i el professor Saliste. Ben agra't, ben ambient i bona parlada.

Dilluns, 11 de gener.

Ahí veu anar a Vernet. Com que'l nostre terreny està enterament a l'ombra aquest dies, la neu trigava a fondre.

N'hi havia tanta que no vau pagar deir
ni el portal exterior. Es una lloctine d
que'l cel ni hi toqui gens, probablement
durant uns 25 mesos. Al que'l cel va orien-
tar la venda digne quinze dies; ens en-
ganyà a mitges com a mínim; potes no
ho haurie reemborsat tan bé com nosaltres ho
fem. En aqueixes condicions "l'affaire" no es
ja tal i jo em dir-li a ell i a l'autre pro-
prietari. Clar que per l'estiu, segurament la
primavera i una part de la tardor el "ceig"
és molt vàlid i agradable, ideal, inclús per
estintejants; mes per nosaltres, que hi podem
anar a qualsevol època de l'any, es llas-
time que ripui a l'ombra quasi orís
i apreciï el cel. Ahir, per exemple, ni hagués
estat al cel, com la major part del vintatge,
hi haguéssim pogut passar uns hores deli-
ciosos, en un de canicse i, fins i tot, sense
aiguissa. Naturalment que, amb els diners
qu'ens va costar, no hi haguéssim comprat
ni la meitat en la part opressada de la
vila i encara així, no haguéssim pogut
per la meua de vida de canicse que hi
fem. En resum, doncs, la immobilització
és bona sense error tan excel·lent com
hauriem suposat en el moment de la compra.

Dimecres, 13 de gener.

Encara no heu canviat en aqueixes poàfins
el per què del nom "terres catalans" que heu
collit per títol. Heu fet, principalment pel-
què pels Rosellonesos aplanerats, almenys d
Menorca lo prouguin interpretar i llegir fàcil-
ment, car té, d'aquesta manera, es a dir, en
plural, una idèntique ortografia i una
quasi idèntique pronunciació. A més a més,
els hi done consciència de que hi ha d'al-
tres terres catalans, a part de la del Rosselló,
la qual cosa los hi fa pensar en elles i

si el recordar, descriure, rememorar-se que, preci-
sament, de tots ls terrs de parla catalana, la ms
petita es la del Rosselló.

Si el conjunt d'aquents terrs de parla catalana
vull dir dels seus habitants, estigués en un altre ni-
vell, enloc de "Terrs catalanes" l'hagués titulat
"Terrs catalàniques", car seria ms conforme,
go es, que són de parla catalana ms no cata-
lanes, car encare que se n'hagin dit en el
passat, mai, dins dels lligams de la corona ca-
talano-aragonesa, no foren ni feren part in-
tegrant de Catalunya. Que són de parla catalana
es indiscutible, ms no catalanes; són, doncs,
màximament, catalàniques. I ni poguéssem
temer a fer un conjunt ms o ms estatal,
caldrí que, com avans i ms encare ara, for-
més associades. Als hores, enloc de corona cata-
lano-aragonesa s'en podria dir Catalània
d'aquest nou conjunt: Catalània la unió
estatal, Catalànics els seus ciutadans i cadet-
en, a core seva, conservant els nous actuals. En
aquest cas als de ls illes no se'ls hauria de dir
Balears nins Balearics, de tots ls Balears. En
quant a València es la ms difícil: potet Va-
lenciània aniria bé. D'aquesta manera seria
Valenciània es ciutadans de la ciutat de València
i Valenciànics els de l'antic regne. Als hores cal-
drí dir que Catalunya, Valenciània i Ba-
llària formen el conjunt de terrs català-
niques. No se'ni tot diria q'és ben valder, ms
admetent que ho ngai, la feina seria per fe-
ho admetre i adaptar!

Dimecres, 15 de gener.

La qüestió del diari podria anar molt
millor si hi haviés un xic ms de dinamis-
me. En delantre plane ms qu'altre cosa. En
a l'ien primolar - difusar no ha fet ni la
meitat del que hi hauria dit.

9/19/11

H348

Dilluns, 18 de gener.

Dimanche vai haver de treballar, inclús, per la tarda al departament i laboratori. Pel respecte humil de tenir una reunió de treball pel període i o' a-jornà, probablement, a demà i no per culpa meua.

Dimanche vam anar a Serviers, aprofitant-ne per deixar els fills a cà la Manique a Llu-ranç fins a la sortida del tren de la Delee, cap a Montpellier i moltes hores resten cap a cà. A Serviers la pobre sogra se va acabant tot i la seva extraordinària resistència.

A Serviers me vai aprofitar per entrevistar-me amb un "courtier" anomenat Müller i que vai conèixer quan treballava allà baix. Li vai parlar del projecte car amb en Coll tampoc no podem res. Se tracte de l'últim intent. Li vai posar, tot seguit, al corrent dels inconvenients que produïen sorgir-li referent a la seva clientela actual i acceptare d'associar-se amb mi pel nou sistema de treball. Li vai fer un quadre més aviat pobre que' optimitzant insistint en que hi pensés bé car estava decidit a acceptar tot seguit. Vam restar, després, que hi pensaria bé, que demanaria consell a son pare (antic negociant) i que'm telefonaria. Ja venrem.

Mir vai respondre a una arquitec de defunció del Sr. Jansen Giran, tramere per la seva filla. Va finir el 29 de desembre passat, a l'edat de 82 anys. Malgrat que es, ja, una edat respectable sent molt aqueix desparició del darrer d'aquells tres germans professors que vai apreciar i m'apreciaren. Cada die me resten menys amics i conèixen-els de l'altre costat del meu país. Sent molt més que idèntiques desparicions, a aquest costat, pel simbolisme de la circumstància i per pertanyer, tal amistat i conèixement, a una etapa de la meua el capital de la

qual restà inacabat de manera tan tràgica.

Dimecres, 20 de gener.

A poc a poc anem avançant amb el treball administratiu i de difusió del periòdic. No's fa tan de pressa i regularment com valdria, mes, a base d'empènyer, quan, constantment, la cosa va avançant. En quant a quèixe bare organitzadore estigui a punt, no tinc pas la intenció de continuar ocupant-me'n. Que m'ho cal per, per anar de pressa i el més possible i pot que per la meua experiència en la premsa, sóc el que estic en millors condicions per muntar l'organització administrativa i de difusió. En quant a quèixe acabat d'expedir tots els exemplars que cal per per correu, podré començar a escriure pel proper número de febrer; i començar a parlar per premsa, car encara no heu fet res. Der del punt de vista presentació ara ja ha estat feta en "Midi Libre" (dues vegades) en "L'Independant" (una) i en la Radio (una). La Radio, però, està disposada a parlar-me de nou, sobre la parme d'un interview. En aquest cas, en delandé ha trobat que dee emmer jo l'interviuat. Li'hai dit que hi vagi ell, car jo no tinc cap dret de figurar i, per altre banda, crec que val més que s'apui un Rosellonès d'erigien el que representi "Terras catalanes" en cosos així a fi quèixe auditot reconeguin l'accent del Rosselló, perquè es normal que s'apui així i perquè hom no pugui reprovar que's tracte d'un periòdic d'abandó dels Rosselloneses dins de la Catalunya transpirenèuque. Hi ha massa alienació dels Rosselloneses d'una banda, i massa espèrit mal definit de l'altre costat, per no tenir compte de tots aqueixes i moltes altres consideracions.

Dimecres, 22 de gener.

Ahí el vespre i avans d'ahir, al vespre tam-
bé vam treballar a enviar exemplars de "Terres
catalanes" per correu. Hem trobat tots els punts
ens restaven d'aqueixa difusió defectuosa
que ha fet d'impressionador en el dipòsit de
premsa. Transmetrem també els invents d'a-
queixa dita difusió, de manera de fer-lo
conèixer més i millor. Fins ara, per ar-
ribar, se n'ha devut enviar pressa d'un mil-
ler. Avui, potser, acabaré amb el treball
directe del primer número, quan hauré es-
crit a "Sèria d'or", "Driflana", "Geop" i "Lluç"
i quan hauré preparat per en deloncle i un
locutor de la Ràdio, un "entrevista" radio-
fònic.

Dimecres, 26 de gener.

Si mal no recorde avui fa 32 anys que
quie Barcelona en poder dels franquistes.
Molts anys passats i poc comul fet.

Dimecres vam anar a Venet i vam
tenir la joia de veure que el sol torna,
ja a tocar en el nostre terreny. No vam
gairon diront dels hores del 12 a les
14 (solars). És probable que, cap a alta a
les 10^h, hi haurà també, ja, un xic, es a dir,
avant de fer el tomb del pic de la Gene. És
definitiva, l'absència, pràcticament, total de
sol deu ésser de dos mesos aproximada-
ment, o sigui, un mes avant el 21 de de-
sembre i un mes après.

Continue topant amb la manca de di-
namicisme dels que'ntant més après de
"Terres catalanes" vell dir de l'impressionador
i d'en deloncle. A quest, ahir, quan va anar
a veure'l, encara no havia fet res relative-
ment a la Ràdio. En quant a l'altre,
tampoc, encara, no ha servit per res tot

4351
el treball fet la setmana passada, per transmetre exemplar per correu.

Dijous, 4 d' febrer del 1971.

Dissabte foren passat vram, finalment, poder tenir una reunió de treball per "Terres catalanes". A poc a poc la cosa va marçant endavant, més no foren bé ni foren de pressa per mi. Tinc por de que arriue el moment de la difusió del proper número i de que tot lo que valia per en aquest sentit, pel primer número, no estigui fet pel degon.

Dimenge no vam sortir de casa; no feie bo. Vam encara "Terres catalanes" que m'acaparà quan en enter.

Dilluns vam anar a Tolosa. El motiu del viatge era acompanyar el Sr. Llorens a l'aeroport el qual anava a una reunió de dirigents vitícoles al Ministeri de l'Agricultura. Com que l'aeroport de Perpinyà no permet de fer un viatge durant el dia, a París i retorn, per simpò calgué anar a Tolosa. Me va demanar a mi si volie acompanyar-lo perquè de tots els que's van oferir per fer-ho, cap tenie un cotxe tan confortable i ràpid com el meu. Jo vai estar encantat perquè, mentre ell anà a París, la dona i jo vam anar a Rabastens on jo tenie interès en visitar la S.I.C.A. Vam tenir encara temps d'anar a veure en Cibera. L'últim que ell no hi cre i que la seva dona no's pot suportar més d'un temps d'visita, molt limitat, veure que't fossi en un estat nerviós terrible. I pensar qu'ell e tot el contrari; e l'home més calmat i més plàcid del món. Si, quan va arribar ell li demanà que li havien dit, essent sincer haurà respost: "Res perquè mai'm he parlat jo".

Dissabte, 6 de febrer.

Ahí, per la tarda, vam anar, a Prade a entrevistar-nos amb quatre professors d'en Bell: el d'Espanyol, francès, anglès i història-geografia. Hi anàvem, malgrat, el judici d'un millor lèxic, amb una bona dosis d'aprehensió, escament pel nostre primer contacte. Vam restar-ne més lle del que'ns preveïem car, sense ésser extraordinari, hi ha un millorament terrible. Sembla, doncs, que pagi un espre o, millor dit, que treballi més normalment i correctament, es a dir, tal com havia d'haver fet sempre o hois esret regular. Tanmateix, es amb satisfacció que notem aquest canvi i, per significar-li un cert encoratjament a perseverar, hem decidit de començar a fer un gest...

Dimarts, 9 de febrer.

Dimenge vam anar a Servian. Igual situació amb declinació regular. Ha llòstine de venir així una dona que ha estat tan activa.

La qüestió del periòdic no va gens d'ací. Rqueixe família de l'impresaria no passen una bona època i, a més a més, manquen del dinamisme que cal pel que cal per en començaments com el nostre. Ara resulta que'l número 2 - que havia de sortir el 15 - no podrà sortir perquè no hi ha prou publicitat. En deloude m'ha embarcat en una galera per haver-lo megut, car darrere les seves afirmacions i promeses, no hi havia res, o quasi. Aleshores, m'valgut de continuar amb en Dague i m'heu. bé que si encara es possible de reprendre, ho caldrà fer rind, amb aquests abúlics dels Corones no arribarem a res. Pot-

ser, la solució menys dolent consistiria -degut a que'l temps fosse, pel número de febrer- en que el Coroner pagui aquest tiratge i que, pel número de març, vagi a veure en Baqué per estudiar si hi ha una possibilitat de reprendre amb ell i si, en aquest cas, hi ha garanties de continuïtat, de regularitat i de difusió normal, tot el qual no existeix amb el Coroner. Naturalment que amb aquest darrer semblava que les garanties d'independència eren més grans car no cal oblidar que en Baqué es "Milibi Libre". Tot i així, ara si hi retornem amb dos números tirats, ja la cosa es més clara i senzilla, trobant en realitat impresse, lo que volem per i ni ell pot prendre la successió del Coroner.

Dimecres, 17 de febrer.

Del periòdic no ha sortit el 15 com col·lecció i moltes altres tasques inherents no s'han fet ni pel Coroner ni per en Delcorde. Per altre banda, ni en Gran ni en Germaine fem, tampoc, lo que caldria. Tot això me contraria i me expugna car treballen amb els seus i, a més a més, sense cap dinamisme intel·ligent i coordinat. Estic tan disgustat que no sé per on tirar vorcs. Entre moltes altres coses, per exemple, en si cal o no insistir per fer abonament, car tinc por d'una "expansió" com la de "La Vie catalane".

Dilluns, 22 de febrer

Acaba de parèixer del segon nº de "Terras catalanes". Està menys equilibrat que'l 1º nº i amb moltes més faltes d'impressió i tècniques. Dissolte vau proposar tenir una reunió de treball preliminar a la de demà, d'on n'haurie de sortir quelcom de més coherent que fins ara, o no...

H 354

Quir vam anar a Venuet i ja vai començar a prodrar pòemers. Tenim la intenció de parlar-li, almenys, una setmana fent alguna feine i netejant la propietat. Fixi a labaré d'empurar, lo que'm manque de raconses de l'any passat, d'una manera útil i saludable.

A l'hore do regnar vam assistir al de geromanor que l'I.R.C. demore en honor de n'Octavi Lator, després de la seva conferència a l'Associació Politecnica. En vai agospitar per confirmar al professor Guiter que'l seu article publicat, fa dos anys a "L'Independent", sus la qüestió de la regionalització, seria reproduït per "Terra catalana".

Divendres prop-passat vam retornar a Prad, per l'encara dos professors més d'eny vell. Munt, ha vam veure que'm cal l'altre estava malalt. Va millor veure que puguí dir que va com valdria.

Dimarts 2 de març del 1971.

No hi ha encara res de ben coherent per "Terra catalana". La qüestió difusió continue sense revelar's per culpa del Corones que no fan lo que caldria i que, haviem d'ha-ver fet ja, tot requit quan ho vai dir. Tot això, i altres contrarietat de tipus familiar, especialment d'en Vell, no'm donen ni gaire, ni ambient per escriure en a-queixes pàgines.

Dimecres 3 de març.

Veient béni com continue la uve a càr Corones, retorne al que, disfortadament, haviem presist, és a dir de que no vei la manera de poder continuar amb ells. D'allà hai anat a càr de l'encara

per dir-li i ha anat bé perquè li havia en
 Gran i en pensant. M'haviu esollat, a pro-
 vant-me, me reuse donar-me cap eixide
 valable. Reste, de men, pràcticament, res.
 Mes com que ja el paper número no ha
 rie d'esser imprimint a can Corones - tot
 i albirant que'l poguessis imprimir - hai
 telefonat a en Sabreuc recordant-me lo
 que m'havia dit i previt ois el dit Corones.
 Di hai telefonat des de casa i, en arivar al des-
 patx, ja m'istove esperant amb l'acord del
 seu imprimidor el qual m'espere per demà.
 Hi compte, naturalment, anar hi i veure que
 pot donar com noves possibilitat i constot
 continuïtat. I, avant de fer res, cree que'm
 caldrà veure en Paquí per posar-lo, al-
 menys, al corrent i, com que's portà tan bé,
 oi, ell ho valgué, a donar-li la prefe-
 rencia.

Dimecres, 10 d' març

Allò de l'imprimidor d'en Nouvenc no
 donà ni de profit i molt mala impressió
 general. Avui la creu sembla que s'ateme i,
 potser, se podrà fer quelcom; no però pel
 n.º 3. Com que mentrestant no retorna a
 can Corones, aquest sembla que's va do-
 nant compte que cal fer quelcom de la tas-
 que, que li voi renyalar, i en fa qual-
 cunq. A aquest vespre hi preste tornar hi i
 reuse n.º, almenys, podem partir el n.º 3.

Dirmeuge prop fossat vam anar a Ser-
 vian i vam ^{en}portar el xec previt de l'he-
 retatge de l'Éti: 1200 francs i escaig. A aquesta
 diners han estat donat rote la granje d'un
 préstec a fi de que'l regre (la pobre regre es
 incansient) no's senti de posseir menys vidui.
 Vell dir que cada germa li ha nignat un
 paper obligant-se a tornar-li el préstec si
 en tingui necessitat. Naturalment no n'ha

4356

de tenir necessitat car, entre la seva pensió de jubilació, s'ha guardat per ell prop de 100000 F. Royalty d'aquests diners compten emprar-los arriçant el casot de Veract.

Dimarts, 16 de març.

Dimenge va per vuit dies, qu'en N'ell té la grip. Enquany regom el metge, en qualcun cas, se mostra molt aferrade ni bé veure esser perillós; i el cas d'en N'ell. El nostre, l'Éli, la dolce i jo prec ha durat: 24 hores.

Aquesta malaltia d'en N'ell ens ha impedit de retornar a Veract. Si podem, comptem a marxar-hi dijens i divendres a fi d'acabar la part de des polmers i altres colers.

Dissabte, 3 de març, del 1971.

Més de quinze dies veure escriure res en aquests fràgils. El motiu es les decepcions que contínuem relatives a la difusió del periòdic. Ja estem en abril i encara no s'ha imprimint el número de març. A can Coronet no's podrà mai fer qualsem de profit i de regular per molts i molts raons; tanmateix, no volen abandonar; més, continuar així es, rindó impossible, un sistema impracticable. I el Franck s, que, ara per ara no tinc cap solució millor. Alts d'aquell d'en Maurice la meua primera impressió fou la bona: no val la pena de que surti "El foc per corce en les braves". Per veure de trobar noves solucions - i malgrat haver reguit el parer d'en Deloncle, abandonant "L'Idi Libre" quan ja s'avenia d'acord - heu tornat a veure en Baqué. No hi cre; l'hi vai deixar un mot. Pel que n'ha reguit no cal comptar-hi. Vai anar també a veure en Rowdon a "L'Independent". Reaprendré,

regularment, aqueixa gestió amb en Gadel,
 quan surti el proper número, o sigui
 el 3. També vai anar a veure una altra
 impremeria, més o menys especialitzada
 en edicions i publicitat. Bone impressió,
 seriosa. Després d'haver estudiat la qüestió,
 impossibilitat, almenys actualment. Rette,
 doncs, per fora, amb els Coronas i, pràc-
 tiquement abandonat car en delant no fa
 res i en Gran no gran uoc. Els promesos
 d'ajut econòmic i de col·laboració de l'altre
 banda del Pirineu, qu'en Gran en havi a-
 nunciat, de moment res. Un, en Forcal, que
 havi de venir, pràcticament cada setmana
 ne, en virgué una, fa més de dos mesos i
 no l'havi veist més. Tot això es ben llas-
 tiva car, quan el periòdic arriba a la
 gent interessada, l'acolliment es bo, en-
 tusiasta i tot; dos números, mal distri-
 buïts, ho confirmen per les reaccions rebu-
 des.

Aquest vespre havi a marxar cap Ale-
 manya per assistir, durant una setmana,
 a una reunió de seminari organitzat per
 la Federació europea de comunitats ètniques.
 Tene molt interès en anar hi per veure, di-
 rectament, lo que es i lo que representa aque-
 lla Federació, me havi estat a punt de renun-
 ciar-hi, hi he pensat molt, inclús en detri-
 ment de la san, i havi ja començat a es-
 crure la lletra d'excuses. Tot això, encara
 perquè no volie allunyar-me de Perpinyà
 en aquests moments d'incertitud de "terra
 catalana". Finalment, l'Éli. m'ha acabat
 de decidir d'anar-hi ja que una setma-
 ne de més o de menys - tal com està la situa-
 ció del periòdic - aqueste no ha de canviar,
 pràcticament en res. Hi vai, doncs, i a'es-
 tie content perquè, al mateix temps, tin-
 dre l'oportunitat de veure Alemanya, que fa
 temps en tinc ganes.

4358

Dimarts, 13 d'abril

El retorn d'Alemanya se feu a la data prevista, ben content d'haver fet aquest viatge, tant des del punt de vista de la V. P. C. E. com d'haver vist un xic aqueix país.

Pel que fa referència a la Unió en qüestió, no veure error gran cosa, no sembla tan ineficaz com s'oposava. L'experiència és, però, positiva car m'ha permès fer-me una opinió personal. Un viatge a Alemanya, l'opinió personal m'ha estat molt profitosa; tant és així que m'ha deuat, entre altres ensenyaments, matèria per a escriure variis articles. En resum, doncs, un viatge molt interessant.

En canvi, qüestió periòdica, more sleep, és a l'arrivar. Avant d' marxar vaí dir al punt el número 3 el qual, amb retard havia de sortir per l'arquies. L'impressió seria dir que no podrà sortir més que cap a la fi de mes. Ah! haurie tant per dir que no dic res... Per què embrutar paper?

La Delec, també ha retornat d'Alacant - València - Barcelona. Tenim encara a casa la seta única Patúcie, la qual marçó Lemà cap a casa seva. N'aprofitaven tot i acompanyant-la, per anar cap a Sarrià.

Dissabte, 17 d'abril.

El problema del periòdic continue sense solució en vista. Això me preocupa molt i me trau gana de fer porce altres coses, com, per exemple, escriure en apartats pàgines.

Dijous, 27 de maig del 1971.

Des d'un mes segueix anotar res aei.

Torne a començar amb sense veure-hi gaire més clar. Hi ha, tanmateix, un fet nou: el n.º 3, que havia de sortir en maig, sortirà, finalment, semblable, la setmana que ve, o sigui ja en juny! A tal efecte he ja corregit els textos, linotipiat i, per altra banda, entre la dona i jo, estem preparant tots les bandes, adreces, pliques per l'opranje, fitxes d'obstacles, etc.

Durant aquest lapsus de temps, entre el present comentari i el precedent, he fet tota una sèrie de gestions per trobar noves solucions, més o menys exit; almenys per ara. *Quine Martine!*

A part d'aquella preocupació comís n'hi ha una altra d'important, per ara: la que m'implica en Nell. Continue veure demanar-bros cap satisfacció i molts, molts insatisfaccions. En canvi, la Delee i tot el contrari. Fa poc he tingut ocasió de demanar-me compte que serà, també, una bona "femme d'intérieur". Fou amb motiu que's trobà a casa quan va mare va haver d'anar a tenir cura de la mare: se comportà com una excel·lent "ménagère" i albiré que serà molt millor que la mare.

Dimarts, 14 de juny 1971.

Heu anat a passar Pànquia granada a Andorra. Tot quatre i, a més a més, amb l'amig d'en Nell, en Lucien Rollin. Sojem, ni fa o no fa, com cada vegada anterior.

Ara estic esperant (en el despatx) la vinguda d'un jove periodista amb el qual (es ell que ho diu) podríem obtenir una ajuda econòmica de Barcelona per "Terres catalanes". A veure si hi haurà qualsevol d'veritat en el seu dit i no tindrà una desil·lusió més.

Dijous, 3 de juny.

El que, que hi ha de d'escolar és el que, ent a uns mitjans, veié la Comune de París i d'altre, Maribone per exemple. Fou, però, la de París la que passà a l'història com un gran esdeveniment, car, alhora, el problema de París era, encara, aquell gran problema que tant contribuï a en el millor que té France. Fou tan transcendental la Comune que la burgesia triant no omagà tot lo bo i lo par, i lo gran, per exagerar-ne tot lo negatiu, lo dolent lo criminal inclús. En general, però, l'història oficial - la dels vencedors - en parla poc, en parla poc, perquè per poc que se'n parli hi ha ja moltes ocasions per veure l'ampliació dels crims comensats pels vencedors.

Tanmateix, cent anys justos han passat i, amb aital aniversari, hi ha trobat ja, un començament de restabliment de la veritat històrica. La Televisió oficial, per exemple, ha deixat exposar la tragèdia en condicions que haurien estat impossibles, no fa gaires anys. Jo poc en sabia, per no ~~haver~~ haver tingut ocasió d'informar-me; mes, la majoria dels francesos, educats a la francesa, no'n saben pas més. La Comune se podria resumir així:

El poble francès en general i el de París en particular, no accepta la capitulació de la burgesia davant dels Alemanyans. Per ells és com per de Gaulle en 1940: France ha perdut una batalla però no pas la guerra, la qual vol continuar. I per què els francesos de París no capitulen en mans dels Russosians, el poble els recull i els guarda. La por d'un poble armat fa perdre el cap a la burgesia claudicant i el seu representant en el poder (Thiers) tracta d'apoderar-se'n per sorpresa, mes en lloc de

reclixit els seus soldats fraternitzaren amb el poble i refusaren de tirar contra ell. Aquest fet, en un moment crucial i crucial com era el de Thiers, fa agafar una por immensa a ell mateix i als que representa, i abandonant inclús la seva pròpia família, se refugia a Versalles en la qual, més tard, es replegarà l'administració de l'Estat. Davant d'aquest abando del que comandaven, el poble de París, se troba, de sobte, mentre de fet de tot, ell que no havia provocat pas el començament de la tragèdia, se troba mentre del poder efectiu i, de fet, no sap qui fer-ne. Tant és així que intenten entendre's amb els fugitius, amb la burgesia refugiada a Versalles. Davant d'aquesta condició, els versallenses representen un atac, demanen, i obtenen dels Prussians, que alliberin presoners francesos per enviar-los contra la Comuna (els burgesos són sempre aliats contra un enemic comú, malgrat que la francesa i la prussiana continuaven estant en guerra) i reprende així París i el poder.

Mentrestant, els "Comunards" tracten de fer qualsevol del poder que els burgesos han abandonat. No com que el poble no estovés preparat per grans coses i grans bestides, les quals ajuden als versallenses a venir i a exterminar-los després.

El cas de la Comuna és força semblant al de la República espanyola de 1936. A Espanya tampoc el poble no estovés preparat per assumir, de cop i rotlla, tot el poder d'un Estat; a Espanya també no n'havia demanat tant avant de la tragèdia. I després, com els "comunards", feien grans coses i grans besties, demanant temps als paupers per organitzar-se i aixafar-los. I com que la història la fan els vencedors voldrà, potser també, esperar cent anys, per què se faci justícia històrica a la República espanyola.

4362

Dimecres, 4 de juny.

Ja tinc constatat quelcun mes fet encara inexplicat del passat i que la gent, més imaginativa que ponderada, atribueix a testimonis deixats pels extra-terrestres vinguts qui sap de quin món, de quin sistema planetari, de quina galàxia. Cada vegada que tinc ocasió de llegir cos, sí, ho apropito i ni tota vegada no es massa història. Ha pro, heu tingut ocasió de llegir tot llibre d'un mateix autor - Jean Pentz, amb recordar - Amb foron feigs ni heu preguntat arribar a la fi d'un. La única cosa valdora que heu dit - per mi - no té més que una relació indirecta amb la veu tesis dels celestes que vingueren a la Terra vers - 21000 anys, per repartir-ne vers - 8000, després d'haver frenyat munt i munt generacions de clons terrestres. Aquesta cosa està relacionada amb l'anomalia que presenta el cas de la Lluna que només, se'n veu una cosa, sembla per la mateixa, desde la Terra.

Per mi, aqueixa anomalia no tindria altre origen que un díscen comú, d'ambdós estres; vull dir que a l'origen, la massa gasosa primitiva era una bola, repurament en forma de dísc o vintó en forma espiral. La rotació la fèu apurimar fins a quedar-se'n un boç, el qual continuà girant tot vol i reencunant-se - com la Terra - mes dependent d'ella, de la qual s'horvia d'estacar. En aquest origen comú que heu fet que, dependent de la Terra mare, la Lluna té una rotació i una traslació de durada idèntica i allunyament de la Terra el qual heu pervenut la Lluna no es casual; es el que colic, perquè se produís aqueixa rotació i traslació idèntiques en durada; es a dir que's d'estaca mes, restà a la mateixa place girant indistintament però en el mateix concert del conjunt terrestre; repurament inclús, del.

pres de la separació, no hi hauria veritable allunyament entre ambdues parts: la petita distància de 400.000 no es veu en l'espai; és, a la millor, la distància que hi hauria entre el centre de la massa, de la massa gasosa de la futura Terra, i l'extremitat el centre de l'extremitat que ve'n repararà, d'on sorgirà la futura Lluna.

D'aquí vindria que la seva rotació està condicionada per la translació imposada per la més gran massa (la Terra) de la qual es desprèn i que la durada de la translació i de la rotació siguin d'igual durada. Seguint aquest raonament és normal, en lloc d'anormal, que la Lluna tingui també, més ben dit, presentí també semblant la mateixa care a la Terra. En realitat no és exactament així ja que la veiem orotar diverses fases: creixent-plene-menjuent-nove i així successivament i hi ha veritat aquelles fases corresponen només a la meitat de l'astrol: és que l'altra meitat, quan es hauria d'aparèixer, pel mecanisme de la rotació, se'ns fa invisible perquè l'ombra de la Terra en l'anyada, o per l'efecte de la nit llunària; no ho ve' pas, car no tinc prou coneixements adequats. No podré, doncs, de parlar de la Lluna per anotar dos fets més interessants del llibre en qüestió. 2^a

L'autor parla de la invenció de l'agricultura. L'agricultura, com la domesticació de l'animals, no són, a pròpiament parlar, invencions: han aparegut, progressivament, en cada civilització primitiva a mida que s'anaven fent les necessitats, portuïtes. Més digne d'atenció és el que s'ha relatat al blat d'indi: afirma que el blat d'indi a l'estat salvatge no ha existit mai, la qual cosa provaria de que's tracta d'una planta introduïda a la Terra per l'home. Si veritablement trovem encara algun blat ordinari a l'estat salvatge i no blat d'indi, això no val pas dir,

forçadament, que aquest orígen d'origen extra-terrestre. Més aviat voldria suposar que'l ves estat salvatge ha desaparegut més aviat que'l blat ordinari perquè, potser, allà on es originaria: l'Amèrica central, se coneix molt més aviat que'l nostre blat a l'europa-Àsia. En aquest cas cal suposar, també, que aquesta planta es ben anterior a tots ls civilitzacions conegudes de l'Amèrica central. Més, ni tenim en compte qu'a ls conegudes n'hi precediren molts altres, potser - quan segur - més avançats, tot s'explique o pot explicar-se, car a Amèrica, també, hi ha testimoniatges del passat que resten, encara, inexplicables: les figures de Tascà, el cascaber dels Andes, les ruïnes de Tiaguanao, etc.

En resum, aquest pobre Leuty, quan parla de coses derivades d'una burrada i quan no, ingenuitat. També dir que no es ⁿⁱ un il·luminat ni un "charlatan". Per mi es ambdues coses a la vegada i més encara...

Velguer explicar - tot oïso amb la Bíblia es ja esser habari, quan homrie de saber, ell i molts d'altres, que la Bíblia - com tot ls altres llibres, sagrats d'altres religions - no es altre cos que'l Còdex a la vegada religiós, moral, polític, filosòfic, militar, etc. del noble jueu primer i des cristians després i, naturalment, reflectant la mentalitat, les costums, les consciències, les aspiracions, els somnis, la moral, etc. de l'època.

Dilluns, 7 de juny.

Continue el mal temps i no hem pogut fer res a Vernet aquesta fi de setmana; la que ve tampoc no hi podrem fer res car estem de noce amb el corament de ls membres del nostre grup de treball: en Giroux, l'omològic, amb na Manóvil, de la Comptabilitat. Davant de tot aquests

impediment hem decidit d'ensor-hi, tot dire, demà passat.

El 14 d' novembre darrer parlava dels títols celestials que hem vingut des de la Terra i dels testimonis que hi ha a l'espai. El comentari precedent a aquest també fai menció d'aquesta tan improbable possibilitat.

M'ha caigut en les mans una altra publicació favorable als que creuen en aquestes probabilitats; és, quasi, un balanç de tot els testimonis en qüestió que hi ha en la Terra: La cartes de Pirri-Reis, el planetarium d'anti-Citère, les figures de Vasea, el desert de Gobi, Bouian Kara Ula, les piles de Jeddah, l'exploració de la Taigà, el candeler del Andes, Tiapua-naco, Polenque i, fins i tot, el satèl·lit de Mars, anomenat Fobos. Per mi, tots aquests testimonis no són dels entre-terrestres sinó terrestres (llevat de Fobos?) i provinents de civilitzacions sense successió humana.

En el comentari esmentat ja avançava els motius del meu punt de vista; no hi veig res de bàsic a afegir-hi o modificar-hi. Quan penso que sense la civilització contemporània nostre, no sabríem res dels regles dels faraons, i, amb els egipcis successors no n'havien rebut la successió, tot es possible que la perdut, completa, d'altres civilitzacions més velles.

Dijous, 11 de juny.

Com que la tasque no'm pesa, avant d'ahir vam anar a passar-lo a Vernet i, malgrat que continue plovent, quasi cada dia, allà dalt, vam poder treballar gairebé normalment fent petites coses. Jo vaí estrenar la dalle, entre altres tasques, i vam acabar la jornada cansats i satisfets. Tant més que, diàrabte i diumenge vinent, no hi pro-

breu, segurament, anar-hi ja que li ha
la noce d'en Girany i de na Françoise.
Alentrestant, la setmana que ve, ens han
d'instal·lar l'electricitat, per una llar de foc
al interior de la caseta i uns altres coses i re-
paracions i arranjaments mes. També ens
han d'instal·lar, dins de joc, un mosaic
prefabricat el qual destinarem a mals endre-
ços i fruites. Un cop tot això organitzat no-
més restarà pintar i ja tindrem n'hi haient
pel que nosaltres desitgem com a residència
secundària.

Dimarts, 22 de juny.

A Vernet ja està feta la llar de foc i to-
tes les altres ^{coses} reparacions que havíem previst. Hi
ha, també, l'electricitat completament instal-
lada. Per altre banda, hem rebut, el
"prefabricat" instal·lat pel fabricant. D'arab-
to prop passat ja vam començar a tras-
passar-li tots els eixes i mal endreços així
com el "water" químic. D'aquesta manera, el
casot restarà per habitació exclusivament.

Dimenge, no hi vam poder tornar per-
què ens calgué anar a Montpelier a portar
una sèrie de coses a la Delce que ha de prendre
durant les seves vacances a Crècie, el mes
que ve; hi va amb una antíqua seve amb
el cotxe d'ella. La vam trobar estudiant pel
examen, que li reste passar encara. De moment,
ha aprovat en tot menys en història contem-
porània, assignatura deures, que li caldrà
tornar a presentar en setembre. És la pri-
mera vegada que li cal representar un curs
o assignatura; mes, malgrat que no ho fes
o que passés de nou, passarà, igualment,
en quart any de facultat car lo no apro-
vat només representa 25%. Com que, ha fet
lo que ha pogut, no cal dir de que no li hem
fet la més mínima remarcada.

A la fi ha passat el n^o 3 de "Terres catalanes" amb el text que estava preparat per març. Continue cercant noves solucions...

Dimarts, 29 de juny.

Re de hui man per Besençolar. Aqueste tar- de comptem - en Giroux i jo amb el seu cotxe H.L. que té una gran obertura darrera - pujar el vell refrigerador a Vernet. Així tot està a punt, per l'horrible proper, pel vejam, de 15 dies, que passen per l'Albert i família. Mentrestant l'Eli tindrà cura de la mare a Servian i jo restaré sol a cà, car ha d'acabar de viure, com previst a Grècia i en Bell, com previst també, a Madrid, a cà la Maria-Teresa.

Dijous, 1^{er} de juliol del 1971

Ahí hi va haver un altre drama de l'espai; el quart en 14 anys de l'era de l'es- paci: dos de soviètics, quatre morts i dos elq- uericans, tres morts, car el segon americà, finalment, no hi haurà cap víctima. El d'ahir, però reversible, -almenys per mi, i de moment, mentres no se sap el motiu, aparte dels tres morts- do més grave, car, després d'haver passat (i batut tot els records) 24 en l'espai sense cap incident haver aconseguit tot el programat i fet un aterratge a ter- re, tècnicament perfecte, a l'obrir la càpsu- le espacial hem trobat els tres homes morts. Motiu: d'efallència tècnica o humana? L'au- tòpsia ens ho dirà, mes per mi, serà la hu- mana: els cors, acostumat ja al mínim d'esforç de l'aparellador, no han resistit al que, bruscament, ha calgut tornar a fornir a l'entrar en l'atmosfera terrestre. No vai més enllà, en aquest comentari, avant de saber el motiu real. Solament afegiré

1368

que, si bé re tracte d'una gran i llastimosa pèr-
dua, col encara felicitar-se de que, en 14 anys,
no hi hagi havut més víctimes

Dimecres, 2 de juliol.

Aquest matí en Nell ha desut arribar
a Madrid en la via retornat per preffer-
li un mes, a cà la Marie Terese. Aques-
te tarda comptem marxar cap a Ser-
vian com previst i la Dolce, d'allà,
cap a Montpeller d'on, amb la seva
amigues Marie Jarrasin, partiran
cap a Itàlia, Iugoslàvia i Grècia.
L'Éli restarà a Servian i ja compta
retornar dilluns pel motiu de fi de re-
prendre el treball.

Dilluns, 5 de juliol.

Tot s'ha passat com previst. Suproam a la
Dolce comú de Grècia; en quant a en Nell
en ha enviat un telegrama dient que
ha arribat bé. Lo que no va bé és el temps
puix que fa, gran fred i plou més o menys,
la qual cosa no fa agradable el rojari a Venet,
en n'Albert i família no's deuen "regalar".

Dimecres, 7 de juliol.

En Science et Vie hegeix un article re-
latiu als que l'autor anomena "Els set misteris
de les empreses japoneses", misteris per in-
dustrial occidentals s'enten i que, per mi,
me sembla que ja no ho són tant.

El primer "misteri" que s'exposa és el de la man-
que de personalitat mercants en les altes es-
fers de la indústria japonesa la qual, no
obstant, és, probablement, la que fa més
eficacitat de tots, tot i essent la més recent
dels grans estats industrials moderns. A-

quest "misteri" o' explique millor ni's llegeixes
 els altres. Anem, tanmateix, a tractar d'ap-
 plicar-lo per ell mateix: L'origen principal
 ve de la brusca intervenció dels Blaus,
 el segle passat, dins de la vida interior i
 civilització nipona. Es revoltava, psicològi-
 quement, contra aqueixa intolerable intromis-
 sio, dic psicològicament perquè veïem, tot re-
 quit de que no tenim mitjans de defensar ni
 eficients per oporar-n'hi eternament. Això es
 crea un traumatisme terrible car la civilit-
 zació imposada pels Blaus no corresponia,
 en res, al ~~que~~ al que ^{estava} al que vivim i al que vo-
 lia continuar essent. En molts aspectes, la
 civilització blava era superior, o, millor dit,
 se trobava en un estadi al qual la japonesa
 encara no havia arribat. Això ha ocurre-
 gut novint, per no dir sempre, cada vegada
 que els Blaus (i, en el passat, d'altres pobles o na-
 ces conquerides) havien envahit territoris
 habitats per d'altres races; mes en d'altres casos,
 la diferència era massa gran per fer, per
 reaccionar, com ho feren els japonesos. Aquests
 se trobaven, aleshores, en societat a men-
 talitat semi-gregària on cadascun vivia, més
 o menys, lligat al seu circumscribit inme-
 diat i així successivament. Per notraure's
 la impurció blava trobaren que el millor
 mitjà era imitar la seva ciència, art, in-
 dústria, etc., a fi de crear "un plaç" de pro-
 ductes que els volien imposar. Dins d'aquella
 perspectiva nove cada japonès jugà, a pre-
 la pre, el seu paper i els primers miracles
 - pels Blaus - no tenien ^{els japonesos} l'home explicació que
 l'aplicació de la civilització d'aquests Blaus
 a una societat semi-gregària, en el qual es
 no calen grans caps ni grans personalitats
 marcants puix que el resultat es el del con-
 junt piramidal social, natural a la soci-
 tat gregària o semi-gregària.

El reger "misteri" se deriue del primer

en el sentit de que no hi ha, en les empreses japoneses, ni subsistema ni lleys. Tot es producte de l'esper col·lectiu segons el principi del treball gregari en qüestió: cada empleat col·loca el seu comportament surs el del seu veí i així necessàriament fins al cim de la piràmide. Clar que, principalment per la influència occidental, hi ha de tant en tant qualcun d'aquests "viatges" que frota. És que valdria fer encerts així són "avreplegat," veure minimevent, per la massa i obligats de restar cantonats en la misèria - peça de la gran màquina humana. Aquesta mentalitat és la corrupció de l'estat sociològic; la nostra evolució ja no permet això. El curiós del cas es que quan nosaltres estàvem en aquest procés d'evolució socio-gregaria, cap altre civilització va venir a pertubar-nos important-ment un sistema de producció i de qualitat de nivell diferent, com ho han fet els Blancs amb els Japonesos.

El tercer "misteri" dir quès un parent que noués conegueren els Japonesos. Jo podria afegir "i els Catalans". Aquest "misteri" veuria a identificar l'individu-empleat amb l'empresa per la qual treballa. En la meua abstracció a l'època (exemple jo a càrrec Guin) això era encara corrent: A càrrec ja ho era també, a casa nostra; feriem part de l'empresa i no deien en Romanò Boix sinó el meritori de càrrec Guin. Això és una reminiscència del dret civil català derivat, probablement, del sistema d'heretatsges inherents i cabalers; sistema natural que mantenia els primaris inicials (encore es així a Andorra) obligant els cabalers a crear-ne de nous; sistema natural que també, se corrompé per la corrupció del paper de la moneda. El tercer "misteri" japès és una barreja de tot això pel motiu del desfasament ja explicat entre la

societat imposada, pels Blancs, als Japonesos i l'estat de l'evolució de la llei (de societat).

El quart "misteri" es, potret el que resta, veritablement, un pic misteriós per les condicions mentalitat actuals, car, de fet, es més democràtic que tot lo que podem imaginar en el món occidental. Censurats es que el cim de la piràmide, els dirigents, realitzava els desitjos de la base, manifestats per opuscle de baix cap a dalt. En el fet antic català hi havia qualsevol de semblants. Ben, per exemple, les assemblees representatives del poble les que pagaven els impostos que convenien pagar al príncep o rei; i eren elles les que convenien per dir al rei que cada un d'ells valia tant com ell i tots junts, més pu'ell. Entre el gran d'aristocràcia de la societat catalana d'altres i la japonesa actual hi ha, tanmateix, una diferència enorme usant "abautir" a resultat pare semblant. La catalana era ja una societat on l'individu era l'essencial, mentre que la japonesa es, encara, la consociació socio-gregària.

El cinquè "misteri" es, derivat del fenomen de grup o millor dit, socio-gregari la qual cosa fa pensar al sistema català d'insubordinació el qual elimina l'ambició individual a profit de la dinàmica col·lectiva. Al Japó aquest fenomen ve naturalment derivat del gran d'evolució sociològica en el qual se trova i, aplicat al gran d'evolució tècnica derivat de la intrusió dels Blancs en l'evolució "civilització", el li dona aquests extraordinaris resultats de producció i d'eficàcia, inimaginables en la societat blanda actual.

El vix "misteri" es un caròtilari del precedent el qual fa que'l producte, idea, invenció, etc., d'un empleat va passant pels diversos elements de la piràmide fins

H372 a que's foren una decisió ràpida de la
dinàmica col·lectiva. Naturalment que, tal i
com està barrejada dels evolucions socio-gra-
fària i llur producció tècnica derivada dels
principis del Blanes, aquest no és "misteri" a-
dés negociat més d'un cop car, llur ev-
lució socio-grafària, impideix l'expansió
creadora de l'individu, de l'empleat d'oua,
més de pressa, puix que no té el client - ni
material ni moral - per esperar més i
millor la seva capacitat creadora.

El xec "misteri" consisteix en que els pa-
pessos no dolerem pas tant per augmen-
tar llurs guanys, com per rebre en una
tasca difícil. És que, per ells, i sempre a
causa de llur estat evolutiu socio-grafària
domina encara la idea de grup, de col-
lectiu, a la d'individu.

Lo que no compreu pas és per què -
regres semblant - hi ha, en cada empresa,
una o varies imatges del patró, en
forma de reproducció corporal, a fi de
que l'empleat pugui anar a bastone-
jar-lo tant com vulgui. A priori això re-
presenta una possibilitat autoritzada, d'es-
bravar-se contra les imprecisions del patró,
una mena de revolta legal, més no arriba
a comprendre'n tot l'efecte psicològic.

Dilluns, 19 de juliol.

El colvari de la pobre negra s'acabà el 12
a les 22^h30. Encara que estava molt acabada,
potser havia durat un cert temps més,
ni no havia fet (i fa) tanta calor. Per mi,
aquest excés de calor li provocà la crisi a
la qual ja podria resistir. I la pobre, mai
en la mans de la seva filla la qual l'havia
anat a cuidar mentre n'Albert i família
estaven de vacances, precisament a Tarrat,
dos anys i dos mesos, quan, de colvari;

d'un colvari que tot hom deie que volie més morir que viure així, mortot de se de havi e de vint un ésser veure cap reacció humana; però, així i tot, quan la mort ha vingut, la fene ha estat gran cor, encare que no li havi cap, cap esperance, la mort es la fi irreversible i, a 83 anys i incurable, mente vrie representore quelcom, d'uns de simbòlic.

Li hem fet un lleit enterrament, amb molts flors (com elle havi volgut); la garbe més belle d tot, feu la pue vingut d'uns lluy: l'ajerte per la Core d la viticulture de Perpinyà; ere més gran i més belle que la pue en nom del filles de la diquete. Tant flors, tant corans, tante gent, m'han fet repassar en el cap d la mede pròpie mort i com pue melodie gitar molt us, en quant esti qui de més humor, tinc la intenció de con- dpuar lo que desitje en aquests pròpies.

Dimarts, 20 de juliol.

Fa uns dies, els Russos, publicaren el motiu de la mort del toy comonant, de Sergey H. Han degut a qu'una defecte d'etancitat provo- ca la depressurització de la cabina. No feu, deures, degut a l'una defallence cardiàque com havi suprat, i de fet, val més així car e més fácil resoldre un problema tècnico- científic qu'un problema d'adaptació fisiològic. De tot manera, continue pensant qu'aque- ll problema d'adaptació fisiològic es el més grave i difícil: serà més fácil sortir de la Terre i adaptar-se a l'espai que readap- tar-se al retorn. La solució ideal seria la de veure la pesquitor artificial en les naus im- miques, imitant el doble moviment de tot cos celeste: traslació i rotació. Fins ore, en l'aire com en l'espai, hem imitat les aus: són els cosos celestes que es imitar.

4374

Dimecres, 21 de juliol.

Avui, aprofitant de la missa de noies, hem anat a Senejan i ha vingut el rogre amb nosaltres. Pensem guardar-lo fins quan trogem de moure cap a Campiègne en pensant anar-hi per fer posibilitat en Vall pel meu amic Torquelles.

Dimecres, 22 de juliol.

Avui preocupat perquè a la regió de Saragossa s'ha declarat una epidèmia de còlera i es per allà qu'ha de passar el tren que ha de prendre en oroll retorn de Mondriol. Potser, d'aquí a la fi d'agost, la cosa s'haurà neutralitzat o, potser també, els trens es desviaran per València. Sense n'esperem nosaltres seguirem l'evolució de nosaltres aprop encara.

Pel que fa referència a nosaltres dos i al rogre, enllac de nou nosaltres anem cap a Ternet, pensant fer-ho dimarts i fins a diumenge en vuit. Als noies Mauricem, d'estar tot venut de nou, o aprop d'ener-ho i si tot va bé ens caldrà emprendre el viatge cap a Campiègne.

Dimecres, 3 d'agost del 1941

Donem retornat, com previst, de Ternet diumenge al vespre. Ahir vam rebre una lletra de la Dolec anunciant-nos que no comptarem reintegrar França fins el 5 d'agost i l'últim dia de l'assegurança especial per l'estranger. Això retarda la nostra sortida direcció Campiègne. En quant a en Vall, ha d'arribar avui car tenim ja el bitllet de retorn i se veu de que no l'ha pogut canviar fins dis-

sabte, com l'hi autoritzarem per telèfon.
En resum, el meu aviàt pue podrem
partir però per dilluns pue ve. Així
ho he comunicat a en Torpuelles.

A Vernet hem passat una set-
mana amb molta feine: dallar l'her-
be, segar el prouet, arranjari diver-
res cos, etc.

Per no perdre una setmana de va-
cany, he decidit de terminar el treball;
sisi me restora uns dies per ri cal
projetuar a can Torpuelles.

Los Americans han fet un altre desem-
bare en la Lluna; aquesta vegada amb un
vehicle automòbil pilotat. Han recorregut
26 h. en dos o tres partides; de tracte, natu-
ralment, de la missió més important
que y precedent. A onde pue's van co-
necient lo dadde científiques d'aparte
nre perjudici, el novij party més repre-
no. Si s'or processa el problema inicial,
com jo emell nose, poter no tindria
tant extranyers. Tanmateix, per lo
meve mane de puaat-mell, heu heu
une mitje coprebe: la yod; sembla pue
tot el sol llundari ita recouvert d'une
cage de gros force exresse. Si es així
sipo d'atmosfera que la Lluna ha
oculat, no fa -relativament- gaire d'el-
ver un planete viu. Avant, d'unes,
d'arrivar al seu icelo final, precedint
el reconecement, per explosió de super-
concentració, n'hi ha per milions i
milijoy d'any, per bilijoy indus. I
en el feu s natural pue sifui sifí i, set-
tat, val més, per la Terra, pue sifui ai-
lí, car quan s'puet ferimament re pro-
duira la Terra, enthe d'ever com
ore, sera com la Lluna ore, la pua
we no vivora de fer-hay dony mix-
pue no hi hauna cap terrestre vivent.

H376

A la televisió hem vist una espectacular confirmació de la llei de la caiguda dels cossos en l'espai buit, realitzada tal i com la va preveure Galileu: Un dels astrònoms americans en nostre la caiguda, a la mateixa velocitat, d'una ploma i d'un martell; i, tenint en compte la feble atracció lunar, en relació amb la Terra, aquests cossos cauen efectivament.

Dimecres, 6 d'agost.

A partir d'aquest vespre terno a estar, o, millor dit, a reprendre les vacances. La Dede ja ha arribat a Montpeller i en vells ha d'arribar demà al migdia. A veure si podem partir cap a cànt Torpedes dimencse al vespre o dilluns al matí.

Dimecres, 1^a de setembre del 1971.

Ahí va tornar a reprendre el treball amb un Consell d'administració la tarda mateix i molts més altres torques de pi i ms, de pi i campanye, etc.

Pel pue ha referència a les vacances, marxarem cap a Compiègne com previst. En Torpedes interregà en vells durant dos hores i la conclusió fou de que no té cap problema psicopàtic greu. Personalment va restar satisfet i decebut. Satisfet de la conclusió o dispropòrtic i decebut de pue "menys" for això la psicopàtic; m'esperava a quelcom de més directe, més incisiu, més poticanalític.

Tam marxar de Compiègne cap a París, a nant al mateix càmping de la primera vegada que hi vam anar en carovane. Dos nits a París i retorn cap a Perpinyà i cap a Vermet on hi va restar fins dimencse a la tarda.

La Dede ha tornat a marxar cap a la

universitat de Montpeller a quate tard a fi de pas ¹⁸⁷⁷
sar l'examen que llaucà a fi de curs. En quant
l'hagi passat compte retornar a casa fins a
comencement del nou curs.

Dilluns, 6 de setembre.

El dia va començar a Servian i Lluçanar
la dolça va venir també de Montpeller. Me
féu una penible impressió d'entrar en la
ciutat havia la pobre verge i de veure-la
brida... El regre el tornarem a prendre
durant les properes vacances.

Hei llegit, durant les vacances, un
llibre sovietic de l'escriptor que ha obtingut
el premi Nobel d'enginyeria (el seu nom és
comarc difícil de recordar -lo ortogràfic-
ment). Parla del període pre i post stalinian
i descriu -ben fic autobiogràficament- la vi-
da dels relegats i condemnats als camps i exilis.
Sovien que els ~~comunistes~~ han creat un sistema
repressiu tan dolent com els dels sistemes
capitalistes; null dir que, tant en l'un cas
com en l'altre, són sistemes repressius, enlloc
de redemptors, car les víctimes són tractades
com a enemics enlloc d'ésser tractades com
gent que -"a tort o a raïson"- han comès
una falta dins del sistema d'autoritat impe-
rant. I, així com enlloc d'integrar l'indi-
vidu de nou a la societat, ne fa un amargat,
un revoltat o un enemic irreconciliable.

A la unió soviètica i, repurament, en tot el
món socialista, com en el món capitalista, ~~és~~
és vàlida la màxima llatina: "Potestas non veri-
tas facit legem". La força i no la veritat fa
la llei.

Dimart, 7 de setembre.

Dub motiu de la defunció de la pobre ve-
rga va tornar a prendre en les últimes vo-
luntats meves i va decidir que'n tar-

maric a parlar en aquestes pàgines. Ho vaig a fer avui de manera que's pugui tenir compte del que va a seguir en lloc del que ja heu escrit ja que este aquest problema.

Cree que ja heu dit que (i el cas de la rogore m'ho fa confirmar) no volia que's fes cap anunci de la meua mort fins que tot no estés liquidat. Tampoc vull cap enterrenament clàssic: ni taic ni religiós; ni flors ni corones de cap mena. Cap manifestació ni regueri. Directament del lloc mortuori al lloc crematori i de la manera més discreta possible. Avant, però, d'anar al crematori, s'exerceix el meu càrrec a la ciència per ni el veu utilitzar en el sentit d'estudi i de fer avançar les coneixences mèdiques. Després de tot això, vull dir quan el meu càrrec no potaja deural lloc a cap manifestació col·lectiva entre-familiar, la família podrà, si ho vol, anunciar la meua defunció pel mitjà que pugui creure convenient. Ells que toquen a la meua cura no tinc cap opinió. Si, però, pel cas, la ciència pren el meu cas i, finalment, ne reste qualsevol d'incalculable, de la cura se'n podrà fer lo que la família cregui més oportú. En una paraula: demane a mi mateix d'aquest més tan discretament com hi vaig arribar i, de la mateixa manera que, quan no tinc consciència, heu fet de mi regals la consciència dels altres, voldria que's fes igual després de la meua cura.

Tot això aprerip com heu dit repetit i té el defecte de privar la família en del del consol dels altres, de la manifestacions i de les manifestacions consecutives a uns funerals més o menys llargs, del centrat de poder anar a recollir-se davant la tomba, etc., etc. Si, a vegades, hi ha qualsevol de joventut

en apuèixes manifestacions; però, les més repacades
 es coneixen prou, brites superficials, cores conti-
 tes d'evencuàncie desig de mostrar sentiment
 més o menys pur, abundàncies, "deures" de
 no se' quantes coses, etc., etc. Va, lo que puc
 dir ha de portar en qualque d'apuèixes
 manifestacions, no comprese tot lo negatiu,
 tot l'hipocresia. Fore, fore! En ^{quant} avar
 davant de la tumba, tampoc val la pena:
 al començament vas davant d'una mont
 més o menys inferna de podridure de putre-
 fació, i adorable per poc que n'hi pensi:
 val més evocar, tot simplement, l'imatge
 del ~~saer~~ sant quan estore en vide; després, ~~amb~~
 noms ja restel'espuelet, (el xassis rovellat d'un
 cotxe que feu bell) l'adoració es tant o més
 desplaçada, puix que ~~no~~ del ser, que feu en
 vide i sentiment, no'n reste res.

Dimecres, 8 D setembre.

Es raris, continues, traient conclusions de
 les expedicions i conseqüències dels estudis rus
 la Lluna. I continues dient moltes bestieses:
 la color constatade (molt poca, però real),
 l'absència de vide, els llunetrèmols, etc. Par-
 tint de la teoria que ja' heu comentat
 en aquestes pàgines, tot això no m'extra-
 nyja pas, com a ella. Que hi hagi color
 en el natural es natural i pot provenir de
 dos orígens: de penetració durant el die lla-
 nari i d'irradiació venint de la massa
 profunda d'un astre no encara ben mort.

Els llunetrèmols tenen el mateix origen que'ls
 terretremols; unipuesment può seta les concen-
 tracions de matèries fermentestibles han d'es-
 ser ja molt inferiors a les de la Terra, de
 més, i per tant, la importància i la pujança
 han d'esser molt inferiors també. En quant
 a l'absència de vide es infantil d'extra-
 nyar-se'n: un cop tota l'atmosfera con-

4380

centrada, aigue compresa, no hi ha vida possible. És natural, doncs, que no'n trovis tant més que fa ja, probablement, regles i regles, o millor dit, milers d'ous que no'n hi ha.

He cercaré aquest comentari anotant quelcom sus la Terra i que deu ser aplicable a la Lluna: La primera solidificació de la Terra s'ha degut al fer, o a la concentració per la força centrífuga; els primers sediments de matèria (ex-esquelets de tota espècie: vegetals, animals, animals més tard - peixos primerament - i llurs cossos grossos) formaren la costra inicial (per això tots els asters són rodons o a coben essent-ho) la qual anà grandint fins que les pressions monstruoses de fermentacions colossals no la feu esclatar, la qual cosa donà, a la vegada, naixença als continents i a l'oceà d'irradiació.

Dimarts, 14 d'octubre.

Ahí se van celebrar els funerals de M. Riquelme el destalinitzador. Ha mort a 77 a. i sembla que la seva desaparició ha fet més renovació arreu del món (menys a Xina) que a l'interior de la Unió Soviètica. Per tot s'ha parlat i escrit d'apocírifament mentre qu'a l'Unió Soviètica només s'annuncia 48 hores després del traspàs, o si més no poc avant de la inhumació. I menys mal que encara, en definitiva, se l'ha enterrat en el reguó prevellat o cimentari oficial. Naturalment que no podien fer gran cosa més, el que ara manen a Rússia, cal són els mateixos que el van fer atgitar del govern i de la direcció del partit. No hi ha havent, doncs, res d'oficial ni de commemorial. Mes un dia vindrà en què se l'honoraria com cal, només pel fet d'haver estat el primer i l'únic

que va groar durar al comunisme, una
 única aquesta care de liberalització, d'hu-
 manització. Aquest fou el seu mèrit més
 important i, a la vegada, el seu principal
 defecte o feblesa car, una dominàcia de l'au-
 toritat de la que feu, volia o no fer-la o por-
 tar-la, amb energia i perseverància, fins
 a la darrera conseqüència. Jo crec que volia
 tenir l'horizontat i el contacte de fer-la
 (i així radique la seva glòria) me, aleshores
 volia anar al fons de la qüestió amb to-
 tes les grans conseqüències que això comporta-
 rava. D'aquesta manera no hagués tingut
 de fer front als seus enemics, als enemics més
 interessats que per manca d'ideal, i no hagués
 errat abastat políticament en un ho fou.
 de tots maneres, amb lo que feu, sense es-
 ser tot lo que volia, imprima ja pués can-
 d'irreversible en el si dels partits comunis-
 tes, i un dia se podrà dir, parlant d'ells,
 del període pre-trutzec o post-trutzec.

A part de la detotalització, demostrà pos-
 seir per se qualitat, però, també, tant, o
 més, defectes. No's pot, tanmateix, oblidar que
 donà una nova imatge del comunisme a
 la qual el món reaccionà amb sim-
 patie. Durant els tres anys pu' estigué al
 poder feu més ell que tot el altre feut
 (els d'avant i els d'après) per neutralitzar
 l'anticomunisme latent i sempre més
 o menys violent i virulent.

Dimarts, 21 de setembre.

En el cas de l'enterrament de Trutzec el
 govern soviètic envia tanmateix una versió
 de la plom i publicà un comunicat de cir-
 cums-tàncies, ben mínim, més impedi-
 que soviètics i estrangers progressiu retro-
 l'hemeratge; solemment d'estraven postar es
 intius de fossar.

Dimenge prop-passat vam anar a veure la Dolce a Montpeller, car, la pobre, havia tingut un petit accident amb el cotxe en un moment d'intense circulació. Malgrat que la falta de veure no li vai per la més reflexió per dos raons almenys: per haver la primera vegada que li ocorregué desde que conduceix (2 anys i mig i més d'35.000 kms.) i perquè aquest dia està vivint en un estat nerviós i emotiu força alterat pel fet de l'examen que ha de passar direcció proper. En resum, està ben content de que hagi anat tan poc de veure, tan tard, desde que té el permís de conduir.

De retorn vam passar per Servian a fi d'apropiar-ne per reprendre el rostre i per Liuron en hi havia deixat un vell a l'auada.

Dilluns, 27 de setembre.

Avant d'ahir, dirabte, quan feia poc que acabàvem d'arribar de Vernet, vaia tenir una molt agradable i inesperada visita: la d'en Vilaseca i família. Nos hem vist desde finals del 1938! Ell me va reconèixer tot seguit, tant més que ja sabia on vivia, me jo també, malgrat la penombra del rebedor va veure - malgrat els anys per l'un i l'altre - de que's tractava d'ell, tot i ignorant que havia de veure a veure'm, car va decidir de fer-ho així, sense avisar-me car dir que'n tenia el projecte desde molt temps encà sense haver-lo pogut realitzar mai. Han, doncs, per ambdós principalment, una grandiosa alegria i, naturalment, començàvem a passar en revista el temps, del nostre passat comú, continuant-lo, o sigui alior el qual l'anàvem a passar a Vernet,

fent los-li veure St. Doniquel d'Avià i, de lluny, perquè té el cor pluripl St. Martí del Canigó. Ell estigué no encauntat sino encauntadíssim, entufiaste, d'aquest retrovament; la seva muller també així com el seu germà i esposa. Ens van invitar i rebueritar repetidament, més i a més, a que hi anéssim are moltes alla veig. Els li vai exposar la meua posició mes la pietat i com que res sembla que hagi de canviar, d'aquí a l'estiu per ve, relativ a "l'enano del Pardo" vam decidir que ells podries retornar aprofitant de la Universitat catalana d'estiu a la qual ell probie demar un curset sus les electriques que ens eix, segurament, més que la majorie del metges. Amb aqueixa esperance sus vom reparar...

Dijaus, 30 de setembre del 1971.

En el diari televisat d'ahir al vespre se parla que les sovietics havien aconseguit aïllar, per primera vegada, una petita quantitat d'antimatèria. Aquest senacional nove la confirma la premsa d'aquest mati (que are notue al meu aliat per senyalar precisament) sense presentar la cosa (ni la televisió tampoc) demant-li tote la importància pueté. Jo crec que'n té molte, tante per no dir molt més, que la bomba atòmica de 1945 i el llançament de la primer "sputnik" per matèria sovietics, en 1957. D'aqueixa descolerte ne pot sortir l'energie "proprie" domesticade, contràriament a l'atòmica, i amb toute abundància que's prodrien abandonar, com "vieilles" d'una estat primitive, tote ls altres energies com utilitzades: carbó, gasos, petrolis, etc. i fins i tot, tote les energies atòmiques i nucleàries.

4387

Una cosa me preocupa d'opèrme desco-
berta, en relació a la meua cosmogonia:
És que hi ha contradicció entre l'antimatè-
ria i la matèria de la matèria?
No crec pas que n'hi hagi. Potser, inclús en
el nostre planeta - per no més parlar d'ell
encara que ripen, repetitament, generalitzable -
hi ha tanta matèria com antimatèria, com
hi ha tanta electricitat positiva com negativa.
Per què sigui possible un "cort-circuit" matèria
antimatèria a l'escala planetària, és un colpeu
un element perturbador extraplanetari. En tot
cas, "l'explèit" del sol, sovintés unipolarment
la meua oposició que tot va per dos: positiu
negatiu, + i -, mascle i femella, matèria i an-
timatèria. Referent a aquests dos, potser seria
més correcte de dir matèria positiva i matèria
negativa. Potser també l'explosió per la super-
concentració dels planets i estels, l'element
provocador seria la reciprocitat de les masses
de matèria positiva i negativa. En aquest cas,
l'explosió del motor Diesel tendria el mateix
origen.

En una paròmba, crec que seria comprimit
de dir que aquest descobriment és el més revolu-
cional de tot, el temps.

Dilluns, 4 d'octubre del 1971.

La Dolce va arribar avui i encara no veu
el resultat del seu examen. L'escriu li
sembla que anat millor que l'oral; més
no té paciència, feia d'embarràs. Dir que és un
femella molt difícil; n'hi havia que s'hi pre-
sentaven per quart de vegada (ella per repassa:
jinyes prop-fossat i dro). En fi, veu de
que serà final que m'sembla que ha fet
ho que ha pogut.

Calia venir avui a fossar i millor
dit, a dinar, a Veruet. Feia molt
bo.

Dimecres, 5 d'octubre.

Hei telefonat a la Patrícia per saber el resultat de l'examen de la Doble. Ha resultat negatiu. No s'avia com dir-me ho i semblava que ho sentia perquè diu que no hauria negligit la seva preparació, ^(la Doble) treballant molt i molt. Jo, moralment tot, ho hauria sentit també; més qui s'hi ha, ni ha fet lo que ha pogut? Menys mal de que m'ha aprovat empíricament per poder passar en quart any començant lo que a ell me dona la màstria.

Dimecres, 6 d'octubre.

Avui, comentant el fracàs dels exàmens recents i de l'accident, també recant, li vai dir tots 4 lligats que, regant jo, en col·lecció transa afegint com a "transa", "jaunty" sempre volis "trois", significat-li així de que col·lecció que redoblés de vigilància. Malauradament menys de 24 hores després, el "trois" ja ha arribat: un epèct, aquest matí, i altre vegada per culpa seva, ha topat (més lamentablement encara) amb un altre automobilista. Aquesta vegada tampoc no heu cridat i m'heu pregat de deixar-lo ignorar a la mare i germana, però tot i que - encara que sigui molt poc que costal com s'ha passat - la màstria encara. Li heu fet una altra lligat a veure si donaria resultat. Val a dir que entre la fatiga del treball i estudis, i llur fracàs, s'hi encara amb un estat nerviós prou alterat i heu reconegut que valdria més de que no condis d'arribar un cert temps.

Dijous, 7 d'octubre.

Se veu que l'accident d'air de la Doble m'ha impressionat més que l'altre i, ~~de~~ inclús, que el seu fracàs en l'examen recents. Dic així perquè -

4386

com me successaix cada vegada per fine un
dissort - aquest moti tipic ja la frase al
lleis. De moment no es molt important
me serie, tanmateix la frase del soc
psicopedologic. E s natural de quibagi estat
aixi per aquest non accident precisament
perque, ni pel primer arribave podiem
dir - me tard que parit i, a me a me, force
Menger, i, en quant al frase de l'examen en-
trave tombe dins l'arie de la provision, a-
quest sepeu accident, tot i estant me Menger en-
core, no s'haie d'haber produit ni frase
avant trave millor conclusions del primer.

Dilluns, 11 d'octubre.

Dissabte vam marxar, tot quatre, cap a An-
dorre a fi de veure un xicot que m'ha pro-
me, a me a me, de col·laborar a "T. C.",
de tenir cura de la difusió i de cercar-me
un agent de publicitat. Ture que'l viatge
hagi resultat molt fructuos, n'estic force
ratifet.

Si retary vai evitar, per puar, mirade un
accident qu'haque resultat terrible: Un auto-
mobilitate, qu'hoie perdut el control del seu
cotxe, en un viratge i que's proa en la
part oporade a la bere de circulació, dues
en la mare, robe la para arribave. Vai rell-
lar a evitar-lo. Si no ho haque fet, a me a me
del soc, hi haure havut un corambolatge
perque d'altre cotxe arribaven darrere i el
viratge es haque implet de veure el nostre
soc. Haurem espet-com, moltament
tant d'altre - veltins innocents de la falta
d'un altre.

Dilluns, 18 d'octubre.

Des sons americans acaven d'annunciar una
descoverte "neuracional" relativament a la Sta.
ne. Diney que la experiancia dels "Apelos" es

pare "mamé": visitar el nostre llogater de l'apar-
tament de Girona (molt correcte); anar a fer
un tomb a La Redoute (on rí o quoní no
ha canviat, doncs desagradable); anar a pin-
tar i divers a venut i treballar força
en 4 mesos vells.

Dilluns, 8 de novembre.

Ahí, com que va per mal temps, no vam
poder fer gaire de coses; m'ho vaig passar escrivint,
la major part, llegint i mirant, un xic la
televisió. Bon ventut d'opueise jornada fa
puc tenir força coses per fer; més de deu
lletres i tot - menys una - per "Terra Catala-
nes".

Dimecres, 12 de novembre.

Hei llegit un estudi sobre la "cultura intenci-
ve" d'animals domèstics: vena - nous en
botes - i llegir com se venen aquells llistis - com
ni fossin plants - destinats a la nostra aliment-
tació, fa por i, fins i tot horror i repugnàn-
cia. Anant aquests menes d'aliments, vell dir
d'animals, encara tenim qualsevol compen-
sació de raça; ara, pràcticament res, no-
més créixer, artificialment, i ràpidament per
marir. Aste força veniment de por ni tinc
guèrim una quantitat més justa, oigo hozo-
driem evitar; potser, inclús, podriem evitar de
menjar els animals i retornar a men veget-
tarians íntegres, com la nostra espècie ho cre-
a l'origen: la sentència actual ho atste milers i
milers d'anys després que l'home començà a
menjar cadàvers. Clar puc arri se pot ter-
mar a erer, individualment, vegetaria; mes
es força, força difícil, car la raça entera es om-
niva i la societat humana, esta organitza-
da en corrupciencia.

Parlant d'altre cos m'ha vingut la idea

de peu, ni no hi ha un perill per l'atmosfera, i ni no per tan car, l'espai podria ésser la "poubella" del nostre món per la destrucció de les immondícies que no són biodegradables, principalment per plàstics i puals, a més a més per provar problemes gravíssims de destrucció i de pol·lució. Sembla, fins i tot que sigui una mena de servitud improvisada per la creació d'algunes matèries artificials, una mena d'"imitació de déu", podrien dir els creients en religió, car l'home ha creat matèries noves, però no creent naturals, la llei de la biologia no entra en joc: són, tècnicament, indestructibles per via natural i les que creuen, ho fan alliberant gasos tòxics de més o menys virulència.

Dimarts, 23 de novembre.

Ja que veig per un altre aspecte més. Vagi a anotar, tanmateix, que dissolte vam anar a una conferència-recepció privada en el castell de Valmú, en la qual el conferenciant era el comte Albe de Lirte, un noble català de Terà, de molt lluny, no tan noble, d'actitud, com ho fan el duc de Comilla, durant la presa d'Espagna; però que, per oportunitat o sincerament, sembla que tingui, ara, una actitud més conforme amb els interessos de Catalunya.

En aquesta conferència, en català, hi havia invitat de "l'altre" de Catalunya que de català ja només ne tenen el nom. Malgrat tot, però, de mundane més o menys, fan política per qüestions d'oposició alienada.

davant el "bufet" vaig parlar, un xic amb el dit comte; no va ésser prou per fer-me una opinió sus les seves intencions proposades.

La presentació del conferenciant - fan pete per un altre comte, descendent directe del d'Urgell - Lerdanys - Arce, etc. En tot cas, un alienat complet i que habita a Arinyó, segons sembla.

4392

Dillany, 29 de novembre del 1971.

Continue passant el temps sense res d'important.
El temps, a més a més, no és bo, doncs, un dia mai
pe més sense sortir de casa; ni afaitar-me ha-
fet.

Del del front de vista familiar hem tingut la dolce
a casa. Després de pujar dig d'obolente. Arrivà el
divendres al vespre i ha retornat amb direcció
Montpeller.

Dimecres, 2 de desembre del 1971.

Ave el mal temps s'ha transformat en pla-
pe. male perspective per demà i dimenge que
volem anar a Vernet.

Ah! Air van rebre una declaració d'acci-
dent de la Dolce. De moment no li heu acor-
dar cap importància pensant pu'ere una
regularització administrativa de l'altre. Mes,
al vespre me vai adonar pue's tractave
d'un nou accident, altre nete per culpa
d'ella, i, quasi, tan llun com el regon.
Es, probablement per quell motiu que deci-
di de no dir res, pensant de pue - el seu
cotxe no tenint res a quasi - no es n'ado-
narien. Tenie, segurament, la nostra repro-
uació al veure qu'un tercer accident (tot
sense, quasi, pens de danys materials i cap de
verperal) regnie el los anys tan recents, i si-
lò malgrat tot el advertiment prodigats. Mes
ho hem sabut per l'Assurance la qual m'ha
trami el "constat" per signatura. Me sorpren
tant l'accident com la "cachotterie".

Dillany, 6 de desembre del 1971.

Avui és el 49^e aniversari de la done. Pi-
he ofert un ramell de clavells. Molt contente.
Li he dit pue's cumpri lo que vulguri elle ma-
teixe per pue jo no saria pue comprar-li.
Serà llèses pue, en definitiva, n'aprofitarà

en Nell m'hi pu' elle.

Ahí, altra nitte, no vam sortir de casa. No per crisi ens vam averrir, malgrat la tristor del temps.

Dissabte vai respondre a la invitació del professor Guiter d'anar-lo a veure a casa seva. Vam promoure m'hi de tres hores parlant de filologia, d'història, de regionalització, etc. No sentíem passar el temps. L'èraste que n'quí - políticament, socialment, religiosament, tan retrògrad i que a això n'hi afegíssi un caràcter molt absolut, tan difícil, tan orgullós, tan amargat probablement. Amargat, precisament perquè el caràcter i les seves prohibicions morementades, allunyen d'ell molt poc hauríem contribuït al seu "raisonnement". Cal, efectivament, una gran dosis d'abstracció per no topiar amb un caràcter com el seu. I en gran èraste, repeteix perquè té prohibicions lingüístiques, catalanistes, filològiques, etc. que són el fruit de la seva immensa cultura i del seu amor a la terra catalana. Ell, tan reaccionari, té la funció més revolucionària del Rosselló referent a la Catalunya de França. I en filologia general té concepcions que molt poc poden acompanyar n'hi, especialment en llengües romàniques.

Dimarts, 14 d' Setembre del 1971.

Dissabte prop. passat vam anar a la conferència anual del professor Guiter, a la Societat agrícola, científica i literària. M'ho va anunciar de que tractaria de "llengües, dialectes i parlers". Fou tan interessant com la de l'any passat, sobre tot en qualsevol aspecte, pel mètode científic, principalment, que ha creat per estudiar les fronteres lingüístiques.

Després d'aparar vam anar al concert es-

4392

Peritua, organitzat per en Delouche, en honor
del bisbe Cirovalade del Pont de tan prate
memorie jos Rosellonens.

Ja ja que q vends americane i no
victims llouçats, la primonere d'orrere,
ha arribat a Mart. Totz t'han omplit
llur missio i continuen encara, empero q
societys molt mg' reroacionel p' q l'a.
mericane. La segona societys i s'ha provat,
incli, oss la osspaco del planete rruament,
i ha transmés imp' rruament. N' veritablenent
reroacionel. Are etz rruos rruos rruos rruos
o hi ha rruent vide oss Mare. Si n' hi ha
are, no ho p'ne rru, naturalment. Mes si
n' hi ha rruent rruem la mare teorie, p'ac
dit p'ac rru del rru q' un enginy rruat
hi ha "aterribat", car n' hi ha "aterribat"
e p'ac hi ha un rru rru rru rru, d'are,
si hi ha rru rru rru rru rru rru rru rru
i hi ha rru rru, d'are, si hi ha rru rru
e p'ac hi ha rru rru rru rru rru rru rru
p'ac la vide p'cedeix la rru rru.

Del alta rru, parlant de la rru,
etz rru rru rru de l' rru rru rru.
Per p'ac rru rru rru rru rru rru rru rru
fere? Lo p'ac e rru rru e p'ac n' hi ha rru
rru rru rru rru rru rru rru rru rru rru
de. rru rru rru, q'ac la rru rru rru,
e rru rru rru, mg' rru rru a l' rru rru rru
lo rru rru rru. I per p'ac rru rru rru?
Rru rru rru, la rru, no rru rru rru rru
ho e. E rru, d'are, p'ac a l' rru rru rru
rru rru, rru rru, mg' e rru rru rru rru
rru rru rru rru rru rru rru rru rru rru
rru rru rru rru rru rru rru rru rru rru.

Dillun, 20 D de rru rru.

Di rru rru rru rru rru rru rru rru rru rru
p'ac i rru rru rru rru rru rru rru rru rru
la Legio d' honor rru rru al Sr. Rru, el

meu president (Unió-Rasselló) i de la Federació d'uns
 del departament. Hi havia entre el Prefecte, el
 diputat, senador, etc. i altres personalitats profes-
 sionals departamentals. ~~Una~~ Uns i altres premen-
 iaren discursos d'circumstància (un se'l
 feu ho, curt, precís, complet: Estirack) d'ativam-
 bies, indiscerts, desplaçat i no re' guanyant una
 més; tot això emmip de consells pu'gollaren
 i pensaren, més en mal (de tot el bé pue's
 deie) i en envega i en gang de reure tota
 aquelle mascarade (joire) acabada a fi d'
 poder acabar per arrencar i menjar. El Sr.
 Font, meu patró directe i oficial, és, tanma-
 teix, home ben simpàtic, enpero, constant
 d'altre - la immense majoria - per una con-
 decoració li fanien per mi "piquets" pu'a
 una mone; i per la Legió d'honor (del
 deshonor valdrie mi dir) figuret.

La part mi' aprovada d'ajust esdeveni-
 ment feu l'ajust, pree selecte n'hi justet.
 El personal hi feu invitat (només fran-
 cese detzene). Molt avant la data m'ne de-
 jeon i Irmine me sollicitaren per tal de
 que'm fessin al cotat d'elles. Més tard ~~per~~
 el jous (els dies tenen 48/49 anys) - que tanen
 de 24 a 29 anys - volguen que estigués amb
 elles. Era massa tard per acceptar pu'el pue
 ja havia donat acord a les altres. El preter
 a tante, ~~la~~ Françoise blansa una ablu-
 cid' ben directe - que'm feu riure - i que
 feu riure "jane" a m'ne de jeon i Irmine.
 A la sortida, tanmateix, vdi tractar de
 "contentar", vull dir correspondre amb les jo-
 ves i van menjar junt n'Andrée, Fran-
 coise, son marit Girard, Maryse i jo. Van
 anar de braç - tot junt - fins a cà la Ma-
 ryse i d'allí adash a casa seva.

Dilluns, el 12 de desembre.
 Aquest mati, un vell s'ha presentat a l'ufamen

4394

del ferri de vendre i ha passat. Tant de bo
puc el propi obtenir al regne esp!

Pensant que ja era l'hora de comprar
un televisió en color, proveit, a més a més,
de la carpe espanyola, vaig començar a
informar-me. Varies negociant me digueren
que sí, quan hi fet, en un aparell color i
trafiquen l'adquisició de la carpe espanyola.
Jo no vull dir, ho vull incorporar d'origen,
doncs amb el mínim de rixe de que marxi
malament. Decidim, de comprar, de no
comprar cap aparell en color, car el model
"francès" no tenen encara, la carpe espanyola
incorporada i el dit "europeu" quan veu més
de complet - per un ref. país estranger com nos-
altres. En el nord i l'est d'Àfrica, la xarxa és vàlida
proprie poden captar el sistema PAL (alemany) i
el país circumveïns que l'han adoptat; més, pel
cas nostre, que no se veu, encara, quin sis-
tema adoptarà Espanya PAL o SECAM (francès),
comprar un aparell aïrat es molt costat,
es diners, quan té dos sistemes colors i entre
diz i deu seleccions de programes i menús, ac-
tualment, se'ns pot captar l'un, el francès, el
qual, a més a més, es force reduit. Massa car
per tant propie cosa! En resum, com puc veure
té interès per la carpe espanyola (estudi de la lleu-
que) i aquesta (en aquest moment) és sense color,
i com que l'aparell que tenim de 1960 està
més que fetut pensem comprar-ne un altre
de similar que té proveit, d'origen, dels
dos programes francès (i el tercer en constue-
ció) i de l'espanyol. Mentrestant Espanya adop-
tarà de color i volrem a puc a fer-hi nos.
Mentrestant, també, el color, tot i essent,
a vegades, magnífic, farà els progressos que li
cal més esser, potser no tan magnífic, però
el més natural.

Dijous, 30 de Desembre del 1971.

Paque uoc d'esmentable. Fa poc pu'hai llegit un llibre més de Olmos i Güers. Un molt escrit i original el cas d'aquests guerrers catalans mercenaris (puí no n'ere d'altres?) Els seus "explorts" me fan pensar que, potser, van donar la idea a un mortoril per escriure "Tirant lo Blanc". En opuest és el llibre o, millor dit, l'obra capdall de conselta, vení erer lo cèlebre "Crònica" de Ramon Montaner.

Així la Dolce va rebre dos amics seus (un Joan d'eu i la seva promesa); en van aprofitat per celebrar millor el seu aniversari de la vetle. L'ouant-vetle ja havien començat a celebrar-lo amb la família de Servian de retorn a Barcelona. 22 anys té ja! Què vell qu'eu fa! Semble que va erer així pue la veie, acaada de venir al món, tota bufona i exiperide, mirant a l'entaru d'ella!

Dilluns, 3 de gener del 1972.

Un any de més de passat i un de menys a viure. Més o menys, heus ací la fórmula de l'ore de tot, de tot calcul, de tot lo pu'espític. L'any s'ha esolat sense cap fet familiar ni intin transcendentat llevat del trasfús de la joie negre.

Referent als fills, lo més important ja ha estat reyalat en opuests pàgines. Refe, tanmateix, un fet clarer a esmentar: al sis trimetre d'enferany d'en Vell ha estat el millor de la pue de l'ensenyament pr secundari. Li hai fet remarcar i m'ha convint - de que l'any fet, sense erer a l'apropiada, ha portat els seus fruits, dones, pue està al seu abast, contràriament al pue deie, de fer més i millor del pue havia fet fins ara en secundari.

H396

Dilluns, 10 d' gener del 1972.

Dissabte prop-passat vam anar a dinar a càr d'Andreu. Bene entenc, després vam pujar a Vernet en me vaig posar d'acord amb un altre fuster més seriós el qual m'ha promès que m'ajudarà el treball, pràcticament tot repetit. Després, pu' emprany i Andreu, a la fi, desalliar per aranyar-ho tot com me tenim el projecte.

Emprany hem pagut centata millores la quistió del sol: dissabte prop-passat, 8 d' gener, ja hi arribava un dia; potser, inclús, el di-
vendes; però només en una punta. Potser, dis-
sabte que ve ja arribarà fins a la correa. Si
així, per la neu-gelada-començarà a fondre.

Ahí d'immerge vaig anar, pel matí, a l'A. C. del G.R.E.C., per la tarda a la conferèn-
cie del catèdric Trueta, a l'Associació
Politécnica, després a la seva recepció pel
Municipi i, finalment, al repar de germana-
mos (amb la dona) que se li oferi.

Dimecres, 12 d' gener

Des de fi d'octubre que no hem escrit res del
"T.C." En que vam entaobanes retardarem la
sortida del nº 4. Finalment ensi n'acava
de tirar i fe de-faltz encara! Tècniques i,
fins i tot, d'ortografia en el títol. Aquest
cany de Corrons no es port en efec i, a més a
més, molt "bravilloz" la qual ure li fa treballar
malament i en fa treballar als altres. A mi,
aqueix insupercion i errors me fan molte
fene, tant més que, després del mes transcor-
regut, som impensables.

Dilluns, 17 d' gener

Com promet, el sol, dissabte prop-passat,
arribava ja i despassava la correa; s a dir
que més d la meitat de la propietat ja torna

a rebre el orel cada tarda i cada die durant més es-
tone.

Aquesta negade sembla que'l nou fuster es seriós i que la cose parirà de presse; es així mateix que ho ha deixat entendre i que, a més a més, no serà car. Sembla, deves, pu'enguany podrem acabar per tenir-ho tot, completament, aranjat avant de que comenci la temporada d'anar-hi a ro-januar.

Així vam anar a una altre conferència de l'Associació Politécnica. Ore en Pousich que parlava del vell Perpinya i del seu patrimoni artístic. Feu forces interessant. Havent sopat vam tornar a sortir per anar al cinema a veure una pel·lícula de riure, amb Lewis i Humes. Va a passar l'estona sense valer, també la de riure, pu'hem vist, fa poc, de Chaplin. En tractave d'"Els temps moderns" que ja homie vist a Barcelona, deves fa més 35 anys. Malgrat, deves, tractar-se d'un film tan vell, bresta de complete actualitat i distrau i ensueye en molts aspectes. L'ostime que l'admiració que femie per Chaplin s'haagi maculat molt fa poc, al llegir en la premsa una declaracions deves solens, d'un cinisme revoltant i irrespec-tuós pel seu públic. Va dir, entre altres coses, que només s'ha interessat recupre pel diner i les dones; que només ha creat a guanyar di-ners amb els seus films sense tenir cap altre consideració que la comercial; que el seu per-sonatge "Charlot" i tote la reste no representen res més qu'exploatació financera en el mercat del film; que no s'ha interessat mai per cap dels combats d'etique internacional en els fets de menegen els febles, etc., etc. Enfi, hai sentit sincerament, de haver tot això, tan poc edificant, d'aquest artista que creie molt més pu'artista, que creie un home veritable i que ara, ell, mateix, se revele baix, vulgar, rui, egoiste, mesqui, inoble. En trist d'haver avrat un "viant" que, en realitat, ere un "dimoni".

H398

Dijous, 18 de gener.

Air, al vespre, va anar a l'A. G. de l'I.R.E.C. Van insistir per tal de pu'accepte d'ener el percent de la revista. Fou inútil; la meua posició no ha canviat: mentes hi hagi el G.R.E.C. i l'I.R.E.C. no seré dirigent de cap. Si pogués obtenir la fusió sota el nom de C.R.E.C. des-hores sí. Sempre això no seria pas possible mentes hi hagi en Guiter, el caràcter i les concepcions socials del qual essent de la pitjor manera. Lluís Martinec que ripui així, en Guiter, car pel altre banda, es un home, un català de valor extraordinari i ell, tan reaccionari, té posicions nacionals catalanes, més revolucionàries que molts pocs dies progressistes i molt més ulla...

Dilluns, 21 de gener.

La dolça va arribar dissolte i ha tornat a manjar aquest matí, acompanyada de la seva única Elisabet, la qual ha vingut de par i de retorn dels 4 parts de neu. Aquesta vegada l'absència de no seria tan greu ja que se'n va per quinze dies enlloc de 3 setmanes; això fa que, tant ella com moralment, es enyorarem menys.

Ahí va retornar vol a Ternet. Me va proposar d'acord amb en Zanetti per tal de pu'fer la feina grossa: arrencar arbres morts, fer rot per noves plantacions, tractament químics, segar l'herba etc.

Veí pu'acobe d'escriure encara ahir en lloc d'air. Sembla que ni hem suprimit la h de makopuro, hauríem també d'escriure alcohol enlloc d'alcohol; air enlloc d'ahir.

Dilluns, 31 de gener del 1972.

Tota la setmana ha transcorregut sense

res de ben ermentable. D'irodite no vai proquer
 anar a Vermet per pue, pel mati, vai tenir
 una ocupacio professional. Aix tambe per
 pue havia invitat en Batiste i Ropue a dinar
 a casa. Menys mal que, tant d'un die com
 l'altre, no va fer bo. Avui ha mes bo die rici
 es el mes gelat d'aquest hivern (+2).

Dimenge que ve tenim en Poimert. Es ell
 que no invita, mes com que hi haura la dolce, el
 farem venir a casa.

Dilluns, 21 de febrer del 1972.

Fa una setmana de dies que no escric res en alguns
 pagins; es que tinc i tinc tant temps molta feina,
 tant professional com pel totz ls altres tas-
 ques. Aix fa de que no hagi pogut escriure
 res. Menys mal de que no hi ha havent, a
 totz maneres, res de ben extraordinari per co-
 mentar. Potser, tanmateix, l'unic que pot te-
 nir certz repercussions, un die, es la reunió
 que hem tingut pel per reactivar el Comitè
 de regionalitzacio.

Dimercs, 23 de febrer.

El president dels EE. UU. Nixon, acate d'arribar
 a Xine a fi de reprendre relacions després de 22
 anys d'hostilitat. Tot hom a'interroga relative-
 ment a aqueix esdeveniment ocasional i el
 motiu que el mouen, i ningú diu, o que dir,
 el veritable motiu: aquest es tan semblant a
 l'interés que mostraren fa poc, els capitalistes fran-
 cesos, per la Unió Soviètica (i que feu crua
 a aquest pobre comunista francès de Gaul-
 le feia una politica internacional d'equerre!).
 Doncs, el viatge de Nixon a Xine li ha estat dic-
 tat pel capitalistes americans que'l portaren al po-
 der i que'l mouen, i el motiu no es altre
 que'l del negoci, es a dir, obrir-se el mer-
 cat xinès, immens. Aqueix obertura es tant

H400

més recerca, pels capitalistes americans, que raven que s'acabe la criminal aventura de l'Indo-
xine, doncs, que cal trovar nous "olebouchés"
i, en el cas de Xine, ara, la core parte presse
sino, el Japó, Alemanya, Anglaterra, etc. els hi
podrien passar davant...

Elles soviètics han enviat dos nous enginys
automàtics a la Lluna; un ha estat en òrbita i l'altre
ha allunyat en una regió molt difícil. No s'ha sap
encara si hi ha descarregat un nou vehicle
automàtic. En el cas d' que sigui així cal re-
passar que ^{aguest} serà encara més perniciosa que el
primer car la regió en ha d'evolucions es
molt més accidentada.

Dimenge prop-passat va venir a passar
el die, amb els nolets, en Besiers. Bone ja-
nade de polàtica animada.

Dimartí, 29 de febrer del 1972.

Allò de l'enginyer humari soviètic se tractava
de prendre una "portavaque" de sol, o, millor
dit, de robol i d'emportar-lo a la Terra.
Així fan fet i ja ha arribat. En la repene
negada que fan això i, aquests, en un lloc
molt difícil de la Lluna en, a més a més, el
sol es molt dur. En resum, han reeixit, per
repene negada, automàticament, lo que els
Americans del nord fan transportant-hi l'ho-
me. No es, potes, tan perniciosa però es, re-
queriment, més difícil.

Dimenge prop-passat vam anar a
cà Pellizzari a Besiers. Un vam aprofitar
per anar fins a L'Imman i Servian don vam
emportar-nos el rogre.

Dimecres, 10 de març del 1972

Allò del Comitè de Regionalització ja no
evolucione com jo entenc. La reunió d'ahir
nit va ser decebada, per mi. De fet,

malgrat que hi podran adherir tota mena de per-
sones sense distinció d'opinions polítiques, socials
religioses, etc., preu tot el camí de transpar-
mar-se en un vulgar partit i, prefer, no
gens o no gaire democràtic. Ho puc trovi que
el sistema democràtic sigui perfecte, empero
s'el menys dolent de tot los que's practiquen
actualment. Si's pogués practicar una veritable
insanclació selectiva o progressiva seria, proba-
blement, la millor de les solucions.

Dilluns, 13 de març

La massa que vivim en clima humit
(torrà); plou, quasi, cada dia: no tinc re-
cord de pujari viscut un altre hivern tan
plujós i humit. Sembla que sigui fet ex-
pres: quan fa un xic bo no dure i mai
durant el disrabte i diumenge. Avui, per
exemple, fa bo... Malgrat tot, tanmateix,
els treballs de ventnat han avançat; no
podrem, però plantar, enguany, la qua-
rantena o trentena d'arbrs que volíem;
en haurim de limitar molts als roers
(une cinquantes) car pel arbrs es, ja,
massa tard. Per altre banda, va avan-
çant, també, la instal·lació definitiva:
els armaris, portes i finestrals ja estan acabats i
hem començat a preparar per pintar.
Davant, enguany, crec que podrem fer
de l'instal·lació tal i com l'havíem conce-
buda i que'l retard del puntel no'n ha-
rà, enure, prou de fer.

Dimecres, 15 de març.

Així, aprofitant d'anar a acompanyar el
regre, la dona va veure el nou llogater
de l'apartament de Joviet. Serà el tercer
d'edel 1967. El regre se'n va perquè

4402

han comprat qualcun. És llàstima ja que
n'estoem ben satisfet. Semble, totmateix,
que'l successor serà ho també, car habité
ja, en la mateixa casa de la fa quatre anys
i el infern (Mr. Lasserre) i la impres-
sio de l'Éli. Van bons. En resum, estem
ben contents, que sigui així car encara, es
encore més difícil de trobar un llagater
que quan va marxar aquell Aubertin
de mala memòria i, a més a més, de que
sigui de bona fe.

I continue el mal temps!

Dilluns, 20 de març.

Dissabte prop. passat vam plantar una
vintena de roders a Vernet. En comptes plan-
tar, encara, una desena més, enguany i, si va
bé, l'any que ve, i més d'hera, una altra sèrie;
els d'enguany parten prou i, malgrat que ja
es tard, ho fem totmateix car, si no hi ha
flessa ni llança fulles per fer ombra i
"ecran". En canvi, l'arbre no en plantem cap
perquè han vingut a arrencar el vell massa
tard, pel culpe d'aquell banc de Lanetti que
ni feia ni deixava fer.

Així, l'Éli no va venir perquè va anar
a un congrés esperantista. Endonç d'ella fem en vell
que vingui. Malgrat la seva lentor i poca opti-
tud, va treballar força.

Dimarts, 25 de març.

La Dolce va revivar dissabte per restar
durant la vacances de l'Argie. Els seus
estudis continuen anant bé. En canvi,
en vell ha retornat a fer l'erru, car els
pocs d'hera fet un primer trimestre bri-
llant i equilibrat, acaba de fer un segon
trimestre prou bon delent com feia

en errors anteriors. I això - malgrat tots els advertiments, remarques i sermons fetos car, instantàniament, sentie de pue l'ovie recuigut en l'apatie de rempre. Ara, però l'advertiment es greu car el mateix Ricard ho fa remarcar - si fracasse en el tercer, ja no podrà continuar i serà excllèit.

A mi això me desespere al veure de puine manere perd el temps i ens fa perdre diners, temps i prendre dispendis i enrobiaols. L'vine llantina pue sigui tan candul, ja pue d'intel·ligencia no'n manque; sic intel·ligencia perquè de manys i d'hàbil monumentalment i fíricament no'n's gens. Deves, perdent el temps ~~que~~ ^{are} se tanque des vitz pue li even possibles i novis li refa, le monnal primitives per lo qual es encare més mel que per cap altre. L'vine llantina pue deisi perdre la possibilitat pue tindre d'anar tan eulla com haue valout. Ah! sijo haue's pregut, en el seu temps, estar al seu lloc...

Ai tornem, deves, a ser: no'm done ratiffacció en res. Amb el permís de vendre, per exemple, tampoc no ha fet com jo li aconsellave; me wote moltíssimes lligons i la cose encare no s'ha acabat...

Dijous, 30 de març del 1970.

Amb matiu de ls festes de Pàrgie, tenim quatre dies de vacances: divendres, dissabte, diumenge i dilluns. Compte emigrar - ne de q' anàsim per anar a Ternet si bé no podrà pas error el quatre dies car, deuen, per exemple, ja no hi zone anar car aride (cap al migjorn) la mare nebada Rose Onari. Si s'arrangament pue fer ac. finalment estipueson mis arangats hi podriem restar una o dug nits, més no

es gaire possible engranyar car, entre l'olar de pintura hi ha molt desgavell i desordre tant en el prefabricat com en el casot. A més a més la semineia que hi hem fet per, encara no hem trobat el mitjà de fixar-la convenientment. En quant a conduir hi la caravana, jaurem que es, encara, un xic massé d'hora, per noaltres, que ja en ha passat la dèria del començament.

Dimarts, 4 d'abril del 1972.

Entre mitjan de la Setmana santa hem tingut, engranyat, quatre dies consecutius de festa. Llevat del divendres, que vingué - de pas cap a Montpeller - la meua neboda Rose-Mari, els altres tres dies hem anat a Vernet, organitzant force els treballs en curs.

A part la visita de la meua neboda, hem tingut també la visita del fill d'en Paul (i una única sora) aquell practicat (cosu, i de temps ha practe) que va venir a Sarinye-ne. En veure que, com en Vilarepue, es d'aquella categoria de gent que no escriu mai, ni bé se recorda dels amics. No es que fossim molt íntims però femme part d'aquell període treballat de la guerra els records de la qual tenen un relleu especial.

Divendres 7 d'abril.

Aniré a Montpeller a acompanyar els presidents Pont, Tarreills i Rieu a l'A. G. de l'I. C. V. En vaig aprofitar per anar a l'Intendència i com pu' encara me resta temps avant d'anar al banquet (excel·lent) vaig veure també Mme Bentoup i Mr. Theunynck. En Barthélemy estava de vacances. En Theunynck ceure aré el seu expedient. Què carviats estan tots els ex-lespaters de l'U. R. C. A. M!

Dimarts, 11 d'abril.

A l'Iran hi va haver així un terratrèmol terrible. Cada vegada que hi ha un nou cataclisme d'aquesta natura, es ocasio per parlar dels orígens encara no coneguts d'aquest fenomen. Jo mateix ja ho he fet en aquests pàgins. No hi hauria res per comentar, per part meua, al que ja tinc escrit si no fossin els comentaris dels altres, tant més, en el cas present que s'tracta d'un dels més grans especialistes: Harun Tascieff. Quan parlo del foc intery de la Terra no puc estar-hi d'acord. Per mi la Terra no conté cap foc: lo que conté són moltes matèries fermentescibles, eixidy de degensproicions d'èssers de vers que han esset vivents (animal i vegetal). Són aqueixes decomposicions qu'engendren els gasos i són les terribles pressions que aquests gasos reben, per la rotació de la Terra, que'ls fan esclatar provocant terratrèmols i volcans; aixecant muntanyes i creant vallades; desplaçant enormes quantitats de terra, fent sorgir illes, etc!

Dilluns, 17 d'abril.

Com cada fi de setmana hem anat a Vernet. La "cosa" va prenent aspecte. Ara hem decidit de fer un altre armari inventat: aquest pel racó enllà a fi de traure el bufet - que vam comprar l'any passat - i tenir així més espai per una banca i, per l'altre, de que la peça tingui un aspecte més "rèjau" que enllà. Considerem que seria molt més agradable així i, de tots maneres, el bufet en püestió (que noté la ferme de tal) estava molt ben utilitzat, en el prefabricat, en el racó dretxe: servirà d'armari de roba d'higiene i de tocador. Si no fos, doncs, aquest nou armari encastat, ja s'haurien acabat totes les pintures als feste i podríem començar a pintar les parets (interiors i exteriors).

4406

Sortie retardant el número de "T. C." corres-
ponent al primer trimestre d'enguany
per afegir-hi un suplement especial de
la fira popular (maig) de l'artisanat.
Resulta, però, que mentre heu d'euir amb
gent que viviu, més o menys, de vent (pu-
blicitat) i even que aquest vent es, encare,
indispensable al periòdic, no tinc altre re-
mei que retindreu.

Dimercs, 19 d'abril,

Per dimenge hi ha un nou referèndum
a França, el primer d'en Pompidou i més
inútil i antidemocràtic que'l pu'hoie organi-
zat de Gaulle. Apoiant l'acció de l'A.R.C. (As-
socio Regionalista Catalane) heu fet un article,
dij del parave de la campanya, contra aquella
conduite inopiarèlique. L'heu publicat el 13
diaris de difusió deportamental: "L'Independant",
"Midi Libre", i "La Dépêche". Hi demueie la igni-
lilitat de la consulte i l'absurditat de la piestio
així com també el fet que'l referèndum
es un mitjà de consulte eminentment demo-
cràtic quan la piestio es porade per mateixos
ciutadans o consultants que hi han d'respondre;
però esdeue tot el contrari quan s'utilitza com
ho fan tot es autaritaris que volen eleuar un
semblant de popularitat a llurs règims. En
fi no val la pena d'estende's més en un tal
subjecte. Les motivacions profundes que l'heu fet
nàixer son massa bones. En opneiss cond-
icions, no cal dir que ni el vot blanc o nul no
es proveu. Si xi ni no ni blanc ni nul. Si
un vot per una l'aurage dels Etnis pogués aparei-
der com tal, valdriè la pena d'anar a
votar; mes, si ho feu així (com volies fer-ho
els de l'A.R.C.) el vot d'opneix natura seran
considerats nuls. Aleshors la millor solucio es
ignorar aquesta consultacio per considerar-
la inútil i perjudicial; es refusar de votar.

Es així que ho van decidir i per fer-ho saber amb
els mitjans de premsa se li proposa, per articles en la
premsa, aprofitant de la campanya especial,
es per això pu'hai escrit l'article de pu'nt.

Això de l'A.R.C. es lo que n'ha sortit del
pu'nt - al men entenc-ho haver restat el Co-
mitè de Reintegració. Com pu'ndevé un pol-
tit jo no hi hodi volgut entrar. Si no comie
crec que no seré, mai més, de cap partit;
almenys, pel que fa referència a la política
catalana, fins la decisió presa de no esser-ne
de cap mentre no tinguem resolt la nos-
tra personalitat nacional plena i entera. Du-
rant aquesta fase - que durarà, potser, més que
la meua vida - només vull esser català i tot
el Català, són ben per menar el nostre
combat de recuperació nacional. Si arribem
a l'objectiu aviat que se n'acabi la vida ja
verem com anirà; en tot cas, si sociològic-
ment es com avui, els partits polítics me repa-
raran de molts, de la majoria, dels companys
actuels. Almenys que d'aquí a allà hafi; jo
mateix, pugut realitzar aquella obra pu'ndere
la meua jubilació per esser representat i que hafi
trobat les meues solucions que tulla, en projecte,
dins del meu cap.

M'ardere pu' tot això seria ben desvot per un
lector, altre que jo mateix, d'aquests pàgines, car per
veure més clar la meua evolució voldria incloure
aquí tot lo bàsic pu'hai escrit ho pensat i pu'nt
"explicat" en articles, lletres, altres escrits, o pen-
dent dins la meua ment.

Pillay, 24 d'abril.

Allò del referèndum prompidoulet ha acabat
quasi, com el roari de l'aurore: prop de 47%
entre abstencionists, darrers (15 a 22%), abstencion-
nists de protesta, blancs i negs. Si a això hi afe-
gim el no dels comunistes i altres "no" de cir-
cumstàncie: 20% aproximadament, veiem

pue el "sí" i l'esteun force esquifit. Tant més pue, entre aquestes hi ha una sèrie de "sí" pue són condicionals (centre dret i centre esquerre de l'esquerra). En una paraula, qu'en Pampidon, i el pue'l manau, el li ha vertit el fet per la culata i, una altra vegada, s'hi mirava i rememorava avant de tornar a imposar un nou referèndum. Tant més pue, aquesta vegada, llur habilitat maquiavèlica ere de les més putasses. En efecte, primerament volien demostrar (per la façana) que la "gaullisme" continuava. (Perpue ha d'continuar rino ha existit mai tal ven el volen presentar!). Segonament volien, amb un sí massiu, tractar d'imposar Pampidon com a "líder" de la nova Europa del 10. Tercerament, amb la perfidie de la qüestió, se portaven en campanya d'oposte l'enemiga que, fins ara, ven llurs adversaris pue ho vien defensat i fins i tot creat i desenvolupat; es a dir pue s'apropriaven del programa i dels esforços dels altres, obligant a aquests a seguir-los rot pene de negar-se els mateixos. Quortment no solament dissociauen els grups parts d'oposte l'enemiga (com en l'esquerra governamental) rino pue cobaven un rol, encore més profund, entre les esquerres, havent pue'ls comunistes no podien per atrement rino votar "no", pue totz els altres formacions d'esquerra rón, totz més o menys, parts de l'enemiga de la qual Pampidon, i el que'l manau, volien apoderar-se. Quortment formacions d'esquerra no cal incloure-hi les d'extrema esquerra les quals, naturalment, no tenen res de comú - o quasi - amb els comunistes ni amb els altres.

Per tot aquest conjunt d'habilitats de Pampidon, i del pue'l manau, la posició dels que no volien votar "sí" ni "no", ere force difícil, car el vot blanc o nul i la simple abstenció són posicions poc netes i còmodes, pue pue tenen idees ben precises sus la qüestió i pue no són ni "sí" ni "no". Per marcar bé la posició ^{insosat.}

d'aquests clavers s'ha inventat un terme nou: el repun de votar o la vagare del vot. En aqueste la posició que han adoptat tot els que volien una altre Europe o, millor dit, d'altres Europees, car entre l'Europe dels socialistes i la meua, per exemple, no hi ha, gairebé, res de comú.

Dimarts, 2 d' maig del 1949.

Aquests clavers d'iz Plu ha havut un nou viatge a la Llune, dels Merdamericans (Apel etc.). Han tingut una sèrie d'èpousaments, incidents i curaries, fins, finalment, la missió ha estat acomplida i resulta que de les més aprofitades, la qual cosa es normal tenint en compte de les experiències passades. Així, doncs, han estat superats tots els "records" del vol precedent: durada d'estada en la Llune, de curatios, d'allunyatments, de missions diverses, de pedres-mortes (cap a la Terra, etc.

Ahí, fente del treball, van avar a Ternet. Dia menge a Lixerau, Lerviau i St. Tibéry. Dirroable també a Ternet, en l'arrangement continue avançant.

Dilluns, 8 d' maig.

L'anuy 45, tal dit com avui, era una gran diada; ore ja tot just hi ha pualque manifestació oficial. Se continue celebrant l'11 d' novembre del 1918, ms el 8 d' maig 1945 es un die com un altre... A celebrar-ne un sembl que valdria més el d' 1945, no per que sigui més recent sino perquè l'aveglarde del crime i de la mort d'innocents feu més gran. Perdie afeit-s'hi que, en 1945, a més de la puerre en si, tan innoble com l'altre, aquesta venjantave que's lluitave, també, contre el nazisme avassallades, es a dir que de tot el imperialismes aquest feu el més abjecte.

De tant en tant, la premsa parla de descobertes relatives a la possibilitat de poder engellir el sexe en el moment de la procreació. Llegim, naturalment, amb atenció tot lo relacionat amb això i tinc la satisfacció de trovar-hi certes experiències que són properes de les meves experiències i resultats; però, per altre banda n'hi ha d'altres que'n són molt allunyats. Qui té raó? No ho puc pas dir car les meves experiències són massa escasses.

El Nordamericà, fa poc, van llançar un miratge interintel·lari dins un enginy en direcció cap a Júpiter. No hi ha, pràcticament, cap possibilitat que aquest miratge pugui aconseguir els "mons" d'habitants evolucionats d'altres mons. I, si hi aconsegueix, caldrà encara que llur intel·ligència els hi pugui permetre d'interpretar-los. D'altra part, de vista anatómica dels expedidors, hi han representat una parella d'humans nus; però es puc veure hi ha humors i humors: la parella representada no pot representar tot el humors de la Terra puix que's tracta d'una parella de raça blanca quan la raça blanca no es pas la més nombrosa. Per altre banda han estat representats a la "mode" actual: ella amb la cabellera natural, més ell amb els cabells fets curts la qual cosa no es natural. A ell li han marcat el sexe; a ella no; no més el pit, però no facilitarà la comprensió. A ell el fan saludar amb la mà, dreta; a ella no. Sembla haver d'èsser ambdós o no cap, a fi, encara, de facilitar la comprensió. Una altre remarcable i invariable es puc veure, els humans apareixen com molt desproveït pel la natura i deuen a suporal que hem constituint una societat molt diferent de la que tenim efectivament.

Però, el més extraordinari de tot això es la durada de vida de l'enginy. Aquí, en la Terra, la seva durada ha quedat limitada a uns quants ~~minuts~~ d'enginy. En l'espai l'enginy ^{durada} _{maxim}.

gingy codere, practiquement etern. Durara puon? 50, 100.000 anys? 100 milions? Es això lo grandio: la Terre vera, fratel ja une planete mort, o, de neu, estel, mentre qu'apuell enginy terretol vegora unac a través l'espai. O, fratel, si, segons la nreve teoria, ne impereu centrara per esclatar i autoconsumir-se. En el cas d'apueixe darrere hipotesis, taumatel, la vida de l'enginy esta previste per milers i milers d'anys.

Jillun, 11 de maig del 1972.

Funi en otell feblece el seu 19^e aniversari. Com passe el temps! El nam ja marcor ois dinant a Andorre i ell comproant-re dises del seu gust.

Dic Andorre perquè hi nam amor el dirabte amb motiu de portar-li 150 N^{os} de "T. C." del número 5 el qual acaba de pre-reiper. Segun milhan dit alta dalt, apust número es encare millor que'l precedent apoint pue la publicació se va millorant d' número en número. Jo pue es ben bé així també. Une altre vore pue's va millorant també a la püestio del seu prosepport. Gràcies a la contribucio d'amics de Barcelona, hem pogut cancel·lar tot el dent i encore en rete diners per per puellem de difercio-propagande. Per altre bande, sembla pue la contribucio cipide de la publicitat, se presente més bé i pue, d'are endorant, no tindrem necessitat d'endentar-nos. Fianclement me cal onotar el retard d'apust nou número. Apuste vegare ha estat deput a la joventut, no honors, d'en Vidal i d'en Daney, uns nen-vinguts a l'A.R.C. i pue's volien apoderar del periotic per motius force obscurs. En Gilbert Ceu delacide estave abent m'apvia molt bé i este ben content (i'ells també) de l'actitud prese.

Dimecres, 17 d' maig.

Així vaig treballar fins a mitja nit per tal de preparar l'expedició dels paquets i individuals de "T.C." que començarà a portar avui a Cervens. L'Eli no'm va poder ajudar perquè havia d'assistir a una recepció d'esperantistes que venien d'Israel i de Terruègue.

Dimarts, 23 d' maig.

Unle moten de Pòs pie florida hem tingut el dilluny festiu; d'aquí tot, diu a Vernet, principalment. I el temps que continuem veure esser bo. Ha uns sis mesos que dura!

Dijous, 25 d' maig.

Aquí ens han portat el soló que venem encanamar fa poc. El mateix marxant de mobles ha pres, com convenint, el soló vell el qual ens portarà, el proper dijous, a Vernet.

Dilluny, 29 d' maig del 1972

Així vam anar tot quatre a Vernet on, pràcticament, ja només mancava acabar de montar la dutxa i pujar el divà i els vells vells de core. Lluan sí que estigui acabat i instal·lat restarà encara a comprar una emesa de gas i fer el canvi - com amb el ra-
lò - amb la de core. Tenim també el projecte de comprar un refrigerador mixte (amb congelador incorporat) - més petit ~~però~~ que'l de core. Finalment, durant la nostra estada d'estiu fare l'intenció de millorar la pista de l'aigua corrent, amb la font de dalt.

Aquí la dona ha anat a veure el melpe

per la puïstió de l'operació del fibroc. Li ha dit
qu'almenys per ara, no val la pena. Estem ben
content de puc ripui així car tenim tot l'estiu
lliure per fer projectes i vacances quan ja hi
haviem renunciat perquè l'operació estava
prevista per esmentaments de juny proper
i puc llovie de fer, com a mínim, un
mes de repòs absolut.

Dimecres, 7 d' juny del 1972.

Així vam comprar una cuina econò-
mica mixta gas-elèctricitat i un nou refripe-
rador - congelador, de dimensions més petites
(aproximadament la meitat) que'l de casa.
Per la cuina farem un orub el roló: la
nova a casa i la vella a Terrat. Amb aques-
ta nova adquisició hem ja posat, a part
d'instalar Terrat; només manca, quan
comptem passar-li el mes de juliol, el dipòsit
especial per l'aigua calenta i el cotxe del
prefabricat. L'interior de la caseta hauria
d'estar completament acabat a part d'et-
nisme i, pel que ja s'abie, restarà molt aco-
llidor. La dona està tan contenta que
sin que no'l vendria pel doble del preu de
cost inicial.

Dimecres, 12 de juny.

Aquests dies tinc poca feina en el despatx i
a casa la qual cosa fa de puc no tinc temps per
escriure en aquestes pàgines. Vull, tanma-
teix, arremolar un fet, que bona nova
agradable: La Dolce ha obtingut la seva lli-
cència en lletis (opció històric-geogràfic).
Ara li cal, en qualsevol cas, presentar la
"maïtrise" i si aprobe, com espere, l'any
que ve prepararà, a la vegada, el C.A.P.E.S.
i l'agregació. Sabant de bon bon dispo-

H411

nicians, hem pensat qu'endloc de treballar a aquest estiu, com en tenie la intenció, val més, primer que's repori un dic i puè après, endloc de treballar se pòri a preparar el doble curs de l'any que ve.

Pel que fa referència a en Trill, veure paper se componer amb sa germana, terrible puè està canviant. És degut a una nova explicació puè li va haver fa poc, junt amb l'attitud, negativa, dels seus amics Patrick i Paul? Potser sí; el cas es puè li ha una certa millòria. Enclis n'ha decidit, no fa gaire, a exposar-se a pujar en ciclomotòr i, de moment, se'n tira bé.

Dimecres, 21 de juny.

Hai estat força ocupat aquests darrers dies. Dimecres passat va venir en Beisvert a Venet passant uns hores ben agradables de serrada i treball. Ara ja li tenim tot els mobles previstos, ni bé els condicionaments previstos encare no estan acabats; el "plomber" per exemple...

Ara hi ha la dona i la filla han anat a Montpeller per acabar de descondonar la cambra de la Dolor i fer, a més a més, certes gestions relacionades amb els seus estudis.

Ara, puè tinc un pic de temps vaic a veure d'escriure quelcun ves la finance. Són els detentors de la finance els venitables amos del món, són les dues cents famílies econòmiques de cada país les que, indirectament, ho comanden tot. Apneix dues cents famílies, per concentració, se van reduint, en cada país, concentrant, al mateix, els mitjans de governar, efectivament, a través la varietat d'estructures estatals, les quals se van modificant segons les condicions particulars de cada epò-

que. Naturalment, dins d'aquells famí-
 llijs econòmiques, no tot són plots i violats; an-
 al contrari, hi ha una lluita violenta con-
 stant entre castatals primers i intercastats
 d'après. A més a més, tant en la primera di-
 visió com en la segona, hi ha les dues bran-
 ques enemigues primordials, l'origen de l'adver-
 sitat essent de causa religiosa. Podríem dir,
 doncs, de manera resumida, que, almenys
 en el món blanc o, millor dit, en l'amo-
 nament occidental, hi ha dues grans bandes
 financeres rivals: la jueva i la cristiana (catò-
 lica, apartat en catòlica, protestant i orto-
 doxa). A part de la tercera banda o una de les
 dues, pràcticament, accepta, d'una certa manera
 més o menys fatalista, la convivència de l'al-
 tre, la jueva, malgrat que, de tant en tant,
 excide per la competitivitat i l'avarícia de
 la jueva en préstic, la cristiana, troba un
 "vailet" (Hitler per exemple) i comença una pe-
 riode de persecució antigüera. Tot el progrés
 anterior a l'hitlerisme (i el futur) tenen el
 mateix origen. Dins d'aquesta terrible lluita
 entre ambdues grans bandes, la jueva té
 un motiu suplementari de discriminació: la
 de la revenguda del passat: el desparrament
 del poble jueu, la prostegació racial, la pro-
 hibició d'arrijar, d'impedir-les l'exercici d'o-
 fici noble, principalment propietaris de la terra,
 (el més noble des béns d'arribar). D'aquí ve, pre-
 cisament l'especialització jueva en la finança,
 especialització que té un origen purgat,
 secundari a l'època i primordial actual-
 ment. D'aquí ve que, en resum, vint el capri-
 tós d'aquells bandes financeres que discrimi-
 nen el món; però ells es que fan i desfan els
 governs, les eleccions, les guerres, les pous i "tutti
 quanti". A França podem dir per actual-
 ment és el grup financer Rothschild el que
 governa efectivament l'Estat. En l'empri-
 deu i tot el altre dirigents no d'ell, no

no són més pu' expectants de les edos i censiques del dit grup financer. Podem dir, parlant dels jueus, que han bé recuperat i superat tots les dificultats de la darrera guerra; tan bé pué tornar a esser, avui, pràcticament, els amos d'Europa i de molts altres països i continents. És, veritablement, extraordinari el cas dels jueus, pu' una gent, pu' una ètnie, tan petita, a l'origen, com tots les altres, hagi arribat a una tal potència internacional i tot això gràcies a la finança. El desenvolupament i la participació foren el motor d'apociss necessitat de sobreviure i el motor de llur dinamisme, el qual se manifesta en múltiples altres activitats, a l'origen no nobles; enriement, professions liberals, comerç, indústria, etc. I així han tingut, a més a més de financers, capitans d'indústria, rovis, inventors, filòsofs, professors eminents, tant, que, segurament, ètnicament parlant, no n'hi ha cap més que n'hi hagi tingut Eant i tan bons. Clar pu' avui en dia, l'ètnie jueva es perdona de ben especial: hi ha jueus de tot nacionalitat, dans, pué trovent naixent a França, Alemanya, Anglaterra, etc. se senten atret per la terra, en pietat, obrint així a la llei natural. Tanmateix, se senten més o menys solidaris entre ells, a través les diverses fronteres estatals, pel fet de llurs oripeus racials comuns, la qual cosa manté una mena d'unio enfront dels no jueus, una mena d'unio i, fins i tot un motiu de continuar augmentant llur preixance car, en llurs trefens, aspiren a la dominació mundial per dos raons principals: per la dita noio de revenge i per la de la seguretat general de la race centre tote altre preixencia.

De tot lo que veu escrit ve'n pot traurer, almenys, una conclusió i és que'l domini

ni del món, del seu problema, de les seves guerres, con-
tradiccions, crisis, etc., etc., és de fet el resultat
de la lluita entre aquests dos bàndols finan-
cers rivals. Sense, aquests innumerable pro-
blemes se resumeixen, en definitiva, a ben
poc que cosa: a una simple lluita d'interessos
que no findra cap ras d'error ni no errors,
precisament, l'interès, ras sobre i implemen-
taria per continuar a treballar per veure
ni que trobar la solució natural, a fi que
de, apareixi aquest fenomen, que fan, com
tant d'altres, portar a la seva aparició però
que és el més nociu de tot el que han ja
de, aparegut o encara sobreviuen. De tot el, poders,
reals, aquest, el de la finança, és el més ter-
rible. Si, almenys, no fos hereditari!

Be', me vai a parar sense trobar ergo-
tat el subjecte i sense haver-lo analitzat com
un home plaquí. Ultra que no'n vaí prou, hai
estat interromput vāries vegades, perdent,
cada cop, el fil del meu pensament.

Dijous, 22 de juny.

Trahe de los 3 o 4 dies que heu escrit una lletra de
crítique a l'historiador Robert Aron, autor d'un
llibre rus el "Grands dossiers de l'histoire contem-
poraine" en el qual se mostra, en forma pot-
ratges, d'un molt dubtós parcialisme. Com
que seria massa llarg de reproduir ací
el text i com que'n guardo còpia, no m'as-
fendré més.

Dimecres, 22 de juny.

Acabe de llegir un llibre rus "La torture
dans la République" de Pierre Vidal-Naquet.
Tracte, principalment, del període i de la Guer-
re d'Algèrie i hi hai apris horrors que
ignorava, horrors que fan pensar als de
la Gestapo i que'm confirmen en lo que

4418

Ja pensava referir-me a la fervorositat de l'home:
Molts honorables excepcions, l'home, que
sigui francès, alemany, espanyol, rus,
americà, asiàtic, etc., quan se troba en
determinades condicions, té, globalment, el
mateix reaccionar. Això explica que hi ha-
gi hoents, fet per franceses, sovietics, sudaneses,
etc., americans, etc. crims tan abominables
com en ferer el Nàzic. Per evitar-los veiem
hi ha una única solució: fer que el conscient
que els fa nàixer no pugui ~~apareixer~~
o, dit altrement: veure causes no hi ha
efectes. Mes, es veu que hi ha la gran, la im-
mense dificultat, dificultat que té el seu ori-
gen principal en l'interès material, la mo-
de i tot lo que va lligat a ella. Què pensar
quan veiem quibam honore als criminals ven-
cedors (i foren d'èxits). Per què anar més
enveja quan dimmenge passat se va inau-
gurar a France, a Calcutya, un memorial
deuena (tal com el mateix l'home dema-
nat) a la glòria de de Gaulle, que tant crims
i injustícies havia d'haver tingut res la seva
consciència? I pensar que, en el cas del llibre
en préstic, se recorde i s'infame (jo no ho
veig) que Guy Mallet, francès Mitterand i
tant i tant homes polítics d'època són res-
ponsables de crims comets durant la dita
guerra d'Algèria! Són responsables i vinen ben
tranquil·ls i honorats com si fossin sense ma-
cula!

Dilluns, 26 de juny

Abr vomu rebre una part del personal
(companyes de treball) a Vernet i a més a
més, Madame Sabatè, veïna). L'altra part,
imprevedible, serà per més tard. En un rit i
los menors i tots trobarem molt bé l'apat,
vins, etc. i el quadre. Parlant d'aquest
ho diposaven tant i ho repetiren que cal

pensar que no feu una bona fórmula de salutació. Pel que fa efecte a Madame Sabatier, s'hi té una Teresa, inclús, per emprar alguna de similar pel seu fill i gendre. L'hi fi, per moralitzar per també, una bona (jovenc) desde la qual em permeté de treballar una estona el matí i de distraure'm la tarda.

Aquest vespre partí cap a París, on hi havia d'arribar demà, cap allà a la nit, per tornar-ne a marxar 13 hores més tard. Me caldrà passar, doncs, dues nits en el tray i tota la jornada de demà en la capital de França. Com que menys hi vai per el costat a l'Q. G. de la C. C. P. N. A., amb les hores en qüestió en tindrè de sobres i encara me restarà temps per fer quelcom més, potser una gestió per en Vell.

Dimecres, 28 de juny.

El viatge a París s'ha realitzat com previst; m'hai arribat aquest matí, a la nit i com que en cotxe-llit s'hi dorm quasi tan bé com a casa, malgrat les dues nits així passades, no'm s'ha sentit prou gens de fatigat. Tant s' així qu'aquest vespre comptem anar al cinema.

A París a més a més de la gestió per en Vell vai tenir encara temps per anar a veure el Dr. Kuchner. La seva dona tampoc no'm reconegué, malgrat el poc temps que feia que no hi havia anat; ell sí, tot seguit. Ell s' manual; ella, la malaltia l'ha deixada molt disminuïda.

De París mateix cap bon record esmentable, ans al contrari: cada vegada veí a quèixa ciutat amb menys simplicitat: per la monotonia de la seva evolucion i antinatural aplaneració i pel paper anaràrquic i aborridor que jugue desde temps ha. Ah! que està lluny aquell temps en que París

4420

jugave un gran paper històric-progessiu!

Dijous, 29 de juny.

M'estic preparant per marxar a vacances en acabar, demà, la setmana. Com pu'enguany, l'activitat de l'S.R. ha estat ben, ben reduïda, fa que no hi ha gran cosa "a seguir". Del costat del servei de contractes d'estocatge tampoc no hi ha gran cosa perquè tenint en compte les venudes properes, es és més difícil de renovar contractes, cal la plaça monetària per entrar la nova collita. Tanmateix, com puc anar a Vernet, si he hores podrien que reclamis la meua presència, baixaré o, més ben dit, estic disposat a baixar.

Divendres, 30 de juny del 1972.

Com previst acaba aquesta tarda de treball i comença les vacances. Tinc la intenció de deixar aquí, el el depòsit aquest diari, almenys durant la primera setmana de vacances, car allà, a Vernet, tindré poca ocupació tant més si me cal fer un número de "Terres catalanes" o sigui el pu'haurie volgut fer durant aquest mes aquí. En aquest cas me caldrà baixar més d'un cop aquí a Perpinyà. I si no es així, també em caldrà baixar, probablement, car hauré de fer cursos complementaris per la instal·lació allà dalt. A més a més la dolça resta a casa a treballar en els seus estudis esperant que la veu única Patricie vingui a fer equip. Han decidit de fer-ho així perquè podran disposar de tot l'apartament per elles soles i no tindran necessitat de plegar cada vespre, llurs paperasses. Quan estarem fatigades aniray a la platja deixant-t'ho tot "ben plaç". I en espere de fer així, sense, pràcticament, respirar-se,

ja ha un cop en la seva pròpia cambra (després ho farà en gran folla del menjador). A nosaltres ens agrada de veure que anem a deixar-le veure, mes elle ho preferirà perquè podrà treballar més eficaçment. Dic veure perquè és vell, des d'air que està a Canet, vivint en comunitat amb els seus companys esperant de començar, demà, a vendre diaris per la platge. Els seus amics venen dolços i llaminadures també per la platge.

Dijous, 13 de Juliol del 1972.

Així vam retornar de Veruet per tal de venir aquí a treballar al despatx. Vam dir, al marxar, qu'en cas de necessitat, estavei disposat a venir ja que no estava pas mare lluny. En Darga i la Comptable han tingut dos problemes i cadascú m'ha comunicat el seu a un dia d'interval; això fa pa'raquí decidit de venir aquí.

Après primers dies de vacances els hem passat fent bé i poc ganyats en completar la instal·lació i en disputar del plaer que procurem, per moralitzar, vejemar altà dalt. La setmana passada també vam boixar a Perpinyà, però només per raons familiars, compres, etc. I, el pre- passat dimenge, amb la Dele i l'Ermine, una secretària del despatx, vam anar a dinar al Pla de Jorrs en una altre secretària (M^{me} de Jean) i el seu marit estant comprant. La invitació era la veu per quan van venir recentment, a Veruet. Han una bona jornada i un bon àpat; l'Ermine que'l temps no va acompanyar.

El primer treball d'ey vell (vendre diaris per la platge i els companys de Canet) ha durat poc: l'han llicenciat per vendre insuficient. Tal i com s'ha passat semblava que ripien, mes aviat, perquè han volgut afavorir un altre candidat. En tot cal el procediment ha maneat

de la més elemental correcció, car l'heu acomiatat sense el més mínim advertiment. De tots maners, ni tot, i altres (futurs) decepcions, relatives al treball, fossin tan poc importants com aquest, ja n'estaria ben content. Potser, inclús, aquest primer pasés li permetrà de presentar-se (aquesta tarda) en millors condicions a l'examen pel permís de conduir (per tercera vegada); en tot cas s'ha en millors condicions físiques. Apenya l'heu finalment referent a en roll, que ha obtingut dues excel·lents notes (oral i escrit) en els recents exàmens per la primera part del batxillerat.

La setmana passada vam anar a Verdú amb motiu de la missa aniversari del traspass de la pobre regre. Demà, de pas cap a Barcelona, ens deixem el regre amb el qual comptem retornar a Vernet.

Avant de fer aquest retorn, o, més ben dit, aquesta tarda, ens cal fer comptes diversos i veure si puc fer parèixer el número d'estiu de "Terris catalanes." Ho veig més malament des del punt de vista publicitari que text, malgrat que aquest no ha arribat com proués en la reunió de redacció que vam tenir. El més mal restat sempre el mateix: en defensa! Per ell, la promesa, la paraula, la paraula donada, no tenen cap valor: menteix més "qu'uns arrachur de dents."

Cara se veu estar acabant aquest volum. Vai a deixar-lo, igualment, del en el despatx - aquest i el nou ja preparat - com fai desde temps ha. Traumatitzat, ni allà dalt, a Vernet, sinquis temps, podrie prendre el nou volum, mes se' que no tindrè temps, car, a més a més de l'instal·lació no acabada, hi hauria, probablement, la confecció del número de "Terris catalanes" i forse, forse correu i altres coses.